

Úřední věstník

Evropské unie

L 303

České vydání

Právní předpisy

Ročník 61

28. listopadu 2018

Obsah

I Legislativní akty

NAŘÍZENÍ

- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 ze dne 14. listopadu 2018 o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci 1
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni 39
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1807 ze dne 14. listopadu 2018 o rámci pro volný tok neosobních údajů v Evropské unii ⁽¹⁾ 59

SMĚRNICE

- ★ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1808 ze dne 14. listopadu 2018, kterou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) s ohledem na měnící se situaci na trhu 69

⁽¹⁾ Text s významem pro EHP.

I

(Legislativní akty)

NAŘÍZENÍ

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2018/1805

ze dne 14. listopadu 2018

o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 82 odst. 1 písm. a) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽¹⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Unie si vytyčila za cíl udržovat a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva.
- (2) Justiční spolupráce v trestních věcech v Unii je založena na zásadě vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí, jež je od zasedání Evropské rady v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 obecně označována za základní kámen justiční spolupráce v trestních věcech v rámci Unie.
- (3) Zajištění a konfiskace nástrojů a výnosů z trestné činnosti patří mezi nejúčinnější prostředky boje proti kriminalitě. Unie se zavázala, že zajistí účinnější identifikaci, konfiskaci a opětovné využití majetku z trestné činnosti v souladu se Stockholmským programem – otevřená a bezpečná Evropa, která slouží svým občanům a chrání je ⁽²⁾.
- (4) Jelikož trestná činnost je často nadnárodní povahy, účinná přeshraniční spolupráce je zásadní pro zajištění a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti.
- (5) Současný právní rámec Unie, pokud jde o vzájemné uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci, sestává z rámcových rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ⁽³⁾ a 2006/783/SVV ⁽⁴⁾.
- (6) Zprávy Komise o provádění rámcových rozhodnutí 2003/577/SVV a 2006/783/SVV ukazují, že stávající systém vzájemného uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci není zcela účinný. Tato rámcová rozhodnutí nejsou v členských státech jednotně provedena a uplatňována, což vede k nedostatečnému vzájemnému uznávání a k přeshraniční spolupráci, jež není optimální.

⁽¹⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 4. října 2018 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 6. listopadu 2018.

⁽²⁾ Úř. věst. C 115, 4.5.2010, s. 1.

⁽³⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii (Úř. věst. L 196, 2.8.2003, s. 45).

⁽⁴⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci (Úř. věst. L 328, 24.11.2006, s. 59).

- (7) Právní rámec Unie pro vzájemné uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci nedrží krok se současným legislativním vývojem na úrovni Unie a na vnitrostátních úrovních. Minimální pravidla o zajištění a konfiskaci majetku jsou stanovena zejména ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU⁽¹⁾. Tato minimální pravidla se týkají konfiskace nástrojů a výnosů z trestné činnosti, včetně případů nemoci nebo útěku podezřelé či obviněné osoby v případech, kdy již bylo zahájeno trestní řízení ohledně trestného činu, rozšířené konfiskace a konfiskace majetku třetích osob. Tato minimální pravidla se týkají také zajištění majetku za účelem jeho případné pozdější konfiskace. Druhy příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci, na něž se vztahuje uvedená směrnice, by měly být začleněny rovněž do právního rámce vzájemného uznávání.
- (8) Při přijímání směrnice 2014/42/EU Evropský parlament a Rada uvedly v prohlášení, že účinný systém zajištění a konfiskace v Unii je neoddělitelně spojen s dobře fungujícím vzájemným uznáváním příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci. Evropský parlament a Rada s přihlédnutím k potřebě zavést ucelený systém zajištění a konfiskace nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Unii vyzvaly Komisi, aby předložila legislativní návrh o vzájemném uznáváním příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci.
- (9) Ve svém sdělení ze dne 28. dubna 2015 nazvaném „Evropský program pro bezpečnost“ měla Komise za to, že justiční spolupráce v trestních věcech se opírá o účinné přeshraniční nástroje a že vzájemné uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí je klíčovým prvkem v bezpečnostním rámci. Komise rovněž připomenula potřebu zlepšit vzájemné uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci.
- (10) Ve svém sdělení ze dne 2. února 2016 o Akčním plánu pro zesílení boje proti financování terorismu Komise zdůraznila potřebu zajistit, aby zločinci, kteří financují terorismus, byli zbaveni svého majetku. Komise uvedla, že v zájmu zabránění organizované trestné činnosti, z níž se financuje terorismus, je nezbytné tyto pachatele připravit o výnosy z trestné činnosti. Za tím účelem Komise uvedla, že je třeba zajistit, aby byly všechny druhy příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci vymáhány v co nejvyšší možné míře v celé Unii uplatňováním zásady vzájemného uznávání.
- (11) Aby se zajistilo účinné vzájemné uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci, měla by se pravidla o uznávání a výkonu těchto příkazů stanovit právně závazným a přímo použitelným aktem Unie.
- (12) Je důležité zjednodušit vzájemné uznávání a výkon příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci stanovením pravidel zavazujících členské státy, aby na svém území bez dalších formalit uznávaly příkazy k zajištění a příkazy ke konfiskaci vydané jiným členským státem v rámci řízení v trestních věcech a tyto příkazy vykonávaly.
- (13) Toto nařízení by se mělo vztahovat na všechny příkazy k zajištění a na všechny příkazy ke konfiskaci vydané v rámci řízení v trestních věcech. „Řízení v trestních věcech“ je autonomní pojem práva Unie vykládaný Soudním dvorem Evropské unie bez ohledu na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Tento pojem se proto vztahuje na všechny druhy příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci vydaných v návaznosti na řízení ve věci trestného činu, nikoli pouze na příkazy spadající do oblasti působnosti směrnice 2014/42/EU. Rovněž se vztahuje na jiné druhy příkazů vydaných bez pravomocného odsouzení. Ačkoli takové příkazy nemusejí existovat v právním systému členského státu, měl by dotčený členský stát mít možnost uznat a vykonat takový příkaz vydaný jiným členským státem. Řízení v trestních věcech by rovněž mohlo zahrnovat trestní vyšetřování policií a jinými donucovacími orgány. Příkazy k zajištění a příkazy ke konfiskaci vydané v rámci občanskoprávních nebo správních řízení by měly být z oblasti působnosti tohoto nařízení vyňaty.
- (14) Toto nařízení by se mělo vztahovat na příkazy k zajištění a příkazy ke konfiskaci, které se týkají trestných činů, které spadají do oblasti působnosti směrnice 2014/42/EU, jakož i příkazy k zajištění a příkazy ke konfiskaci týkající se jiných trestných činů. Trestné činy, na které se vztahuje toto nařízení, by proto neměly být omezeny na mimořádně závažné trestné činy s přeshraničním rozměrem, neboť v článku 82 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“) se takové omezení nevyžaduje u opatření, jež stanoví pravidla a postupy pro zajištění vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/42/EU ze dne 3. dubna 2014 o zajišťování a konfiskaci nástrojů a výnosů z trestné činnosti v Evropské unii (Úř. věst. L 127, 29.4.2014, s. 39).

- (15) Spolupráce mezi členskými státy, která je založena na zásadě vzájemného uznávání a bezprostředního výkonu soudních rozhodnutí, předpokládá důvěru v to, že rozhodnutí, která mají být uznána a vykonána, budou vždy přijímána v souladu se zásadami zákonnosti, subsidiarity a proporcionality. Tato spolupráce rovněž předpokládá, že práva osob dotčených příkazem k zajištění nebo příkazem ke konfiskaci by měla být zachována. Mezi tyto dotčené osoby, kterými mohou být fyzické nebo právnické osoby, by měly patřit osoby, proti kterým byl vydán příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci, nebo osoby vlastníci majetek, na něž se příkaz vztahuje, jakož i jakékoli třetí osoby, jejichž práva k takovému majetku jsou tímto příkazem přímo dotčena, včetně třetích osob v dobré víře. O tom, zda jsou takové třetí osoby přímo dotčeny příkazem k zajištění nebo příkazem ke konfiskaci, by mělo být rozhodnuto podle práva vykonávajícího státu.
- (16) Toto nařízení neznamená změnu povinnosti dodržovat základní práva a právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“).
- (17) Toto nařízení dodržuje základní práva a ctí zásady uznané v Listině základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“). To zahrnuje zásadu, že jakákoli diskriminace na základě například pohlaví, rasy nebo etnického původu, náboženského vyznání, sexuální orientace, státní příslušnosti, jazyka nebo politického přesvědčení nebo zdravotního postižení musí být zakázána. Toto nařízení by se mělo uplatňovat v souladu s těmito právy a zásadami.
- (18) Procesní práva uvedená ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ⁽¹⁾, 2012/13/EU ⁽²⁾, 2013/48/EU ⁽³⁾, (EU) 2016/343 ⁽⁴⁾, (EU) 2016/800 ⁽⁵⁾ a (EU) 2016/1919 ⁽⁶⁾ by se měla uplatnit, v rámci oblasti působnosti daných směrnic, v trestních řízeních, na něž se vztahuje toto nařízení, ve členských státech, které jsou danými směrnici vázány. V každém případě by se na všechna řízení, na něž se vztahuje toto nařízení, měly uplatnit záruky podle Listiny. Zejména by se základní záruky trestního řízení stanovené v Listině měly uplatnit na řízení v trestních věcech, jež nejsou trestními řízeními, ale vztahuje se na ně toto nařízení.
- (19) Zatímco pravidla pro předání, uznávání a výkon příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci by měla zabezpečit efektivnost postupu vymáhání majetku z trestné činnosti, musejí být dodržována základní práva.
- (20) Při posuzování oboustranné trestnosti by příslušný orgán vykonávajícího státu měl ověřit, zda by skutkové okolnosti zakládající daný trestný čin, uvedené v osvědčení o příkazu k zajištění nebo osvědčení o příkazu ke konfiskaci předloženém příslušným orgánem vydávajícího státu, byly samy o sobě trestné i ve vykonávajícím státě, pokud by v něm nastaly v době rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění či příkazu ke konfiskaci.
- (21) Vydávající orgán by měl při vydávání příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci zajistit dodržování zásad nezbytnosti a přiměřenosti. Podle tohoto nařízení by měl být příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci vydán a předán vykonávajícímu orgánu v jiném členském státě pouze tehdy, pokud by mohl být vydán a použit i ve výhradně vnitrostátním případě. Vydávající orgán by měl odpovídat za posouzení nezbytnosti a přiměřenosti takových příkazů v každém jednotlivém případě, neboť uznání a výkon příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci by neměly být odmítnuty z jiných důvodů, než jsou uvedeny v tomto nařízení.
- (22) V některých případech může být příkaz k zajištění vydán orgánem, určeným vydávajícím státem, který má v trestních věcech pravomoc vydat nebo vykonat příkaz k zajištění v souladu s vnitrostátním právem, přičemž není soudcem, soudem ani státním zástupcem. V těchto případech by měl být příkaz k zajištění potvrzen soudcem, soudem nebo státním zástupcem předtím, než bude předán vykonávajícímu orgánu.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. října 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení (Úř. věst. L 280, 26.10.2010, s. 1).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1).

⁽³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/48/EU ze dne 22. října 2013 o právu na přístup k obhájci v trestním řízení a řízení týkajícím se evropského zatýkácího rozkazu a o právu na informování třetí strany a právu na komunikaci s třetími osobami a konzulárními úřady v případě zbavení osobní svobody (Úř. věst. L 294, 6.11.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (Úř. věst. L 65, 11.3.2016, s. 1).

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/800 ze dne 11. května 2016 o procesních zárukách pro děti, které jsou podezřelými nebo obviněnými osobami v trestním řízení (Úř. věst. L 132, 21.5.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1919 ze dne 26. října 2016 o právní pomoci pro podezřelé nebo obviněné osoby v trestním řízení a pro osoby vyžádané v rámci řízení týkajícího se evropského zatýkácího rozkazu (Úř. věst. L 297, 4.11.2016, s. 1).

- (23) Členské státy by měly mít možnost učinit prohlášení uvádějící, že pokud je jim předáno osvědčení o příkazu k zajištění nebo osvědčení o příkazu ke konfiskaci za účelem uznání a výkonu příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci, měl by vydávající orgán předat originál příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci nebo jeho ověřenou kopii spolu s osvědčením o příkazu k zajištění nebo osvědčením o příkazu ke konfiskaci. Členské státy by měly uvědomit Komisi, pokud takové prohlášení činí nebo odvolávají. Komise by měla tyto informace zpřístupnit všem členským státům a Evropské soudní síti zřízené rozhodnutím Rady 2008/976/SVV ⁽¹⁾. Evropská soudní síť by uvedené informace měla zpřístupnit na internetových stránkách podle uvedeného rozhodnutí.
- (24) Vydávající orgán by měl předat osvědčení o příkazu k zajištění nebo osvědčení o příkazu ke konfiskaci, v příslušném případě spolu s příkazem k zajištění nebo příkazem ke konfiskaci, buď přímo vykonávajícímu orgánu, nebo případně ústřednímu orgánu vykonávajícího státu způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu za podmínek, které vykonávajícímu orgánu umožňují určit pravost osvědčení a příkazu, například doporučeným dopisem nebo zabezpečenou elektronickou poštou. Vydávající orgán by měl mít možnost využít jakékoli příslušné kanály nebo způsoby předání, včetně zabezpečeného telekomunikačního systému Evropské soudní sítě, Eurojustu nebo jiných kanálů využívaných justičními orgány.
- (25) Má-li vydávající orgán oprávněné důvody se domnívat, že osoba, proti níž byl vydán příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci týkající se peněžní částky, vlastní majetek nebo pobírá příjem v některém členském státě, měl by předat osvědčení o daném příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci tomuto členskému státu. Na tomto základě by osvědčení mohlo být například předáno členskému státu, v němž fyzická osoba, proti které byl příkaz vydán, pobývá, nebo nemá-li tato osoba trvalé bydliště, v němž obvykle pobývá. Pokud byl příkaz vydán proti právnické osobě, mohlo by být osvědčení předáno členskému státu, v němž má tato právnická osoba sídlo.
- (26) S ohledem na administrativní předávání a přijímání osvědčení týkajících se příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci by členské státy měly mít možnost určit jeden nebo více ústředních orgánů, je-li to nezbytné z důvodu struktury jejich vnitřního právního systému. Tyto ústřední orgány by mohly rovněž poskytovat administrativní podporu, hrát koordinační úlohu a pomáhat ve sběru statistických údajů, čímž usnadní a podpoří vzájemné uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci.
- (27) Pokud se osvědčení o příkazu ke konfiskaci v souvislosti s příkazem ke konfiskaci týkajícím se peněžní částky předává více než jednomu vykonávajícímu státu, měl by vydávající stát usilovat o to, aby zabránil situaci, kdy by bylo konfiskováno více majetku, než je nezbytné, a celková částka získaná z výkonu příkazu by přesahovala maximální částku v něm uvedenou. Vydávající orgán by za tímto účelem mimo jiné měl v osvědčení o příkazu ke konfiskaci uvést hodnotu majetku v každém vykonávajícím státě, je-li známa, aby ji vykonávající orgány mohly zohlednit; udržovat potřebný kontakt a dialog s vykonávajícími orgány ohledně majetku, jenž má být konfiskován; a neprodleně informovat příslušný vykonávající orgán nebo orgány, domnívá-li se, že by mohlo hrozit nebezpečí, že by konfiskace mohla přesáhnout maximální částku. Ve vhodných případech by mohl Eurojust v rámci svých pravomocí vykonávat úlohu koordinátora s cílem zabránit nadměrné konfiskaci.
- (28) Členské státy by měly být vybídnuty k tomu, aby učinily prohlášení uvádějící, že jako vykonávající státy přijmou osvědčení o příkazu k zajištění nebo osvědčení o příkazu ke konfiskaci nebo obojí v jednom nebo více úředních jazycích Unie, které nejsou jejich úředním jazykem.
- (29) Vykonávající orgán by měl příkazy k zajištění a příkazy ke konfiskaci uznat a měl by učinit opatření potřebná pro jejich výkon. Rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci by se mělo přijmout a zajištění nebo konfiskace by se měly vykonat se stejnou rychlostí a prioritou jako u obdobných vnitrostátních případů. Měly by být stanoveny lhůty, jež by měly být vypočteny v souladu s nařízením Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ⁽²⁾, aby se zajistilo rychlé a účinné rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci a jeho rychlý a účinný výkon. Pokud jde o příkazy k zajištění, vykonávající orgán by měl začít přijímat konkrétní opatření nezbytná pro výkon takových příkazů do 48 hodin po přijetí rozhodnutí o jejich uznání a výkonu.
- (30) Vydávající orgán a vykonávající orgán by měly při výkonu příkazu k zajištění náležitě přihlédnout k důvěrnosti vyšetřování. Vykonávající orgán by měl zejména zaručit důvěrnost skutečností a podstaty příkazu k zajištění. Tím není dotčena povinnost informovat dotčené osoby o výkonu příkazu k zajištění v souladu s tímto nařízením.

⁽¹⁾ Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti (Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 130).

⁽²⁾ Nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny (Úř. věst. L 124, 8.6.1971, s. 1).

- (31) Uznání a výkon příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci by se neměly odmítnout z jiných důvodů než těch, které jsou stanoveny v tomto nařízení. Toto nařízení by mělo vykonávajícím orgánům umožňovat odmítnout uznat či vykonat příkazy ke konfiskaci na základě zásady *ne bis in idem*, na základě práv dotčených osob nebo na základě práva být přítomen při řízení před soudem.
- (32) Toto nařízení by mělo vykonávajícím orgánům umožňovat odmítnout uznat či vykonat příkazy ke konfiskaci, pokud se osoba, proti níž byl příkaz ke konfiskaci vydán, osobně nedostavila na jednání soudu, ve kterém byl vydán příkaz ke konfiskaci spojený s pravomocným odsouzením. Toto by měl být důvod k odmítnutí uznání či výkonu, pouze pokud má soudní jednání za následek příkaz ke konfiskaci spojený s pravomocným odsouzením, a nikoli pokud má řízení za následek příkaz ke konfiskaci nezaložený na odsouzení. Aby však bylo možné se na tento důvod odvolávat, mělo by proběhnout jedno nebo více soudních jednání. Na tento důvod by nemělo být možné se odvolávat, pokud příslušná vnitrostátní procesní pravidla nestanoví žádné soudní jednání. Taková vnitrostátní procesní pravidla by měla být v souladu s Listinou a EÚLP, zejména s ohledem na právo na spravedlivý proces. Je tomu tak například v případech, kdy je řízení zjednodušeným způsobem vedeno zcela nebo zčásti písemně nebo kdy v řízení není stanoveno žádné soudní jednání.
- (33) Za výjimečných okolností by mělo být možné odmítnout uznat nebo vykonat příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci, pokud by takové uznání nebo výkon bránily vykonávajícímu státu, aby uplatňoval svá ústavní pravidla týkající se svobody tisku nebo svobody projevu v dalších sdělovacích prostředcích.
- (34) Vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva v rámci Unie je založeno na vzájemné důvěře a na předpokladu dodržování práva Unie, a zejména základních práv, ze strany ostatních členských států. Avšak za výjimečných okolností, kdy existují závažné důvody se domnívat, na základě konkrétních a objektivních důkazů, že výkon příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci by za konkrétních okolností daného případu vedl k zjevnému porušení relevantního základního práva, jak je uvedeno v Listině, měl by mít vykonávající orgán možnost odmítnout uznat a vykonat dotčený příkaz. Základní práva, která by měla být v tomto ohledu relevantní, jsou zejména právo na účinnou právní ochranu, právo na spravedlivý proces a právo na obhajobu. Právo na vlastnictví by v zásadě relevantní být nemělo, neboť zajištění a konfiskace majetku nutně představují zásah do práva dané osoby na vlastnictví, a jelikož nezbytné záruky v tomto ohledu jsou již stanoveny v právu Unie, včetně tohoto nařízení.
- (35) Před rozhodnutím o odmítnutí uznání nebo výkonu příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci na základě jakéhokoli důvodu k odmítnutí uznání nebo výkonu by měl vykonávající orgán konzultovat vydávající orgán, aby získal všechny potřebné dodatečné informace.
- (36) Při posuzování žádosti vykonávajícího orgánu o omezení doby, po kterou by měl být majetek zajištěn, by vydávající orgán měl přihlídnout ke všem okolnostem případu, zejména zda by další trvání příkazu k zajištění mohlo způsobit neodůvodněnou škodu ve vykonávajícím státu. Vykonávající orgán se vyzývá, aby před podáním formální žádosti v této záležitosti konzultoval vydávající orgán.
- (37) Vydávající orgán by měl informovat vykonávající orgán, když orgán vydávajícího státu obdrží peněžní částku, která byla uhrazena v souvislosti s příkazem ke konfiskaci, přičemž platí, že vykonávající stát by měl být informován pouze tehdy, pokud má výše platby v souvislosti s příkazem dopad na dlužnou částku, která má být na základě příkazu zkonfiskována.
- (38) Vykonávající orgán by měl mít možnost odložit výkon příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci, zejména když by výkon mohl narušit probíhající trestní vyšetřování. Jakmile důvod odkladu pomine, měl by vykonávající orgán přijmout opatření nezbytná pro výkon příkazu.
- (39) Po výkonu příkazu k zajištění a v návaznosti na rozhodnutí uznat a vykonat příkaz ke konfiskaci by měl vykonávající orgán, pokud je to možné, informovat dotčené osoby, jež jsou mu známy, o tomto výkonu nebo o takovém rozhodnutí. Za tímto účelem by vykonávající orgán měl vyvinout veškeré přiměřené úsilí s cílem určit dotčené osoby, ověřit, jak je lze kontaktovat, a informovat je o výkonu příkazu k zajištění nebo o rozhodnutí uznat a vykonat příkaz ke konfiskaci. Při výkonu této povinnosti by vykonávající orgán mohl požádat o pomoc vydávající orgán, například když dotčené osoby zřejmě pobývají ve vydávajícím státě. Povinností vykonávajícího

orgánu poskytnout podle tohoto nařízení informace dotčeným osobám není dotčena žádná povinnost vydávajícího orgánu poskytovat informace osobám podle práva vydávajícího státu, například o vydání příkazu k zajištění nebo o stávajících opravných prostředcích podle práva vydávajícího státu.

- (40) Vydávající orgán by měl být neprodleně informován v případě, že je nemožné příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci vykonat. Taková nemožnost by mohla nastat z důvodu, že majetek už byl zkonfiskován, ztratil se, byl zničen nebo ho nelze najít na místě uvedeném vydávajícím orgánem nebo protože místo, kde se majetek nachází, nebylo uvedeno dostatečně přesně, a to i po konzultaci mezi vykonávajícím orgánem a vydávajícím orgánem. Za takovýchto okolností by vykonávající orgán již neměl být povinen příkaz vykonat. Pokud však vykonávající orgán následně obdrží informace umožňující mu nalézt majetek, měl by mít možnost příkaz vykonat, aniž by muselo být předáno nové osvědčení, a to v souladu s tímto nařízením.
- (41) Pokud právo vykonávajícího státu činí výkon příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci z právního hlediska nemožným, měl by vykonávající orgán kontaktovat vydávající orgán s cílem jednat o situaci a nalézt řešení. Takovýmto řešením by mohlo být zrušení dotčeného příkazu vydávajícím orgánem.
- (42) Jakmile je výkon příkazu ke konfiskaci dokončen, měl by vykonávající orgán informovat vydávající orgán o výsledcích výkonu. Pokud je to prakticky možné, měl by vykonávající orgán v tomto okamžiku rovněž informovat vydávající orgán o majetku nebo peněžní částce, jež byly zkonfiskovány, i o jiných podrobnostech, jež považuje za relevantní.
- (43) Výkon příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci by se měl řídit právem vykonávajícího státu a pouze orgány tohoto státu by měly být příslušné rozhodovat o postupech výkonu. Ve vhodných případech by měly mít vydávající orgán a vykonávající orgán možnost vyzvat Eurojust nebo Evropskou soudní síť k poskytnutí pomoci v rámci jejich pravomocí ohledně otázek týkajících se výkonu příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci.
- (44) Náležitě uplatňování tohoto nařízení předpokládá úzkou komunikaci mezi příslušnými zúčastněnými vnitrostátními orgány, zejména v případech současného výkonu příkazu ke konfiskaci ve více než jednom členském státě. Příslušné vnitrostátní orgány by proto měly uskutečnit vzájemné konzultace vždy, když je to nutné, a to přímo nebo ve vhodných případech prostřednictvím Eurojustu či Evropské soudní sítě.
- (45) Práva obětí na náhradu škody a vrácení majetku by v přeshraničních případech neměla být dotčena. Pravidla pro nakládání se zajištěným nebo konfiskovaným majetkem by měla upřednostnit poskytnutí náhrady škody a vrácení majetku obětem. Pojem oběti je třeba vykládat v souladu s právem vydávajícího státu, které by mělo mít možnost rovněž stanovit, že oběti pro účely tohoto nařízení by mohla být právnická osoba. Tímto nařízením by neměla být dotčena pravidla pro náhradu škody a vrácení majetku obětem v rámci vnitrostátních řízení.
- (46) Pokud je vykonávající orgán informován o rozhodnutí vydávajícího orgánu nebo jiného příslušného orgánu ve vydávajícím státě vrátit zajištěný majetek oběti, vykonávající orgán by měl přijmout opatření nezbytná pro zajištění toho, aby daný majetek byl co nejdříve zajištěn a vrácen oběti. Vykonávající orgán by měl mít možnost postoupit majetek vydávajícímu státu, aby ho tento stát mohl vrátit oběti, nebo jej s výhradou souhlasu vydávajícího státu předat přímo oběti. Povinnost vrátit zajištěný majetek oběti by měla podléhat těmto podmínkám: vlastnické právo oběti k danému majetku by nemělo být napadeno, tedy mělo by být akceptováno, že oběť je právoplatným vlastníkem majetku a neexistují žádné vážné nároky, které by to zpochybňovaly; daný majetek by neměl být vyžadován jako důkaz v trestním řízení ve vykonávajícím státě; a práva dotčených osob, zejména práva třetích osob v dobré víře, by neměla být dotčena. Vykonávající orgán by měl vrátit zajištěný majetek oběti, pouze pokud jsou tyto podmínky splněny. Pokud má vykonávající orgán za to, že uvedené podmínky nebyly splněny, měl by konzultovat vydávající orgán, například požádat o dodatečné informace či projednat situaci, a to s cílem nalézt řešení. Pokud nelze nalézt žádné řešení, vykonávající orgán by měl mít možnost rozhodnout, že zajištěný majetek oběti nevrátí.
- (47) Každý členský stát by měl zvážit zřízení vnitrostátního ústředního úřadu odpovědného za správu majetku zajištěného za účelem případné pozdější konfiskace a zkonfiskovaného majetku. Zajištěný majetek a zkonfiskovaný majetek by mohly být přednostně vyčleněny pro projekty v oblasti vymáhání práva a prevence organizované trestné činnosti, jakož i další projekty veřejného a společenského zájmu.

- (48) Každý členský stát by měl zvážit zřízení vnitrostátního fondu za účelem zaručení přiměřeného odškodnění obětí trestné činnosti, jako jsou rodiny policistů a státních úředníků, kteří zemřeli při výkonu svých povinností nebo jsou v důsledku výkonu svých povinností trvale zdravotně postiženi. Členské státy by mohly na tento účel vyčlenit část zkonfiskovaného majetku.
- (49) Členské státy by neměly mít možnost jeden od druhého vymáhat náhradu nákladů vyplývajících z uplatňování tohoto nařízení. Pokud však vykonávajícímu státu vznikly vysoké nebo mimořádné náklady, například proto, že majetek byl zajištěn po značně dlouhou dobu, měl by vydávající orgán zohlednit jakýkoli návrh vykonávajícího orgánu, aby se na nákladech podílely oba orgány.
- (50) Za účelem umožnit v budoucnosti co nejrychlejší řešení zjištěných problémů týkajících se obsahu osvědčení uvedených v přílohách tohoto nařízení by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o změny těchto osvědčení. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby tyto konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů⁽¹⁾. Pro zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci obdrží Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a jejich odborníci mají automaticky přístup na zasedání skupin odborníků Komise, jež se věnují přípravě aktů v přenesené pravomoci.
- (51) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž vzájemného uznávání a výkonu příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jej, z důvodu rozsahu a účinků navrhovaného opatření, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o EU. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle.
- (52) Ustanovení rámcového rozhodnutí 2003/577/SVV už byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU⁽²⁾, pokud jde o zajištění důkazních prostředků pro členské státy vázané uvedenou směrnicí. Ustanovení rámcového rozhodnutí 2003/577/SVV, pokud jde o zajištění majetku, by se měla nahradit tímto nařízením ve vztahu mezi členskými státy, které jsou jím vázány. Toto nařízení by také mělo nahradit rámcové rozhodnutí 2006/783/SVV ve vztahu mezi členskými státy, které jsou jím vázány. Ustanovení rámcového rozhodnutí 2003/577/SVV, pokud jde o zajištění majetku, jakož i ustanovení rámcového rozhodnutí 2006/783/SVV by se proto měla nadále uplatňovat nejen ve vztahu mezi členskými státy, které nejsou tímto nařízením vázány, ale i ve vztahu mezi členským státem, který není tímto nařízením vázán, a členským státem, který tímto nařízením vázán je.
- (53) Právní forma tohoto aktu by neměla zakládat precedent pro budoucí právní akty Unie v oblasti vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí v trestních věcech. Volba právní formy budoucích právních aktů Unie by měla být důkladně posouzena v jednotlivých případech, přičemž by měla být mimo jiné zohledněna účinnost těchto právních aktů a zásady proporcionality a subsidiarity.
- (54) Členské státy by měly zajistit, aby v souladu s rozhodnutím Rady 2007/845/SVV⁽³⁾ jejich úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti spolupracovaly za účelem usnadnění vysledování a identifikace výnosů z trestné činnosti a jiného majetku s ní spojeného, jenž se může stát předmětem příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci.
- (55) V souladu s článkem 3 a čl. 4a odst. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, oznámilo Spojené království své přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení.
- (56) V souladu s články 1 a 2 a čl. 4a odst. 1 protokolu č. 21 a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se Irsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.
- (57) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné,

⁽¹⁾ Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. L 130, 1.5.2014, s. 1).

⁽³⁾ Rozhodnutí Rady 2007/845/SVV ze dne 6. prosince 2007 o spolupráci mezi úřady pro vyhledávání majetku z trestné činnosti v jednotlivých členských státech v oblasti vysledování a identifikace výnosů z trestné činnosti nebo jiného majetku v souvislosti s trestnou činností (Úř. věst. L 332, 18.12.2007, s. 103).

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT, DEFINICE A OBLAST PŮSOBNOSTI

Článek 1

Předmět

1. Toto nařízení stanoví pravidla, podle nichž členský stát uznává a vykonává na svém území příkazy k zajištění a příkazy ke konfiskaci vydané jiným členským státem v rámci řízení v trestních věcech.
2. Tímto nařízením není dotčena povinnost dodržovat základní práva a právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o EU.
3. Při vydávání příkazů k zajištění nebo příkazů ke konfiskaci zajistí vydávající orgány, aby byly dodrženy zásady nezbytnosti a proporcionality.
4. Toto nařízení se nevztahuje na příkazy k zajištění a příkazy ke konfiskaci vydané v rámci řízení v občanskoprávních nebo správních věcech.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „příkazem k zajištění“ rozhodnutí vydané nebo potvrzené vydávajícím orgánem, jehož cílem je zabránit zničení, pozměnění, přesunu či převodu majetku nebo dalšímu nakládání s ním před jeho konfiskací;
- 2) „příkazem ke konfiskaci“ pravomocný trest nebo opatření uložené soudem, které navazuje na řízení v souvislosti s trestným činem, a které vede k trvalému odnětí majetku fyzické nebo právnické osoby;
- 3) „majetkem“ jakýkoli majetek, hmotné nebo nehmotné povahy, movitý nebo nemovitý, jakož i právní listiny nebo nástroje dokládající právní nárok na takový majetek nebo podíl na něm, který vydávající orgán považuje za:
 - a) výnosy z trestného činu nebo jejich ekvivalent buď v jejich celkové, nebo pouze částečné hodnotě;
 - b) nástroje takového trestného činu nebo hodnotu takových nástrojů;
 - c) podléhající konfiskaci uplatňováním konfiskačních pravomocí stanovených ve směrnici 2014/42/EU ve vydávajícím státě; nebo
 - d) podléhající konfiskaci podle jiných ustanovení týkajících se konfiskačních pravomocí, včetně konfiskace bez pravomocného odsouzení podle práva vydávajícího státu v návaznosti na řízení v souvislosti s trestným činem;
- 4) „výnosy“ všechny ekonomické výhody pocházející přímo či nepřímo z trestného činu, sestávající z majetku v jakékoli podobě a zahrnující všechny následné reinvestice nebo přeměnu přímých výnosů a všech ocenitelných užitek;
- 5) „nástroji“ jakýkoli majetek zcela nebo částečně použitý nebo určený k použití libovolným způsobem pro spáchání trestného činu;
- 6) „vydávajícím státem“ členský stát, v němž je příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci vydán;
- 7) „vykonávajícím státem“ členský stát, kterému je předán příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci za účelem jeho uznání a výkonu;
- 8) „vydávajícím orgánem“:
 - a) pokud jde o příkaz k zajištění:
 - i) soudce, soud nebo státní zástupce příslušný v daném případě; nebo

- ii) jiný příslušný orgán, který vydávající stát určí a který má v trestních věcech pravomoc vydat příkaz k zajištění majetku nebo vykonat příkaz k zajištění v souladu s vnitrostátním právem. Kromě toho musí příkaz k zajištění před jeho předáním vykonávajícímu orgánu a po posouzení jeho souladu s podmínkami pro vydání takového příkazu podle tohoto nařízení potvrdit soudce, soud nebo státní zástupce ve vydávajícím státě. Pokud byl příkaz potvrzen soudcem, soudem nebo státním zástupcem, může být pro účely předání příkazu tento jiný příslušný orgán rovněž považován za vydávající orgán;
- b) pokud jde o příkaz ke konfiskaci, orgán, který vydávající stát určí a který má v trestních věcech pravomoc vykonat příkaz ke konfiskaci vydaný soudem v souladu s vnitrostátním právem;
- 9) „vykonávajícím orgánem“ orgán, který má pravomoc uznat příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci a zajistit jeho výkon v souladu s tímto nařízením a s postupy použitelnými podle vnitrostátního práva pro zajištění a konfiskaci majetku; pokud tyto postupy vyžadují, aby soud příkaz zaevidoval a povolil jeho výkon, považuje se za vykonávající orgán rovněž orgán, který je příslušný pro požádání o takovou evidenci a povolení;
- 10) „dotčenou osobou“ fyzická či právnická osoba, proti které je vydán příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci, nebo fyzická či právnická osoba vlastníci majetek, na nějž byl příkaz vydán, jakož i jakékoli třetí osoby, jejichž práva k tomuto majetku jsou tímto příkazem přímo dotčena podle práva vykonávajícího státu.

Článek 3

Trestné činy

1. Příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci se vykoná bez ověření oboustranné trestnosti jednání vedoucích k vydání takových příkazů, pokud se tato jednání trestají ve vydávajícím státě trestem odnětí svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let a naplňují jednu nebo více z následujících skutkových podstat trestných činů podle práva vydávajícího státu:

- 1) účast na zločinném spolčení;
- 2) terorismus;
- 3) obchod s lidmi;
- 4) sexuální vykořisťování dětí a dětská pornografie;
- 5) nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami;
- 6) nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami;
- 7) korupce;
- 8) podvod, včetně podvodů a jiných trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371⁽¹⁾;
- 9) praní výnosů z trestné činnosti;
- 10) padělání měny včetně eura;
- 11) počítačová trestná činnost;
- 12) trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými živočišnými druhy a s ohroženými druhy a odrůdami rostlin;
- 13) napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a při nedovoleném pobytu;
- 14) vražda nebo těžké ublížení na zdraví;
- 15) nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi;
- 16) únos, neoprávněné omezování osobní svobody nebo braní rukojmí;
- 17) rasismus a xenofobie;
- 18) organizovaná nebo ozbrojená loupež;
- 19) nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl;

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1371 ze dne 5. července 2017 o boji vedeném trestněprávní cestou proti podvodům porušujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie (Úř. věst. L 198, 28.7.2017, s. 29).

- 20) podvod;
- 21) vydírání a vymáhání peněz za ochranu;
- 22) padělání a pirátství výrobků;
- 23) padělání veřejných listin a obchodování s nimi;
- 24) padělání platebních prostředků;
- 25) nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu;
- 26) nedovolený obchod s jadernými nebo radioaktivními materiály;
- 27) obchod s odcizenými vozidly;
- 28) znásilnění;
- 29) zhářství;
- 30) trestné činy spadající do pravomoci Mezinárodního trestního soudu;
- 31) únos letadla nebo plavidla;
- 32) sabotáž.

2. V případě jiných trestných činů než uvedených v odstavci 1 může vykonávající stát podmínit uznání a výkon příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci skutečností, že jednání, které vedlo k vydání příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci, představuje trestný čin podle práva vykonávajícího státu, nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo popisu trestného činu podle práva vydávajícího státu.

KAPITOLA II

PŘEDÁVÁNÍ, UZNÁVÁNÍ A VÝKON PŘÍKAZŮ K ZAJIŠTĚNÍ

Článek 4

Předávání příkazů k zajištění

1. Příkaz k zajištění se předá prostřednictvím osvědčení o příkazu k zajištění. Osvědčení o příkazu k zajištění stanovené v článku 6 předá vydávající orgán přímo vykonávajícímu orgánu, případně ústřednímu orgánu uvedenému v čl. 24 odst. 2, jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu za podmínek, jež vykonávajícímu orgánu umožňují ověřit pravost daného osvědčení o příkazu k zajištění.
2. Členské státy mohou učinit prohlášení uvádějící, že pokud je jim předáno osvědčení o příkazu k zajištění za účelem uznání a výkonu příkazu k zajištění, má vydávající orgán povinnost předat originál příkazu k zajištění nebo jeho ověřenou kopii spolu s osvědčením o příkazu k zajištění. Přeloženo však v souladu s čl. 6 odst. 2 musí být pouze osvědčení o příkazu k zajištění.
3. Členské státy mohou učinit prohlášení podle odstavce 2 přede dnem použitelnosti tohoto nařízení nebo později. Členské státy mohou takové prohlášení kdykoli odvolat. Členské státy informují Komisi, pokud takové prohlášení činí nebo odvolávají. Komise obdržené informace zpřístupní všem členským státům a Evropské soudní síti.
4. Pokud jde o příkaz k zajištění týkající se peněžní částky, má-li vydávající orgán oprávněné důvody se domnívat, že osoba, proti níž byl příkaz k zajištění vydán, vlastní majetek nebo pobírá příjem v některém členském státě, předá osvědčení o příkazu k zajištění tomuto členskému státu.
5. Pokud jde o příkaz k zajištění týkající se specificky určených věcí tvořících součást majetku, má-li vydávající orgán oprávněné důvody se domnívat, že se tyto věci nacházejí v některém členském státě, předá osvědčení o příkazu k zajištění tomuto členskému státu.
6. Osvědčení o příkazu k zajištění obsahuje:
 - a) v příloze osvědčení o příkazu ke konfiskaci předané podle článku 14; nebo
 - b) pokyn, že majetek má zůstat zajištěný ve vykonávajícím státě až do předání a výkonu příkazu ke konfiskaci podle článku 14; přičemž vydávající orgán uvede v osvědčení o příkazu k zajištění odhadované datum tohoto předání.

7. Vydávající orgán informuje vykonávající orgán v případě, že jsou mu známy nějaké dotčené osoby. Vydávající orgán rovněž poskytne vykonávajícímu orgánu na jeho žádost veškeré relevantní informace o jakémkoli nároku, který tyto dotčené osoby mohou mít ve vztahu k danému majetku, včetně informací k identifikaci těchto osob.

8. Pokud i přes informace zpřístupněné v souladu s čl. 24 odst. 3 není vydávajícímu orgánu znám příslušný vykonávající orgán, provede vydávající orgán veškerá nezbytná šetření, včetně šetření prostřednictvím kontaktních míst Evropské soudní sítě, aby mohl určit, který orgán je pro uznání a výkon příkazu k zajištění příslušný.

9. Pokud není orgán ve vykonávajícím státě, který obdrží osvědčení o příkazu k zajištění, příslušný k uznání příkazu k zajištění nebo k přijetí opatření potřebných pro jeho výkon, postoupí osvědčení o příkazu k zajištění okamžitě příslušnému vykonávajícímu orgánu ve svém členském státě a informuje o tom vydávající orgán.

Článek 5

Předání příkazu k zajištění jednomu nebo více vykonávajícím státům

1. Podle článku 4 lze osvědčení o příkazu k zajištění současně předat pouze jednomu vykonávajícímu státu, ledaže se použije odstavec 2 nebo 3 tohoto článku.

2. Týká-li se příkaz k zajištění specificky určených věcí tvořících součást majetku, lze osvědčení o příkazu k zajištění současně předat více než jednomu vykonávajícímu státu, jestliže:

- a) vydávající orgán má oprávněné důvody se domnívat, že se různé věci tvořící součást majetku, na něž byl příkaz k zajištění vydán, nacházejí v různých vykonávajících státech; nebo
- b) zajištění specificky určené věci tvořící součást majetku, na něž byl příkaz k zajištění vydán, by vyžadovalo řízení ve více než jednom vykonávajícím státě.

3. Týká-li se příkaz k zajištění peněžní částky, lze osvědčení o příkazu k zajištění současně předat více než jednomu vykonávajícímu státu, jestliže se vydávající orgán domnívá, že existuje zvláštní potřeba tak učinit, zejména pokud odhadovaná hodnota majetku, který může být ve vydávajícím státě a v kterémkoli jednotlivém vykonávajícím státě zajištěn, pravděpodobně nebude postačovat k zajištění celé částky, na niž byl příkaz k zajištění vydán.

Článek 6

Standardní osvědčení o příkazu k zajištění

1. Za účelem předání příkazu k zajištění vyplní vydávající orgán osvědčení o příkazu k zajištění uvedené v příloze I, podepíše jej a ověří přesnost a správnost jeho obsahu.

2. Vydávající orgán poskytne vykonávajícímu orgánu překlad osvědčení o příkazu k zajištění do úředního jazyka vykonávajícího státu nebo jiného jazyka, který vykonávající stát akceptuje v souladu s odstavcem 3.

3. Každý členský stát může v prohlášení předloženém Komisi kdykoli uvést, že akceptuje překlady osvědčení o příkazu k zajištění do jednoho nebo více úředních jazyků Unie odlišných od úředního jazyka či jazyků tohoto členského státu. Komise tato prohlášení zpřístupní všem členským státům a Evropské soudní síti.

Článek 7

Uznávání a výkon příkazů k zajištění

1. Vykonávající orgán uzná příkaz k zajištění předaný v souladu s článkem 4 a přijme opatření nezbytná pro jeho výkon stejným způsobem, jako je tomu u vnitrostátního příkazu k zajištění vydaného orgánem vykonávajícího státu, pokud se tento vykonávající orgán nerozhodne uplatnit některý z důvodů k odmítnutí uznání a výkonu stanovených v článku 8 nebo některý z důvodů odkladu stanovených v článku 10.

2. Vykonávající orgán oznámí vydávajícímu orgánu výkon příkazu k zajištění, včetně popisu zajištěného majetku a případného odhadu jeho hodnoty. Toto oznámení se provede jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu bez zbytečného odkladu poté, co byl vykonávající orgán informován o tom, že příkaz k zajištění byl vykonán.

Článek 8

Důvody k odmítnutí uznání a výkonu příkazů k zajištění

1. Vykonávající orgán může odmítnout uznat či vykonat příkaz k zajištění pouze tehdy, pokud:
 - a) výkon příkazu k zajištění by byl v rozporu se zásadou ne bis in idem;
 - b) právo vykonávajícího státu stanoví výsadu nebo imunitu, která by bránila zajištění dotčeného majetku, nebo existují pravidla pro určení či omezení trestněprávní odpovědnosti týkající se svobody tisku či svobody projevu v dalších sdělovacích prostředcích, jež brání výkonu příkazu k zajištění;
 - c) osvědčení o příkazu k zajištění je neúplné, nebo je zjevně nesprávné a nebylo vyplněno po konzultaci podle odstavce 2;
 - d) příkaz k zajištění se týká trestného činu spáchaného zcela nebo zčásti mimo území vydávajícího státu a zcela nebo zčásti na území vykonávajícího státu a jednání, v souvislosti s nímž byl příkaz k zajištění vydán, nenaplnuje skutkovou podstatu trestného činu podle práva vykonávajícího státu;
 - e) v případě podle čl. 3 odst. 2 nenaplnuje jednání, v souvislosti s nímž byl vydán příkaz k zajištění, skutkovou podstatu trestného činu podle práva vykonávajícího státu; v případech týkajících se daňových věcí nebo celních a devizových ustanovení však nesmí být uznání nebo výkon příkazu k zajištění odmítnut z důvodu, že právo vykonávajícího státu neukládá stejný druh daní či poplatků nebo nestanoví stejný typ pravidel, pokud jde o daňové věci, nebo stejný typ celních a devizových ustanovení jako právo vydávajícího státu;
 - f) za výjimečných okolností, kdy existují závažné důvody se domnívat, na základě konkrétních a objektivních důkazů, že výkon příkazu k zajištění by za konkrétních okolností daného případu vedl k zjevnému porušení relevantního základního práva, jak je uvedeno v Listině, zejména práva na účinnou právní ochranu, práva na spravedlivý proces nebo práva na obhajobu.
2. Předtím, než se vykonávající orgán v kterémkoli z případů uvedených v odstavci 1 rozhodne zcela či částečně odmítnout uznání nebo výkon příkazu k zajištění, konzultuje vhodným způsobem vydávající orgán a případně ho požádá o neprodlené poskytnutí potřebných informací.
3. Rozhodnutí o odmítnutí uznání či výkonu příkazu k zajištění se přijme bez prodlení a okamžitě se oznámí vydávajícímu orgánu, a to jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.
4. Pokud vykonávající orgán uznal příkaz k zajištění, ale v průběhu jeho výkonu zjistí, že existuje některý z důvodů pro odmítnutí uznání či výkonu, okamžitě se jakýmkoli vhodným způsobem obrátí na vydávající orgán, aby s ním prodiskutoval příslušná opatření, která má učinit. Na tomto základě může vydávající orgán rozhodnout o zrušení příkazu k zajištění. Není-li v návaznosti na uvedenou diskuzi nalezeno řešení, může vykonávající orgán rozhodnout o zastavení výkonu příkazu k zajištění.

Článek 9

Lhůty pro uznávání a výkon příkazů k zajištění

1. Po obdržení osvědčení o příkazu k zajištění vykonávající orgán rozhodne o uznání a výkonu příkazu k zajištění a tento příkaz vykoná bez prodlení a se stejnou rychlostí a prioritou jako v obdobném vnitrostátním případě.
2. Pokud vydávající orgán v osvědčení o příkazu k zajištění uvedl, že výkon příkazu k zajištění je třeba provést k určitému datu, vykonávající orgán to v nejvyšší možné míře zohlední. Pokud vydávající orgán uvedl, že mezi zúčastněnými členskými státy je třeba koordinace, vykonávající orgán a vydávající orgán svoji činnost navzájem koordinují s cílem se shodnout na datu výkonu příkazu k zajištění. Pokud nelze shody dosáhnout, rozhodne vykonávající orgán o datu výkonu příkazu k zajištění, přičemž v nejvyšší možné míře zohlední zájmy vydávajícího orgánu.
3. Aniž je dotčen odstavec 5, pokud vydávající orgán v osvědčení o příkazu k zajištění uvedl, že je nezbytné provést zajištění okamžitě, neboť existují oprávněné důvody se domnívat, že bezprostředně hrozí přesunutí nebo zničení předmětného majetku, nebo s ohledem na potřeby vyšetřování či řízení ve vydávajícím státě, vykonávající orgán rozhodne o uznání příkazu k zajištění do 48 hodin poté, co tento příkaz obdržel. Vykonávající orgán přijme konkrétní opatření nezbytná pro výkon příkazu do 48 hodin po přijetí uvedeného rozhodnutí.

4. Vykonávající orgán neprodleně oznámí rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu k zajištění vydávajícímu orgánu, a to jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.
5. Není-li v určitém případě možné dodržet lhůty stanovené v odstavci 3, vykonávající orgán okamžitě informuje jakýmkoli způsobem vydávající orgán, uvede důvody, z kterých nebylo možné dodržet uvedené lhůty, a konzultuje s vydávajícím orgánem vhodnou dobu pro uznání či výkon příkazu k zajištění.
6. Uplynutím lhůt uvedených v odstavci 3 nezbavuje vykonávající orgán povinnosti neprodleně přijmout rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu k zajištění a vykonat jej.

Článek 10

Odklad výkonu příkazů k zajištění

1. Vykonávající orgán může odložit výkon příkazu k zajištění předaného v souladu s článkem 4, jestliže:
 - a) by jeho výkon mohl narušit probíhající trestní vyšetřování, přičemž výkon příkazu k zajištění může být odložen na dobu, kterou považuje vykonávající orgán za přiměřenou;
 - b) je majetek již předmětem stávajícího příkazu k zajištění, přičemž výkon příkazu k zajištění může být odložen až do doby, kdy bude tento stávající příkaz zrušen; nebo
 - c) je majetek již předmětem stávajícího příkazu vydaného během jiného řízení ve vykonávajícím státě, přičemž výkon příkazu k zajištění může být odložen až do doby, kdy bude tento stávající příkaz zrušen. Toto písmeno se však použije pouze tehdy, pokud by měl tento stávající příkaz podle vnitrostátního práva přednost před následnými vnitrostátními příkazy k zajištění v trestních věcech.
2. Vykonávající orgán podá okamžitě zprávu vydávajícímu orgánu o odkladu výkonu příkazu k zajištění, a to jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu, a uvede důvody tohoto odkladu a případně očekávanou dobu trvání odkladu.
3. Jakmile důvod odkladu pomine, přijme vykonávající orgán okamžitě opatření nezbytná pro výkon příkazu k zajištění a uvědomí o tom vydávající orgán jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.

Článek 11

Důvěrnost

1. Při výkonu příkazu k zajištění vydávající orgán a vykonávající orgán řádně dbají na důvěrnou povahu vyšetřování, v jehož rámci byl příkaz k zajištění vydán.
2. Vykonávající orgán zaručí v souladu se svým vnitrostátním právem důvěrnost skutečností a podstaty příkazu k zajištění, a to až na skutečnosti, jejichž zveřejnění je nezbytné k výkonu příkazu k zajištění. Aniž je dotčen odstavec 3 tohoto článku, jakmile byl příkaz k zajištění vykonán, vykonávající orgán o tom uvědomí dotčené osoby v souladu s článkem 32.
3. Za účelem ochrany probíhajících vyšetřování může vydávající orgán požádat vykonávající orgán, aby odložil povinnost informovat dotčené osoby o výkonu příkazu k zajištění podle článku 32. Jakmile již není nezbytné odkládat povinnost informovat dotčené osoby za účelem ochrany probíhajících vyšetřování, uvědomí o tom vydávající orgán vykonávající orgán, aby tento vykonávající orgán mohl informovat dotčené osoby o výkonu příkazu k zajištění v souladu s článkem 32.
4. Pokud vykonávající orgán nemůže požadavek na důvěrnost podle tohoto článku dodržet, okamžitě o tom uvědomí vydávající orgán, a to pokud možno před výkonem příkazu k zajištění.

Článek 12

Doba trvání příkazů k zajištění

1. Majetek, který je předmětem příkazu k zajištění, zůstává zajištěn ve vykonávajícím státě do doby, než příslušný orgán tohoto státu s konečnou platností odpoví na příkaz ke konfiskaci předaný v souladu s článkem 14, nebo do doby, než vydávající orgán informuje vykonávající orgán o jakémkoli rozhodnutí nebo opatření, v jehož důsledku se příkaz stává nevymahatelným nebo je zrušen v souladu s čl. 27 odst. 1.

2. Vykonávající orgán může s přihlédnutím k okolnostem případu předložit vydávajícímu orgánu odůvodněnou žádost o omezení doby, po kterou má být majetek zajištěn. Tato žádost, včetně jakýchkoli relevantních podpůrných informací, se předává jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu za podmínek, jež vydávajícímu orgánu umožňují ověřit pravost žádosti. Při posuzování takové žádosti zohlední vydávající orgán všechny zájmy, včetně zájmů vykonávajícího orgánu. Vydávající orgán odpoví na žádost co nejdříve. Pokud vydávající orgán s takovým omezením nesouhlasí, informuje vykonávající orgán o důvodech svého nesouhlasu. V takovém případě zůstává majetek zajištěn v souladu s odstavcem 1. Pokud vydávající orgán neodpoví do šesti týdnů od obdržení žádosti, není již vykonávající orgán povinen příkaz k zajištění vykonat.

Článek 13

Nemožnost vykonat příkaz k zajištění

1. Pokud se vykonávající orgán domnívá, že není možné vykonat příkaz k zajištění, vyrozumí o tom neprodleně vydávající orgán.
2. Před vyrozuměním vydávajícího orgánu podle odstavce 1 konzultuje vykonávající orgán ve vhodných případech vydávající orgán.
3. Nevykonání příkazu k zajištění podle tohoto článku lze odůvodnit pouze tehdy, pokud majetek:
 - a) byl již zkonfiskován;
 - b) ztratil se;
 - c) byl zničen;
 - d) nemůže být nalezen na místě uvedeném v osvědčení o příkazu k zajištění; nebo
 - e) nemůže být nalezen, protože místo, kde se nachází, nebylo uvedeno dostatečně přesně, a to i po konzultaci podle odstavce 2.
4. Pokud jde o situace uvedené v odst. 3 písm. b), d) a e), jestliže vykonávající orgán následně obdrží informace umožňující mu nalézt daný majetek, vykonávající orgán může příkaz k zajištění vykonat, aniž by muselo být předáno nové osvědčení o příkazu k zajištění, a to za podmínky, že před vykonáním příkazu k zajištění vykonávající orgán ověřil u vydávajícího orgánu, že daný příkaz k zajištění je nadále platný.
5. Bez ohledu na odstavce 3, pokud vydávající orgán uvedl, že by bylo možné zajistit majetek v rovnocenné hodnotě, vykonávající orgán nemusí vykonat příkaz k zajištění, pokud nastala jedna z okolností uvedených v odstavci 3 a neexistuje žádný majetek v rovnocenné hodnotě, který lze zajistit.

KAPITOLA III

PŘEDÁVÁNÍ, UZNÁVÁNÍ A VÝKON PŘÍKAZŮ KE KONFISKACI

Článek 14

Předávání příkazů ke konfiskaci

1. Příkaz ke konfiskaci se předá prostřednictvím osvědčení o příkazu ke konfiskaci. Osvědčení o příkazu ke konfiskaci stanovené v článku 17 předá vydávající orgán přímo vykonávajícímu orgánu, případně ústřednímu orgánu uvedenému v čl. 24 odst. 2, jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu za podmínek, jež vykonávajícímu orgánu umožňují ověřit pravost daného osvědčení o příkazu ke konfiskaci.
2. Členské státy mohou učinit prohlášení uvádějící, že pokud je jim předáno osvědčení o příkazu ke konfiskaci za účelem uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci, má vydávající orgán povinnost předat originál příkazu ke konfiskaci nebo jeho ověřenou kopii spolu s osvědčením o příkazu ke konfiskaci. Přeloženo však v souladu s čl. 17 odst. 2 musí být pouze osvědčení o příkazu ke konfiskaci.
3. Členské státy mohou učinit prohlášení podle odstavce 2 přede dnem použitelnosti tohoto nařízení nebo později. Členské státy mohou takové prohlášení kdykoli odvolat. Členské státy informují Komisi, pokud takové prohlášení činí nebo odvolávají. Komise tyto informace zpřístupní všem členským státům a Evropské soudní síti.
4. Pokud jde o příkaz ke konfiskaci týkající se peněžní částky, má-li vydávající orgán oprávněné důvody se domnívat, že osoba, proti níž byl příkaz ke konfiskaci vydán, vlastní majetek nebo pobírá příjem v některém členském státě, předá osvědčení o příkazu ke konfiskaci tomuto členskému státu.

5. Pokud jde o příkaz ke konfiskaci týkající se specificky určených věcí tvořících součást majetku, má-li vydávající orgán oprávněné důvody se domnívat, že se tyto věci nacházejí v některém členském státě, předá osvědčení o příkazu ke konfiskaci tomuto členskému státu.
6. Vydávající orgán informuje vykonávající orgán v případě, že jsou mu známy nějaké dotčené osoby. Vydávající orgán rovněž poskytne vykonávajícímu orgánu na jeho žádost veškeré relevantní informace o jakémkoli nároku, který tyto dotčené osoby mohou mít ve vztahu k danému majetku, včetně informací k identifikaci těchto osob.
7. Pokud i přes informace zpřístupněné v souladu s čl. 24 odst. 3 není vydávajícímu orgánu znám příslušný vykonávající orgán, provede vydávající orgán veškerá nezbytná šetření, včetně šetření prostřednictvím kontaktních míst Evropské soudní sítě, aby mohl určit, který orgán je pro uznání a výkon příkazu ke konfiskaci příslušný.
8. Pokud není orgán ve vykonávajícím státě, který obdrží osvědčení o příkazu ke konfiskaci, příslušný k uznání příkazu ke konfiskaci nebo k přijetí opatření potřebných pro jeho výkon, postoupí osvědčení o příkazu ke konfiskaci okamžitě příslušnému vykonávajícímu orgánu ve svém členském státě a informuje o tom vydávající orgán.

Článek 15

Předání příkazu ke konfiskaci jednomu nebo více vykonávajícím státům

1. Osvědčení o příkazu ke konfiskaci lze současně předat v souladu s článkem 14 pouze jednomu vykonávajícímu státu, ledaže se použije odstavec 2 nebo 3 tohoto článku.
2. Týká-li se příkaz ke konfiskaci specificky určených věcí tvořících součást majetku, lze osvědčení o příkazu ke konfiskaci současně předat více než jednomu vykonávajícímu státu, jestliže:
 - a) vydávající orgán má oprávněné důvody se domnívat, že se různé věci tvořící součást majetku, na něž byl příkaz ke konfiskaci vydán, nacházejí v různých vykonávajících státech; nebo
 - b) konfiskace specificky určené věci tvořící součást majetku, na něž byl příkaz ke konfiskaci vydán, by vyžadovala řízení ve více než jednom vykonávajícím státě.
3. Týká-li se příkaz ke konfiskaci peněžní částky, lze osvědčení o příkazu ke konfiskaci současně předat více než jednomu vykonávajícímu státu, jestliže se vydávající orgán domnívá, že existuje zvláštní potřeba tak učinit, zejména pokud:
 - a) předmětný majetek nebyl zajištěn na základě tohoto nařízení; nebo
 - b) odhadovaná hodnota majetku, který může být ve vydávajícím státě a v kterémkoli jednotlivém vykonávajícím státě konfiskován, pravděpodobně nebude postačovat k získání celé částky, na niž byl příkaz ke konfiskaci vydán.

Článek 16

Důsledky předání příkazů ke konfiskaci

1. Předání příkazu ke konfiskaci v souladu s články 14 a 15 neomezuje právo vydávajícího státu na to, aby příkaz vykonal.
 2. Celková hodnota získaná z výkonu příkazu ke konfiskaci týkající se peněžní částky nesmí překročit maximální částku uvedenou v tomto příkazu bez ohledu na to, zda byl daný příkaz předán jednomu nebo několika vykonávajícím státům.
 3. Vydávající orgán okamžitě informuje vykonávající orgán, a to jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu, pokud:
 - a) se domnívá, že existuje nebezpečí, že může dojít ke konfiskaci, která překračuje maximální částku, zejména na základě informací, které obdržel od vykonávajícího orgánu podle čl. 21 odst. 1 písm. b);
 - b) byl příkaz ke konfiskaci zcela nebo zčásti vykonán ve vydávajícím státě nebo v jiném vykonávajícím státě, přičemž uvede částku, u níž příkaz ke konfiskaci dosud nebyl vykonán; nebo
 - c) po předání osvědčení o příkazu ke konfiskaci podle článku 14 obdrží orgán vydávajícího státu jakoukoli peněžní částku, která byla uhrazena v souvislosti s příkazem ke konfiskaci.
- Použije-li se první pododstavec písm. a), vydávající orgán informuje vykonávající orgán co nejdříve poté, co nebezpečí uvedené ve zmíněném písmenu pominulo.

Článek 17

Standardní osvědčení o příkazu ke konfiskaci

1. Za účelem předání příkazu ke konfiskaci vyplní vydávající orgán osvědčení o příkazu ke konfiskaci uvedené v příloze II, podepíše jej a ověří přesnost a správnost jeho obsahu.
2. Vydávající orgán poskytne vykonávajícímu orgánu překlad osvědčení o příkazu ke konfiskaci do úředního jazyka vykonávajícího státu nebo jiného jazyka, který vykonávající stát akceptuje v souladu s odstavcem 3.
3. Každý členský stát může v prohlášení předloženém Komisi kdykoli uvést, že akceptuje překlady osvědčení o příkazu ke konfiskaci do jednoho nebo více úředních jazyků Unie odlišných od úředního jazyka či jazyků tohoto členského státu. Komise tato prohlášení zpřístupní všem členským státům a Evropské soudní síti.

Článek 18

Uznávání a výkon příkazů ke konfiskaci

1. Vykonávající orgán uzná příkaz ke konfiskaci předaný v souladu s článkem 14 a přijme opatření nezbytná pro jeho výkon stejným způsobem, jako je tomu u vnitrostátního příkazu ke konfiskaci vydaného orgánem vykonávajícího státu, pokud se vykonávající orgán nerozhodne uplatnit některý z důvodů k odmítnutí uznání a výkonu stanovených v článku 19 nebo některý z důvodů odkladu uvedených v článku 21.
2. Týká-li se příkaz ke konfiskaci specificky určené věci tvořící součást majetku, mohou se vydávající orgán a vykonávající orgán, pokud tak právo vydávajícího státu stanoví, dohodnout na tom, že konfiskace ve vykonávajícím státě může být provedena formou konfiskace peněžní částky odpovídající hodnotě majetku, jenž měl být zkonfiskován.
3. Týká-li se příkaz ke konfiskaci peněžní částky a není-li vykonávající orgán schopen získat platbu dané částky, vykoná příkaz ke konfiskaci v souladu s odstavcem 1 u každé věci tvořící součást majetku, která je pro tento účel dostupná. Je-li to nezbytné, vykonávající orgán přepočte peněžní částku, která má být konfiskována, na měnu vykonávajícího státu za použití denního směnného kurzu eura zveřejněného v řadě C Úředního věstníku Evropské unie platného ke dni vydání příkazu ke konfiskaci.
4. Každá peněžní částka, která je získána nazpět na základě příkazu ke konfiskaci v jakémkoli jiném než vykonávajícím státě, se v plné výši odečte od částky, která má být konfiskována ve vykonávajícím státě.
5. Pokud vydávající orgán vydal příkaz ke konfiskaci, avšak nevydal příkaz k zajištění, může vykonávající orgán rozhodnout v rámci opatření podle odstavce 1 o zajištění dotčeného majetku z vlastního podnětu v souladu se svým vnitrostátním právem s cílem následně vykonat daný příkaz ke konfiskaci. V takovém případě vykonávající orgán neprodleně informuje vydávající orgán, a to pokud možno před zajištěním dotčeného majetku.
6. Jakmile je výkon příkazu ke konfiskaci dokončen, vykonávající orgán informuje vydávající orgán o výsledcích výkonu, a to jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.

Článek 19

Důvody k odmítnutí uznání a výkonu příkazů ke konfiskaci

1. Vykonávající orgán může odmítnout uznat či vykonat příkaz ke konfiskaci pouze tehdy, pokud:
 - a) výkon příkazu by byl v rozporu se zásadou ne bis in idem;
 - b) právo vykonávajícího státu stanoví výsadu nebo imunitu, která by bránila konfiskaci dotčeného majetku, nebo existují pravidla pro určení či omezení trestněprávní odpovědnosti týkající se svobody tisku a svobody projevu v dalších sdělovacích prostředcích, jež brání výkonu příkazu ke konfiskaci;
 - c) osvědčení o příkazu ke konfiskaci je neúplné, nebo zjevně nesprávné a nebylo vyplněno po konzultaci podle odstavce 2;

- d) příkaz ke konfiskaci se týká trestného činu spáchaného zcela nebo zčásti mimo území vydávajícího státu a zcela nebo zčásti na území vykonávajícího státu a jednání, v souvislosti s nímž byl příkaz ke konfiskaci vydán, nenaplnuje skutkovou podstatu trestného činu podle práva vykonávajícího státu;
 - e) by práva dotčených osob neumožňovala podle práva vykonávajícího státu vykonat příkaz ke konfiskaci, a to včetně případů, kdy taková nemožnost je důsledkem uplatnění opravných prostředků podle článku 33;
 - f) v případě uvedeném v čl. 3 odst. 2 nenaplnuje jednání, v souvislosti s nímž byl vydán příkaz ke konfiskaci, skutkovou podstatu trestného činu podle práva vykonávajícího státu; v případech týkajících se daňových věcí nebo celních a devizových ustanovení však nesmí být uznání nebo výkon příkazu ke konfiskaci odmítnut z důvodu, že právo vykonávajícího státu neukládá stejný druh daní či poplatků nebo nestanoví stejný typ pravidel, pokud jde o daňové věci, nebo stejný typ celních a devizových ustanovení jako právo vydávajícího státu;
 - g) podle osvědčení o příkazu ke konfiskaci se osoba, proti níž byl příkaz ke konfiskaci vydán, osobně nedostavila na jednání soudu, ve kterém byl vydán příkaz ke konfiskaci spojený s pravomocným odsouzením, ledaže se v osvědčení o příkazu ke konfiskaci uvádí, že v souladu s dalšími procesními požadavky vymezenými v právu vydávajícího státu daná osoba:
 - i) byla včas osobně předvolána, a tudíž vyrozuměna o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém byl vydán příkaz ke konfiskaci, nebo jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že daná osoba o plánovaném jednání soudu věděla a byla včas informována, a že příkaz ke konfiskaci může být vydán, i když se na jednání soudu nedostaví;
 - ii) o plánovaném jednání soudu věděla a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a byla tímto zástupcem skutečně na jednání soudu obhajována; nebo
 - iii) poté, co jí byl doručen příkaz ke konfiskaci a byla výslovně poučena o právu na obnovu řízení nebo odvolání, jehož by měla právo se účastnit a jež by jí umožnilo opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci, včetně přezkoumání nových důkazů, a které by mohlo vést ke změně původního příkazu ke konfiskaci, výslovně uvedla, že příkaz ke konfiskaci nenapadne, nebo nepodala návrh na obnovu řízení nebo odvolání v příslušných lhůtách;
 - h) za výjimečných okolností, kdy existují závažné důvody se domnívat, na základě konkrétních a objektivních důkazů, že výkon příkazu ke konfiskaci by za konkrétních okolností daného případu vedl k zjevnému porušení relevantního základního práva, jak je uvedeno v Listině, zejména práva na účinnou právní ochranu, práva na spravedlivý proces nebo práva na obhajobu.
2. Předtím, než se vykonávající orgán v kterémkoli z případů uvedených v odstavci 1 rozhodne zcela či částečně odmítnout uznání nebo výkon příkazu ke konfiskaci, konzultuje vhodným způsobem vydávající orgán a případně ho požádá o neprodlené poskytnutí potřebných informací.
3. Rozhodnutí o odmítnutí uznání nebo výkonu příkazu ke konfiskaci se přijme bez odkladu a okamžitě se oznámí vydávajícímu orgánu, a to jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.

Článek 20

Lhůty pro uznávání a výkon příkazů ke konfiskaci

1. Vykonávající orgán neprodleně rozhodne o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci, a aniž je dotčen odstavec 4, nejpozději do 45 dnů po obdržení osvědčení o příkazu ke konfiskaci vykonávajícím orgánem.
2. Vykonávající orgán neprodleně oznámí rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci vydávajícímu orgánu, a to jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.
3. Neexistují-li důvody pro odklad podle článku 21, přijme vykonávající orgán neprodleně konkrétní opatření nezbytná pro výkon příkazu ke konfiskaci, a to přinejmenším se stejnou rychlostí a prioritou jako u obdobného vnitrostátního případu.
4. Není-li v určitém případě možné dodržet lhůtu stanovenou v odstavci 1, vykonávající orgán neprodleně jakýmkoli způsobem informuje vydávající orgán, uvede důvody, z kterých nebylo možné dodržet uvedenou lhůtu, a konzultuje s vydávajícím orgánem vhodnou dobu pro uznání či výkon příkazu ke konfiskaci.

5. Uplynutí lhůt uvedených v odstavci 1 nezbavuje vykonávající orgán povinnosti bez prodlení přijmout rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci a daný příkaz vykonat.

Článek 21

Odklad výkonu příkazů ke konfiskaci

1. Vykonávající orgán může odložit uznání nebo výkon příkazu ke konfiskaci předaného v souladu s článkem 14, jestliže:

- a) by jeho výkon mohl narušit probíhající trestní vyšetřování, přičemž výkon příkazu ke konfiskaci může být odložen na dobu, kterou považuje vykonávající orgán za přiměřenou;
- b) se v případě příkazu ke konfiskaci týkajícího se určité peněžní částky vykonávající orgán domnívá, že hrozí nebezpečí, že celková hodnota získaná z výkonu daného příkazu ke konfiskaci může značně překročit částku uvedenou v příkazu ke konfiskaci vzhledem k současnému výkonu příkazu ke konfiskaci ve více členských státech;
- c) je daný majetek již předmětem probíhajícího řízení o konfiskaci ve vykonávajícím státě; nebo
- d) je uplatněn opravný prostředek uvedený v článku 33.

2. Bez ohledu na čl. 18 odst. 5 příslušný orgán vykonávajícího státu přijme na dobu trvání odkladu výkonu příkazu ke konfiskaci veškerá opatření, jež by přijal u obdobného vnitrostátního případu, aby zamezil možnosti, že majetek již nebude k dispozici pro výkon příkazu ke konfiskaci.

3. Vykonávající orgán podá neprodleně zprávu vydávajícímu orgánu o odkladu výkonu příkazu ke konfiskaci, a to jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu, a uvede důvody tohoto odkladu a případně očekávanou dobu odkladu.

4. Jakmile důvod odkladu pomine, přijme vykonávající orgán neprodleně opatření nezbytná pro výkon příkazu ke konfiskaci a uvědomí o tom vydávající orgán jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.

Článek 22

Nemožnost vykonat příkaz ke konfiskaci

1. Pokud se vykonávající orgán domnívá, že není možné vykonat příkaz ke konfiskaci, vyrozumí o tom neprodleně vydávající orgán.

2. Před vyrozuměním vydávajícího orgánu podle odstavce 1 konzultuje vykonávající orgán ve vhodných případech vydávající orgán, přičemž zohlední rovněž možnosti uvedené v čl. 18 odst. 2 nebo 3.

3. Nevykonání příkazu ke konfiskaci podle tohoto článku lze odůvodnit pouze tehdy, pokud majetek:

- a) byl již zkonfiskován;
- b) ztratil se;
- c) byl zničen;
- d) nemůže být nalezen na místě uvedeném v osvědčení o příkazu ke konfiskaci; nebo
- e) nemůže být nalezen, protože místo, kde se nachází, nebylo uvedeno dostatečně přesně, a to i po konzultaci podle odstavce 2.

4. Pokud jde o situace uvedené v odst. 3 písm. b), d) a e), jestliže vykonávající orgán následně obdrží informace umožňující mu nalézt daný majetek, vykonávající orgán může příkaz ke konfiskaci vykonat, aniž by muselo být předáno nové osvědčení o příkazu ke konfiskaci, a to za podmínky, že před vykonáním příkazu ke konfiskaci vykonávající orgán ověřil u vydávajícího orgánu, že daný příkaz ke konfiskaci je nadále platný.

5. Bez ohledu na odstavec 3, pokud vydávající orgán uvedl, že by bylo možné konfiskovat majetek v rovnocenné hodnotě, vykonávající orgán nemusí vykonat příkaz ke konfiskaci, pokud nastala jedna z okolností uvedených v odstavci 3 a neexistuje žádný majetek v rovnocenné hodnotě, který lze zkonfiskovat.

KAPITOLA IV

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 23

Právo rozhodné pro výkon

1. Výkon příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci se řídí právem vykonávajícího státu a pouze jeho orgány mají pravomoc rozhodnout o postupech jeho výkonu a stanovit všechna s tím související opatření.
2. Příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci vydaný proti právnické osobě musí být vykonán, i když vykonávající stát neuznává zásadu trestní odpovědnosti právnických osob.
3. Aniž je dotčen čl. 18 odst. 2 a 3, vykonávající stát nemůže uložit alternativní opatření namísto příkazu k zajištění předaného podle článku 4 nebo příkazu ke konfiskaci předaného podle článku 14, aniž by k tomu vydávající stát udělil svůj souhlas.

Článek 24

Oznámení příslušných orgánů

1. Do 19. prosince 2020 každý členský stát informuje Komisi o tom, který orgán nebo orgány vymezené v čl. 2 bodech 8 a 9 jsou podle jeho práva příslušné, je-li daný členský stát vydávajícím státem nebo vykonávajícím státem.
2. Je-li to nezbytné z důvodu struktury jeho vnitřního právního systému, může každý členský stát určit jeden nebo více ústředních orgánů, jež jsou odpovědné za administrativní předávání a přijímání osvědčení o příkazu k zajištění a příkazu ke konfiskaci a za pomoc jeho příslušným orgánům. Každý členský stát informuje Komisi o každém orgánu, který takto určí.
3. Komise zpřístupní informace obdržené podle tohoto článku všem členským státům a Evropské soudní síti.

Článek 25

Komunikace

1. Je-li to nezbytné, vydávající orgán a vykonávající orgán se neprodleně navzájem konzultují, aby zajistily účinné uplatňování tohoto nařízení, a to za použití jakýchkoli vhodných komunikačních prostředků.
2. Veškerá komunikace, včetně komunikace určené k řešení těžkostí týkajících se předání nebo ověření jakéhokoli dokumentu potřebného k výkonu příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci, probíhá přímo mezi vydávajícím orgánem a vykonávajícím orgánem a ve vhodných případech se zapojením ústředního orgánu, pokud ho členský stát určil v souladu s čl. 24 odst. 2.

Článek 26

Více příkazů

1. Pokud vykonávající orgán obdrží dva či více příkazů k zajištění nebo příkazů ke konfiskaci od různých členských států vydaných proti téže osobě a tato osoba nemá ve vykonávajícím státě dostatečný majetek, jenž by uspokojil všechny tyto příkazy, nebo pokud vykonávající orgán obdrží dva nebo více příkazů k zajištění nebo příkazů ke konfiskaci týkajících se téže specificky určené věci tvořící součást majetku, vykonávající orgán rozhodne, který z příkazů se v souladu s právem vykonávajícího státu vykoná, aniž je dotčena možnost odkladu výkonu příkazu ke konfiskaci podle článku 21.
2. Při přijímání svého rozhodnutí vykonávající orgán upřednostní, je-li to možné, zájmy obětí. Rovněž zohlední veškeré další relevantní okolnosti, včetně:
 - a) skutečnosti, zda je daný majetek již zajištěn;
 - b) dat vydání příslušných příkazů a dat jejich předání;

- c) závažnosti dotčeného trestného činu; a
- d) místa, kde byl trestný čin spáchán.

Článek 27

Ukončení výkonu příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci

1. Přestane-li být příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci vymahatelný nebo nadále platný, vydávající orgán neprodleně zruší příkaz k zajištění nebo příkaz ke konfiskaci
2. Vydávající orgán ihned informuje vykonávající orgán jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu o zrušení příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci, jakož i o jakémkoli rozhodnutí nebo opatření vedoucím ke zrušení příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci.
3. Vykonávající orgán ukončí výkon příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci, nebyl-li výkon již ukončen, jakmile byl vydávajícím orgánem informován v souladu s odstavcem 2. Vykonávající orgán zašle bez zbytečného odkladu potvrzení o ukončení vydávajícímu státu, a to jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.

Článek 28

Správa zajištěného a zkonfiskovaného majetku a nakládání s ním

1. Správa zajištěného a zkonfiskovaného majetku se řídí právem vykonávajícího státu.
2. Vykonávající stát spravuje zajištěný nebo zkonfiskovaný majetek s cílem zamezit snížení jeho hodnoty. Za tímto účelem má vykonávající stát s ohledem na článek 10 směrnice 2014/42/EU možnost zajištěný majetek prodat nebo převést.
3. Zajištěný majetek a peníze získané prodejem tohoto majetku v souladu s odstavcem 2 zůstanou ve vykonávajícím státě až do doby, než je předáno osvědčení o příkazu ke konfiskaci a příkaz ke konfiskaci vykonán, aniž je dotčena možnost vrácení majetku podle článku 29.
4. Vykonávající stát není povinen prodat nebo vrátit specificky určené věci, na které byl vydán příkaz ke konfiskaci, pokud tyto věci představují kulturní statky ve smyslu čl. 2 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/60/EU ⁽¹⁾. Tímto nařízením není dotčena povinnost navrátit kulturní statky podle uvedené směrnice.

Článek 29

Vrácení zajištěného majetku oběti

1. Pokud vydávající orgán nebo jiný příslušný orgán vydávajícího státu vydal v souladu se svým vnitrostátním právem rozhodnutí vrátit zajištěný majetek oběti, uvede vydávající orgán informace o tomto rozhodnutí v osvědčení o příkazu k zajištění nebo informuje o tomto rozhodnutí vykonávající orgán později.
2. Pokud byl vykonávající orgán informován o rozhodnutí vrátit zajištěný majetek oběti podle odstavce 1, přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby v případě, že je dotčený majetek zajištěn, byl tento majetek vrácen v souladu s procesními pravidly vykonávajícího státu co nejdříve oběti, a to i prostřednictvím vydávajícího státu, je-li to nezbytné, a za podmínky, že:
 - a) vlastnické právo oběti k uvedenému majetku není napadeno;
 - b) uvedený majetek není vyžadován jako důkaz v trestním řízení ve vykonávajícím státě; a
 - c) práva dotčených osob nejsou dotčena.

Vykonávající orgán informuje vydávající orgán v případě, že majetek je přímo převeden oběti.

3. Pokud vykonávající orgán nepovažuje podmínky podle odstavce 2 za splněné, neprodleně a jakýmkoli vhodným způsobem konzultuje vydávající orgán s cílem nalézt řešení. Pokud nelze nalézt žádné řešení, může vykonávající orgán rozhodnout, že zajištěný majetek oběti nevrátí.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/60/EU ze dne 15. května 2014 o navrácení kulturních statků neoprávněně vyvezených z území členského státu a o změně nařízení (EU) č. 1024/2012 (Úř. věst. L 159, 28.5.2014, s. 1).

Článek 30

Nakládání se zkonfiskovaným majetkem nebo s penězi získanými prodejem tohoto majetku

1. Pokud vydávající orgán nebo jiný příslušný orgán vydávajícího státu vydal v souladu se svým vnitrostátním právem rozhodnutí vrátit zkonfiskovaný majetek oběti nebo jí nahradit škodu, uvede vydávající orgán informace o tomto rozhodnutí v osvědčení o příkazu ke konfiskaci nebo informuje vykonávající orgán o tomto rozhodnutí později.
2. Pokud byl vykonávající orgán informován o rozhodnutí vrátit zkonfiskovaný majetek oběti podle odstavce 1, přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby v případě, že je dotčený majetek zkonfiskován, byl co nejdříve vrácen oběti, a to i prostřednictvím vydávajícího státu, je-li to nezbytné. Vykonávající orgán informuje vydávající orgán v případě, že majetek je převeden přímo oběti.
3. Pokud vykonávající orgán nemůže vrátit oběti majetek podle odstavce 2, avšak v důsledku výkonu příkazu ke konfiskaci ve vztahu k tomuto majetku byly získány peníze, poukáže se oběti pro účely vrácení odpovídající peněžní částka, je-li to nezbytné prostřednictvím vydávajícího státu. Vykonávající orgán informuje vydávající orgán v případě, že peníze jsou poukázány přímo oběti. S veškerým zbylým majetkem se naloží v souladu s odstavcem 7.
4. Pokud byl vykonávající orgán informován o rozhodnutí o náhradě škody oběti podle odstavce 1 a v důsledku výkonu příkazu ke konfiskaci byly získány peníze, poukáže se oběti pro účely náhrady škody odpovídající peněžní částka ve výši, jež nepřesahuje částku určenou v osvědčení, je-li to nezbytné i prostřednictvím vydávajícího státu. Vydávající orgán je vykonávajícím orgánem informován v případě, že peníze jsou poukázány přímo oběti. S veškerým zbylým majetkem se naloží v souladu s odstavcem 7.
5. Probíhá-li stále řízení o vrácení majetku oběti nebo o náhradě škody oběti ve vydávajícím státě, vydávající orgán o tom informuje vykonávající orgán. Vykonávající stát se zdrží nakládání s konfiskovaným majetkem do doby, než mu bude sděleno, že bylo vydáno rozhodnutí o vrácení majetku oběti nebo o náhradě škody oběti, a to i v případě, že příkaz ke konfiskaci již byl vykonán.
6. Aniž jsou dotčeny odstavce 1 až 5, s jiným majetkem než penězi, získaným v důsledku výkonu příkazu ke konfiskaci, se naloží v souladu s těmito pravidly:
 - a) majetek může být prodán, přičemž s výnosy z prodeje musí být naloženo podle odstavce 7;
 - b) majetek může být převeden vydávajícímu státu za podmínky, že pokud byl příkaz ke konfiskaci vydán na peněžní částku, udělil vydávající orgán souhlas s předáním majetku vydávajícímu státu;
 - c) s výhradou písmene d), pokud nelze písmena a) a b) uplatnit, lze s majetkem naložit jiným způsobem v souladu s právem vykonávajícího státu; nebo
 - d) se souhlasem vydávajícího státu lze majetek použít ve veřejném zájmu nebo pro sociální účely ve vykonávajícím státě v souladu s jeho právem.
7. Pokud není k příkazu ke konfiskaci připojeno rozhodnutí o vrácení majetku oběti nebo o náhradě škody oběti v souladu s odstavci 1 až 5, nebo pokud není mezi zúčastněnými členskými státy dohodnuto jinak, naloží vykonávající stát s penězi získanými v důsledku výkonu příkazu ke konfiskaci takto:
 - a) pokud se částka získaná z výkonu příkazu ke konfiskaci rovná 10 000 EUR, nebo je nižší, případně vykonávajícímu státu; nebo
 - b) pokud je částka získaná z výkonu příkazu ke konfiskaci vyšší než 10 000 EUR, 50 % z ní převede vykonávající stát vydávajícímu státu.

Článek 31

Náklady

1. Každý členský stát nese své vlastní náklady vynaložené v souvislosti s uplatňováním tohoto nařízení, aniž jsou dotčena ustanovení týkající se nakládání se zkonfiskovaným majetkem uvedená v článku 28.
2. Vykonávající orgán může navrhnout vydávajícímu orgánu, aby byly tyto náklady sdíleny, pokud se před výkonem příkazu k zajištění či příkazu ke konfiskaci nebo po jeho provedení ukáže, že výkon příkazu představuje vysoké či mimořádné náklady.

K takovým návrhům se připojí podrobný rozpis nákladů vzniklých vykonávajícímu orgánu. V návaznosti na takový návrh se vydávající orgán a vykonávající orgán navzájem konzultují. Ve vhodných případech může tyto konzultace usnadnit Eurojust.

Tyto konzultace, či přinejmenším jejich výsledek, se zaznamenávají jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu.

Článek 32

Povinnost informovat dotčené osoby

1. Aniž je dotčen článek 11, v návaznosti na výkon příkazu k zajištění nebo v návaznosti na rozhodnutí o uznání a výkonu příkazu ke konfiskaci vykonávající orgán v nejvyšší možné míře neprodleně informuje dotčené osoby, jež jsou mu známy, o tomto výkonu a o takovém rozhodnutí v souladu s postupy podle svého vnitrostátního práva.
2. Informace, jež mají být poskytnuty v souladu s odstavcem 1, musí obsahovat název vydávajícího orgánu a opravné prostředky dostupné podle práva vykonávajícího státu. Informace musí rovněž obsahovat - přinejmenším stručné - odůvodnění příkazu.
3. Vykonávající orgán může ve vhodných případech požádat vydávající orgán o pomoc při provádění úkolů uvedených v odstavci 1.

Článek 33

Opravné prostředky ve vykonávajícím státě proti uznání a výkonu příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci

1. Dotčené osoby mají právo na účinnou právní ochranu ve vykonávajícím státě proti rozhodnutí o uznání a výkonu příkazů k zajištění podle článků 7 a příkazů ke konfiskaci podle článku 18. Právo na podání opravného prostředku se uplatní u soudu ve vykonávajícím státě v souladu s jeho právem. Pokud jde o příkazy ke konfiskaci, podání opravného prostředku může mít odkladný účinek, stanoví-li tak právo vykonávajícího státu.
2. Věcné důvody pro vydání příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci nelze napadnout u soudu ve vykonávajícím státě.
3. Příslušný orgán vydávajícího státu musí být informován o každém opravném prostředku podaném podle odstavce 1.
4. Tímto článkem není dotčeno uplatňování záruk a opravných prostředků ve vydávajícím státě v souladu s článkem 8 směrnice 2014/42/EU.

Článek 34

Náhrada

1. Pokud vykonávající stát odpovídá podle svého práva za škodu způsobenou dotčené osobě v souvislosti s výkonem příkazu k zajištění předaným podle článku 4 nebo příkazu ke konfiskaci předaným podle článku 14, nahradí vydávající stát vykonávajícímu státu jakoukoli škodu vyplacenou dotčené osobě. Pokud však může vydávající stát prokázat vykonávajícímu státu, že tato škoda, nebo její část, byla způsobena výlučně jednáním vykonávajícího státu, vydávající stát a vykonávající stát se vzájemně dohodnou na výši náhrady.
2. Odstavcem 1 není dotčeno právo členských států upravující nároky fyzických nebo právnických osob na náhradu škody.

KAPITOLA V

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 35

Statistiky

1. Členské státy pravidelně sbírají od příslušných orgánů souhrnné statistické údaje. Tyto statistiky vedou a každoročně je zasílají Komisi. Tyto statistiky uvádějí kromě informací uvedených v čl. 11 odst. 2 směrnice 2014/42/EU počet příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci, které daný členský stát obdržel od jiných členských států, jež byly uznány a vykonány, jakož i těch, jejichž uznání a výkon byly odmítnuty.

2. Členské státy rovněž každoročně zašlou Komisi následující statistiky, jsou-li tyto statistiky dostupné na ústřední úrovni v dotyčném členském státě:

- a) počet případů, kdy byla oběti nahrazena škoda nebo jí bylo přiznáno vrácení majetku získaného výkonem příkazu ke konfiskaci podle tohoto nařízení; a
- b) průměrnou dobu nezbytnou pro výkon příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci podle tohoto nařízení.

Článek 36

Změny osvědčení a formuláře

Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 37 týkající se jakékoli změny osvědčení uvedených v přílohách I a II. Tyto změny musí být v souladu s tímto nařízením a nesmějí na něj mít dopad.

Článek 37

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v článku 36 je svěřena Komisi na dobu neurčitou od 19. prosince 2020.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 36 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v Úředním věstníku Evropské unie nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
4. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci Komise vede konzultace s odborníky jmenovanými jednotlivými členskými státy v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů.
5. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle článku 36 vstoupí v platnost pouze tehdy, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 38

Předkládání zpráv a přezkum

Do 20. prosince 2025 a poté každých pět let předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování tohoto nařízení, která se mimo jiné věnuje:

- a) možnosti členských států činit a odvolávat prohlášení podle čl. 4 odst. 2 a čl. 14 odst. 2;
- b) vztahu mezi dodržováním základních práv a vzájemným uznáváním příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci;
- c) použití článků 28, 29 a 30 ve vztahu ke správě zajištěného a konfiskovaného majetku a nakládání s ním a k vrácení majetku a náhradě škody obětem.

Článek 39

Nahrazení

Toto nařízení nahrazuje ustanovení rámcového rozhodnutí 2003/577/SVV, pokud jde o zajištění majetku ve vztazích mezi členskými státy, jež jsou vázány tímto nařízením, od 19. prosince 2020.

Toto nařízení nahrazuje rámcové rozhodnutí 2006/783/SVV ve vztazích mezi členskými státy, jež jsou vázány tímto nařízením, od 19. prosince 2020.

Pokud jde o členské státy, jež jsou vázány tímto nařízením, odkazy na rámcové rozhodnutí 2003/577/SVV, pokud jde o zajištění majetku, a odkazy na rámcové rozhodnutí 2006/783/SVV se považují za odkazy na toto nařízení.

Článek 40

Přechodná ustanovení

1. Toto nařízení se použije na osvědčení o příkazech k zajištění a osvědčení o příkazech ke konfiskaci předaná dne 19. prosince 2020 nebo po tomto dni.
2. Osvědčení o příkazech k zajištění a osvědčení o příkazech ke konfiskaci předaná přede dnem 19. prosince 2020 se ve vztazích mezi členskými státy, které jsou vázány tímto nařízením, nadále řídí rámcovými rozhodnutími 2003/577/SVV a 2006/783/SVV, a to až do konečného výkonu příkazu k zajištění nebo příkazu ke konfiskaci.

Článek 41

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se od 19. prosince 2020.

Článek 24 se však použije od 18. prosince 2018.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.

Ve Štrasburku dne 14. listopadu 2018.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předsedkyně
K. EDTSTADLER

PŘÍLOHA I

OSVĚDČENÍ O PŘÍKAZU K ZAJIŠTĚNÍ

ODDÍL A:

Vydávající stát:

Vydávající orgán:

Potvrzující orgán (v příslušném případě):

Výkonávající stát:

Výkonávající orgán (je-li znám):

ODDÍL B: Naléhavost nebo požadované datum výkonu

1. Uvedte prosím konkrétní důvody naléhavosti:

- ☐ existují oprávněné důvody se domnívat, že předmětný majetek bude bezprostředně přesunut nebo zničen, konkrétně:

.....

- ☐ potřeby vyšetřování nebo řízení ve vydávajícím státě, konkrétně:

.....

.....

2. Datum výkonu:

- ☐ je požadováno konkrétní datum, a to

- ☐ potřeba koordinace mezi zúčastněnými členskými státy

Odůvodnění této žádosti:

.....

.....

ODDÍL C: Dotčená osoba (dotčené osoby)

Totožnost osoby, proti níž je příkaz k zajištění vydán, nebo osoby, která vlastní majetek, na nějž se příkaz k zajištění vztahuje (je-li dotčeno více osob, uveďte prosím údaje pro každou z nich):

1. Identifikační údaje

i) Fyzické osoby

Příjmení:

Jméno (jména):

Případná další jména:

Případné přezdívk:

Pohlaví:

Státní příslušnost:

Identifikační číslo nebo číslo sociálního zabezpečení (je-li k dispozici):

Druh a číslo dokladu (dokladů) totožnosti (průkaz totožnosti nebo cestovní pas), je-li k dispozici:

.....

Datum narození:

Místo narození:

Místo bydliště nebo známá adresa (pokud není známa, uveďte poslední známou adresu):

.....

Jazyk nebo jazyky, kterým dotčená osoba rozumí:

Uveďte prosím postavení dotčené osoby v řízení:

- ☐ osoba, proti níž příkaz k zajištění směřuje

- ☐ osoba, která vlastní majetek, na nějž se příkaz k zajištění vztahuje

ii) Právní osoby

Název:

Právní forma:

Zkrácený název, běžně používaný název, případně firma či obchodní název:

Sídlo:

Identifikační číslo:

Adresa:

Jméno zástupce:

Uveďte prosím postavení dotčené osoby v řízení:

- ☐ osoba, proti níž příkaz k zajištění směřuje
- ☐ osoba, která vlastní majetek, na nějž se příkaz k zajištění vztahuje

2. Pokud se liší od výše uvedené adresy, uveďte prosím místo, kde má být příkaz k zajištění vykonán:

.....

3. Třetí osoby, jejichž práva k majetku, na nějž se příkaz k zajištění vztahuje, jsou příkazem přímo dotčena (totožnost a důvody):

.....

.....

4. Uveďte další údaje, jež napomohou při výkonu příkazu k zajištění:

.....

ODDÍL D: Informace o majetku, jehož se příkaz týká

1. Uveďte prosím, zda se příkaz týká:

- ☐ peněžní částky
- ☐ specificky určené věci nebo věci tvořících součástí majetku (hmotných či nehmotných, movitých či nemovitých)
- ☐ majetku rovnocenné hodnoty (v rámci konfiskace na základě hodnoty)

2. Týká-li se příkaz peněžní částky nebo majetku v hodnotě rovnocenné dané peněžní částce:

— Částka k výkonu ve vykonávajícím státě, čísly a slovy (uveďte měnu):

.....

— Celková částka, na niž byl příkaz vydán, čísly a slovy (uveďte měnu):

.....

Další informace:

— důvody vedoucí k domněnce, že dotčená osoba vlastní majetek nebo pobírá příjmy ve vykonávajícím státě:

.....

— popis majetku/zdrojů příjmů dotčené osoby (je-li k dispozici):

.....

— přesné místo, kde se nachází majetek/zdroj příjmů dotčené osoby (není-li známo, pak poslední známé místo):

.....

— údaje o bankovním účtu dotčené osoby (jsou-li známy):

.....

3. Týká-li se příkaz specificky určené věci nebo věci tvořících součástí majetku v hodnotě rovnocenné danému majetku:

Důvody pro předání příkazu vykonávajícímu státu:

- ☐ specificky určená věc nebo věci tvořící součást majetku se nachází ve vykonávajícím státě
- ☐ specificky určená věc nebo věci tvořící součást majetku je/Jsou registrovány ve vykonávajícím státě

- ☐ vydávající orgán má oprávněné důvody se domnívat, že se všechny specificky určené věci tvořící součást majetku, na nějž se příkaz vztahuje, nebo jejich část nachází ve vykonávajícím státě.

Další informace:

- důvody vedoucí k domněnce, že specificky určená věc nebo věci tvořící součást majetku se nachází ve vykonávajícím státě:
.....
- popis majetku/zdrojů příjmů dotčené osoby (je-li k dispozici):
.....
- přesné místo, kde se nachází majetek/zdroj příjmů dotčené osoby (není-li známo, pak poslední známé místo):
.....
- údaje o bankovním účtu dotčené osoby (jsou-li známy):
.....

ODDÍL E: Důvody pro vydání příkazu k zajištění

1. Shrnutí skutečností

Uveďte důvody, proč je příkaz k zajištění vydán, včetně:

- shrnutí skutečností, včetně popisu trestného činu (trestných činů):
.....
.....
- fáze, v níž se vyšetřování nachází:
.....
.....
- důvodů pro zajištění:
.....
.....
- dalších relevantních informací:
.....
.....

2. Povaha a právní kvalifikace trestného činu nebo trestných činů, v souvislosti s nímž/nimiž byl příkaz k zajištění vydán, a příslušná ustanovení zákona:

.....
.....

3. Lze za trestný čin, v souvislosti s nímž je příkaz k zajištění vydán, uložit ve vydávajícím státě trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby v délce nejméně tří let a je tento trestný čin uveden níže na seznamu trestných činů? (zaškrtněte prosím příslušný rámeček.) V případě, že se příkaz k zajištění týká více trestných činů, uveďte čísla v níže uvedeném seznamu trestných činů (odpovídající trestným činům, jak jsou uvedeny v bodech 1 a 2 výše).

- ☐ účast na zločinném spolčení
- ☐ terorismus
- ☐ obchod s lidmi
- ☐ sexuální vykořisťování dětí a dětská pornografie
- ☐ nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami
- ☐ nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami
- ☐ korupce
- ☐ podvod, včetně podvodu a jiných trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie ve smyslu směrnice (EU) 2017/1371
- ☐ praní výnosů z trestné činnosti
- ☐ padělání měny včetně eura
- ☐ počítačová trestná činnost

- ☐ trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými živočišnými druhy a s ohroženými druhy a odrůdami rostlin
- ☐ napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a při nedovoleném pobytu
- ☐ vražda nebo těžké ublížení na zdraví
- ☐ nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi
- ☐ únos, neoprávněné omezování osobní svobody nebo brání rukojmí
- ☐ rasismus a xenofobie
- ☐ organizovaná nebo ozbrojená loupež
- ☐ nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl
- ☐ podvod
- ☐ vydírání a vymáhání peněz za ochranu
- ☐ padělání a pirátství výrobků
- ☐ padělání veřejných listin a obchodování s nimi
- ☐ padělání platebních prostředků
- ☐ nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu
- ☐ nedovolený obchod s jadernými nebo radioaktivními materiály
- ☐ obchod s odcizenými vozidly
- ☐ znásilnění
- ☐ žhářství
- ☐ trestné činy spadající do pravomoci Mezinárodního trestního soudu
- ☐ únos letadla nebo plavidla
- ☐ sabotáž

4. Další relevantní informace (např. vztah mezi majetkem a trestným činem):

.....

ODDÍL F: Důvěrnost příkazu nebo žádost o zvláštní formální náležitosti

☐ Nutnost zachovat důvěrnou povahu informací uvedených v příkazu po výkonu:

.....

☐ Nutnost zvláštních formálních náležitostí v době výkonu:

.....

ODDDÍL G: Pokud bylo osvědčení o příkazu k zajištění předáno více vykonávajícím státům, uveďte tyto údaje:

1. Osvědčení o příkazu k zajištění bylo předáno těmto dalším vykonávajícím státům (stát a orgán):

.....

.....

2. Osvědčení o příkazu k zajištění bylo předáno více vykonávajícím státům z těchto důvodů:

Pokud se příkaz k zajištění týká specificky určené věci tvořící součást majetku:

- ☐ Má se za to, že se různé věci tvořící součást majetku, na něž se příkaz vztahuje, nacházejí v různých vykonávajících státech
- ☐ Zajištění specificky určené věci tvořící součást majetku vyžaduje řízení ve více než jednom vykonávajícím státě

Pokud se příkaz k zajištění týká peněžní částky:

- ☐ Odhadovaná hodnota majetku, který může být ve vydávajícím státě a v kterémkoli jednotlivém vykonávajícím státě zajištěn, nebude pravděpodobně postačovat k zajištění celé částky, na niž se příkaz vztahuje
- ☐ Jiné zvláštní potřeby:

.....

3. Hodnota majetku, je-li známa, v každém vykonávajícím státě:

.....

4. Jestliže zajištění specificky určené věci nebo věcí tvořících součást majetku vyžaduje řízení ve více než jednom vykonávajícím státě, popis kroků, jež je třeba ve vykonávajícím státě učinit:

.....

ODDÍL H: Vztah k dřívějšímu příkazu k zajištění nebo jinému příkazu či příkazům nebo žádosti či žádostem

Uveďte prosím, zda se tento příkaz k zajištění vztahuje k dřívějšímu příkazu nebo žádosti (např. k příkazu k zajištění, evropskému vyšetřovacímu příkazu, evropskému zatýkácímu rozkazu nebo vzájemné právní pomoci). Pokud ano, uveďte následující informace důležité pro identifikaci předchozího příkazu nebo žádosti:

— druh příkazu či žádosti:

— datum vydání:

— orgán, kterému byly příkaz či žádost předány:

— spisová značka přidělená vydávajícím orgánem:

— spisové značky přidělené vykonávajícími orgány:

ODDÍL I: Konfiskace

Uveďte prosím, zda:

☐ je k tomuto osvědčení o příkazu k zajištění připojeno osvědčení o příkazu ke konfiskaci vydané ve vydávajícím státě (spisová značka osvědčení o příkazu ke konfiskaci):

☐ majetek zůstává zajištěný ve vykonávajícím státě po dobu předání a výkonu příkazu ke konfiskaci (odhadované datum pro předložení osvědčení o příkazu ke konfiskaci, je-li to možné):

ODDÍL J: Alternativní opatření

1. Uveďte prosím, zda vydávající stát připouští, aby vykonávající stát použil alternativní opatření v případě, kdy není možné příkaz k zajištění zcela anebo částečně vykonat:

☐ ano

☐ ne

2. Pokud ano, uveďte, jaká opatření mohou být uplatněna:

ODDÍL K: VRÁCENÍ ZAJIŠTĚNÉHO MAJETKU

1. Uveďte prosím, zda bylo vydáno rozhodnutí o vrácení zajištěného majetku oběti:

☐ ano

☐ ne

Pokud ano, uveďte následující údaje týkající se rozhodnutí o vrácení zajištěného majetku oběti:

Orgán, který vydal rozhodnutí (úřední název):

Datum rozhodnutí:

Spisová značka rozhodnutí (je-li k dispozici):

Popis majetku, který má být vrácen:

Jméno oběti:

Adresa oběti:

Pokud je vlastnické právo oběti k danému majetku napadeno, uveďte prosím podrobnosti (osoby, které toto právo napadly, odůvodnění atd.):

.....

Pokud by práva dotčených osob mohla být dotčena v důsledku vrácení, uveďte podrobnosti (dotčené osoby, jejichž práva by mohla být dotčena, odůvodnění atd.):

.....

2. Je žádost o vrácení zajištěného majetku oběti projednávána ve vydávajícím státě?

☐ ne

☐ ano, výsledek bude sdělen vykonávajícímu orgánu

Vydávající orgán bude informován v případě předání přímo oběti.

ODDÍL L: Opravné prostředky

Orgán ve vydávajícím státě, jenž může poskytnout další informace o postupech pro uplatnění opravných prostředků ve vydávajícím státě a o tom, zda je k dispozici právní pomoc, tlumočení a překlad:

☐ vydávající orgán (viz oddíl M)

☐ potvrzující orgán (viz oddíl N)

☐ jiný orgán:

.....

ODDÍL M: Údaje o vydávajícím orgánu

Druh vydávajícího orgánu:

☐ soudce, soud, státní zástupce

☐ jiný příslušný orgán určený vydávajícím státem

Název orgánu:

Jméno kontaktní osoby:

Postavení (titul/služební hodnost):

Sp. zn.:

Adresa:

Tel. č. (číslo země) (směrové číslo):

Č. faxu (číslo země) (směrové číslo):

E-mail:

Jazyky, v nichž lze s vydávajícím orgánem komunikovat:

V případě, že se liší od údajů uvedených výše, uveďte kontaktní údaje osoby nebo osob, na které se lze obrátit ohledně dalších informací nebo praktických opatření pro výkon příkazu:

Jméno/titul/organizace:

Adresa:

E-mail/Tel. č.:

Podpis vydávajícího orgánu nebo jeho zástupce, kterým se potvrzuje, že obsah osvědčení o příkazu k zajištění je přesný a správný:

Jméno:

Postavení (titul/služební hodnost):
Datum:
Úřední razítko (je-li k dispozici):

ODDÍL N: Údaje o orgánu, jenž potvrdil příkaz k zajištění

Označte prosím druh orgánu, který v příslušném případě příkaz k zajištění potvrdil:

☐ soudce nebo soud

☐ státní zástupce

Název potvrzujícího orgánu:

Jméno kontaktní osoby:

Postavení (titul/služební hodnost):

Sp. zn.:

Adresa:

Tel. č. (číslo země) (směrové číslo):

Č. faxu (číslo země) (směrové číslo):

E-mail:

Jazyky, v nichž lze s potvrzujícím orgánem komunikovat:

Uveďte prosím hlavní kontaktní místo pro vykonávající orgán:

☐ vydávající orgán

☐ potvrzující orgán

Podpis potvrzujícího orgánu nebo jeho zástupce a údaje o nich:

Název/jméno:

Postavení (titul/služební hodnost):

Datum:

Úřední razítko (je-li k dispozici):

ODDÍL O: Ústřední orgán

Pokud je administrativním předáváním a přijímáním osvědčení o příkazu k zajištění ve vydávajícím státě pověřen ústřední orgán, uveďte prosím:

Název ústředního orgánu:

Jméno kontaktní osoby:

Postavení (titul/služební hodnost):

Sp. zn.:

Adresa:

Tel. č. (číslo země) (směrové číslo):

Č. faxu (číslo země) (směrové číslo):

E-mail:

ODDÍL P: Přílohy

Uveďte případné přílohy k osvědčení:

PŘÍLOHA II

OSVĚDČENÍ O PŘÍKAZU KE KONFISKACI

ODDÍL A:

Vydávající stát:

Vydávající orgán:

Vykonávající stát:

Vykonávající orgán (je-li znám):

ODDÍL B: Příkaz ke konfiskaci

1. Soud, který vydal příkaz ke konfiskaci (úřední název):

.....

2. Spisová značka příkazu ke konfiskaci (je-li k dispozici):

.....

3. Příkaz ke konfiskaci byl vydán dne (datum):

.....

4. Příkaz ke konfiskaci nabyl právní moci dne (datum):

.....

ODDÍL C: Dotčená osoba (dotčené osoby)

Totožnost osoby, proti níž je příkaz ke konfiskaci vydán, nebo osoby, která vlastní majetek, na nějž se příkaz ke konfiskaci vztahuje (je-li dotčeno více osob, uveďte prosím údaje pro každou z nich):

1. Identifikační údaje

i) Fyzické osoby

Příjmení:

Jméno (jména):

Případná další jména:

Případné přezdívky:

Pohlaví:

Státní příslušnost:

Identifikační číslo nebo číslo sociálního zabezpečení, je-li k dispozici:

Druh a číslo dokladu (dokladů) totožnosti (průkaz totožnosti nebo cestovní pas), je-li k dispozici:

.....

Datum narození:

Místo narození:

Místo bydliště nebo známá adresa (pokud není známa, uveďte poslední známou adresu):

.....

Jazyk nebo jazyky, kterým dotčená osoba rozumí:

Uveďte prosím postavení dotčené osoby v řízení:

☐ osoba, proti níž příkaz ke konfiskaci směřuje☐ osoba, která vlastní majetek, na nějž se příkaz ke konfiskaci vztahuje

ii) Právní osoby

Název:

Právní forma:

Zkrácený název, běžně používaný název, případně firma či obchodní název:

Sídlo:

Identifikační číslo:

Adresa:

Jméno zástupce:

Uveďte prosím postavení dotčené osoby v řízení:

- ☐ osoba, proti níž příkaz ke konfiskaci směřuje
☐ osoba, která vlastní majetek, na nějž se příkaz ke konfiskaci vztahuje

2. Pokud se liší od výše uvedené adresy, uveďte prosím místo, kde má být příkaz ke konfiskaci vykonán:

.....

3. Třetí osoby, jejichž práva k majetku, na nějž se příkaz ke konfiskaci vztahuje, jsou příkazem přímo dotčena (totožnost a důvody):

.....

.....

4. Uveďte další údaje, jež napomohou při výkonu příkazu ke konfiskaci:

.....

ODDÍL D: Informace o majetku, jehož se příkaz týká

1. Soud rozhodl, že majetek:

- ☐ představuje výnosy z trestného činu nebo jejich ekvivalent buď v jejich celkové nebo pouze částečné hodnotě
☐ je nástrojem trestného činu nebo odpovídá hodnotě takového nástroje
☐ podléhá konfiskaci uplatňováním konfiskačních pravomocí stanovených ve směrnici 2014/42/EU ve vydávajícím státě (včetně rozšířené konfiskace)
☐ podléhá konfiskaci podle jiných ustanovení týkajících se konfiskačních pravomocí, včetně konfiskace bez pravomocného odsouzení podle práva vydávajícího státu v návaznosti na řízení v souvislosti s trestným činem

2. Uveďte, zda se příkaz týká:

- ☐ peněžní částky
☐ specificky určené věci nebo věcí tvořících součást majetku (hmotných či nehmotných, movitých či nemovitých)
☐ majetku rovnocenné hodnoty (v rámci konfiskace na základě hodnoty)

3. Týká-li se příkaz peněžní částky nebo majetku v hodnotě rovnocenné dané peněžní částce:

— Částka k výkonu ve vykonávajícím státě, čísla a slovy (uveďte měnu):

.....

— Celková částka, na niž byl příkaz vydán, čísla a slovy (uveďte měnu):

.....

Další informace:

— důvody vedoucí k domněnce, že dotčená osoba vlastní majetek nebo pobírá příjmy ve vykonávajícím státě:

.....

— popis majetku/zdrojů příjmů dotčené osoby (je-li k dispozici):

.....

— přesné místo, kde se nachází majetek/zdroje příjmů dotčené osoby (není-li známo, pak poslední známé místo):

.....

— údaje o bankovním účtu dotčené osoby (jsou-li známy):

.....

4. Týká-li se příkaz specificky určené věci nebo věci tvořících součástí majetku nebo majetku v hodnotě rovnocenné takovému majetku:

Důvody pro předání příkazu vykonávajícímu státu:

- ☐ specificky určená věc nebo věci tvořící součást majetku se nachází ve vykonávajícím státě
- ☐ specificky určená věc nebo věci tvořící součást majetku je/jsou registrovány ve vykonávajícím státě
- ☐ vydávající orgán má oprávněné důvody se domnívat, že se všechny specificky určené věci tvořící součást majetku, na něž se příkaz vztahuje, nebo jejich část nachází ve vykonávajícím státě.

Další informace:

- Důvody vedoucí k domněnce, že specificky určená věc nebo věci tvořící součást majetku se nachází ve vykonávajícím státě:
- Popis věci tvořící součást majetku:
- Místo, kde se nachází věc tvořící součást majetku (není-li známo, poslední známé místo):
- Další důležité informace (např. jmenování soudního správce):

5. Informace o přepočtu a předání majetku

Týká-li se příkaz specificky určené věci tvořící součást majetku, uveďte, zda právo vydávajícího státu stanoví, že konfiskace ve vykonávajícím státě může být provedena konfiskací peněžní částky odpovídající hodnotě majetku, který má být zkonfiskován:

- ☐ ano
- ☐ ne

ODDÍL E: Příkaz k zajištění

Uveďte, zda:

- ☐ je k příkazu ke konfiskaci připojen příkaz k zajištění vydaný ve vydávajícím státě (spisová značka osvědčení o příkazu k zajištění):
- ☐ majetek byl zajištěn v souladu s dřívějším příkazem k zajištění předaným vykonávajícímu státu
- datum vydání příkazu k zajištění:
- datum předání příkazu k zajištění:
- orgán, kterému byl předán:
- spisová značka přidělená vydávajícím orgánem:
- spisové značky přidělené vykonávajícími orgány:

ODDÍL F: Důvody pro vydání příkazu ke konfiskaci

1. Shrnutí skutečností a důvodů pro vydání příkazu ke konfiskaci, včetně popisu trestného činu (trestných činů) a jiných důležitých informací:
2. Povaha a právní kvalifikace trestného činu nebo trestných činů, v souvislosti s nímž/nimiž byl příkaz ke konfiskaci vydán, a příslušná ustanovení zákona:

3. Lze za trestný čin, v souvislosti s nímž je příkaz ke konfiskaci vydán, uložit ve vydávajícím státě trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby v délce nejméně tří let a je tento trestný čin uveden níže na seznamu trestných činů? (Zaškrtněte prosím příslušný rámeček.) V případě, že se příkaz ke konfiskaci týká více trestných činů, uveďte prosím čísla v níže uvedeném seznamu trestných činů (odpovídající trestným činům, jak jsou uvedeny v bodech 1 a 2 výše):

- ☐ účast na zločinném spolčení
- ☐ terorismus
- ☐ obchod s lidmi
- ☐ sexuální vykořisťování dětí a dětská pornografie
- ☐ nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami
- ☐ nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami
- ☐ korupce
- ☐ podvod, včetně podvodu a jiných trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie ve smyslu směrnice (EU) 2017/1371
- ☐ praní výnosů z trestné činnosti
- ☐ padělání měny včetně eura
- ☐ počítačová trestná činnost
- ☐ trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými živočišnými druhy a s ohroženými druhy a odrůdami rostlin
- ☐ napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a při nedovoleném pobytu
- ☐ vražda nebo těžká újma na zdraví
- ☐ nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi
- ☐ únos, neoprávněné omezování osobní svobody nebo brání rukojmí
- ☐ rasismus a xenofobie
- ☐ organizovaná nebo ozbrojená loupež
- ☐ nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl
- ☐ podvod
- ☐ vydírání a vymáhání peněz za ochranu
- ☐ padělání a pirátství výrobků
- ☐ padělání veřejných listin a obchodování s nimi
- ☐ padělání platebních prostředků
- ☐ nedovolený obchod s hormony a jinými prostředky na podporu růstu
- ☐ nedovolený obchod s jadernými nebo radioaktivními materiály
- ☐ obchod s odcizenými vozidly
- ☐ znásilnění
- ☐ žhářství
- ☐ trestné činy spadající do pravomoci Mezinárodního trestního soudu
- ☐ únos letadla nebo plavidla
- ☐ sabotáž

4. Další důležité informace (např. vztah mezi majetkem a trestným činem):

.....

ODDDÍL G: Pokud bylo osvědčení o příkazu ke konfiskaci předáno více vykonávajícím státům, uveďte tyto údaje:

1. Osvědčení o příkazu ke konfiskaci bylo předáno těmto dalším vykonávajícím státům (stát a orgán):

.....
.....

2. Osvědčení o příkazu ke konfiskaci bylo předáno více vykonávajícím státům z těchto důvodů:
Pokud se příkaz ke konfiskaci týká specificky určené věci tvořící součást majetku:
- ☐ má se za to, že se různé věci tvořící součást majetku, na něž se příkaz vztahuje, nacházejí v různých vykonávajících státech
 - ☐ konfiskace specificky určené věci tvořící součást majetku vyžaduje řízení ve více než jednom vykonávajícím státě
- Pokud se příkaz ke konfiskaci týká peněžní částky:
- ☐ předmětný majetek nebyl zajištěn podle nařízení (EU) 2018/1805
 - ☐ Odhadovaná hodnota majetku, který může být ve vydávajícím státě a v kterémkoli jednotlivém vykonávajícím státě konfiskován, nebude pravděpodobně postačovat ke konfiskaci celé částky, na niž se příkaz vztahuje
 - ☐ Jiné zvláštní potřeby:
.....
3. Hodnota majetku, je-li známa, v každém vykonávajícím státě:
.....
.....
4. Jestliže konfiskace specificky určené věci nebo věci tvořících součást majetku vyžaduje řízení ve více než jednom vykonávajícím státě, popis kroků, jež je třeba ve vykonávajícím státě učinit:
.....

ODDÍL H: Řízení, v němž byl vydán příkaz ke konfiskaci

Uveďte prosím, zda se osoba, proti níž byl příkaz ke konfiskaci vydán, osobně dostavila na jednání soudu, ve kterém byl vydán příkaz ke konfiskaci spojený s pravomocným odsouzením:

1. ☐ Ano, dotyčná osoba se osobně dostavila na jednání soudu.
2. ☐ Ne, dotyčná osoba se osobně nedostavila na jednání soudu
3. ☐ Ne, v souladu s vnitrostátními procesními pravidly se žádná soudní jednání nekonala.
4. Pokud jste zaškrtnuli rámeček v bodě 2, potvrďte jednu z následujících skutečností:
 - 4.1a. ☐ dotyčná osoba byla osobně předvolána dne (den/měsíc/rok) ..., a tudíž vyrozuměna o plánovaném datu a místu konání jednání soudu, ve kterém byl vydán příkaz ke konfiskaci, a byla poučena o tom, že příkaz ke konfiskaci může být vydán, i když se na jednání soudu nedostaví
NEBO
 - 4.1b. ☐ dotyčná osoba nebyla osobně předvolána, ale jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místu konání jednání soudu, ve kterém byl vydán příkaz ke konfiskaci, tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla, a byla poučena o tom, že příkaz ke konfiskaci může být vydán i když se na jednání soudu nedostaví
NEBO
 - 4.2. ☐ dotyčná osoba o plánovaném jednání soudu věděla a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a byla tímto zástupcem skutečně na jednání soudu obhajována
NEBO
 - 4.3. ☐ dotyčné osobě byl doručen příkaz ke konfiskaci dne (den/měsíc/rok) ... a dotyčná osoba byla výslovně poučena o právu na obnovu řízení nebo odvolání, jehož by měla právo se účastnit a jež by jí umožnilo opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci, včetně přezkoumání nových důkazů, a které mohou vést ke změně původního příkazu ke konfiskaci, a
 - ☐ dotyčná osoba výslovně uvedla, že příkaz ke konfiskaci nenapadne,
NEBO
 - ☐ dotyčná osoba nepodala návrh na obnovu řízení nebo odvolání v příslušných lhůtách

5. Pokud jste zaškrtnuli rámeček v bodech 4.1b, 4.2 nebo 4.3, uveďte informace o tom, jak jsou splněny příslušné podmínky:

ODDÍL I: Alternativní opatření, včetně trestu odnětí svobody

1. Uveďte prosím, zda vydávající stát připouští, aby vykonávající stát použil alternativní opatření v případě, kdy není možné příkaz ke konfiskaci zcela anebo částečně vykonat:

☐ ano

☐ ne

2. Pokud ano, uveďte, jaká opatření mohou být uplatněna:

☐ odnětí svobody (maximální délka):

.....

☐ veřejně prospěšné práce (nebo rovnocenná činnost) (maximální délka):

.....

☐ jiná opatření (popis):

.....

ODDÍL J: Rozhodnutí o vrácení majetku nebo náhradě škody oběti

1. V příslušných případech prosím uveďte:

☐ Vydávající orgán nebo jiný příslušný orgán vydávajícího státu vydal rozhodnutí o náhradě škody oběti nebo vrácení následující peněžní částky oběti:

.....

☐ Vydávající orgán nebo jiný příslušný orgán vydávajícího státu vydal rozhodnutí o navrácení následujícího majetku jiného než peníze oběti:

.....

☐ Řízení o vrácení majetku či náhradě škody oběti stále probíhá ve vydávajícím státě a jeho výsledek bude sdělen vykonávajícímu orgánu

2. Podrobnosti rozhodnutí o vrácení majetku nebo náhradě škody oběti:

Orgán, který rozhodnutí vydal (úřední název):

Datum rozhodnutí:

Datum, kdy rozhodnutí nabylo právní moci:

Spisová značka rozhodnutí (je-li k dispozici):

Popis majetku, který má být vrácen:

Jméno oběti:

Adresa oběti:

Vydávající orgán bude informován v případě předání přímo oběti.

ODDÍL K: Údaje o vydávajícím orgánu

Název orgánu:

Jméno kontaktní osoby:

Postavení (titul/služební hodnost):

Sp. zn.:

Adresa:

Tel. č. (číslo země) (směrové číslo):

Č. faxu (číslo země) (směrové číslo):

E-mail:

Jazyky, v nichž lze s vydávajícím orgánem komunikovat:

V případě, že se liší od údajů uvedených výše, uveďte kontaktní údaje osoby nebo osob, na které se lze obrátit ohledně dalších informací nebo praktických opatření pro výkon příkazu nebo předání majetku:

Jméno/titul/organizace:

Adresa:

E-mail/Tel. č.:

Podpis vydávajícího orgánu nebo jeho zástupce, kterým se potvrzuje, že obsah osvědčení o příkazu ke konfiskaci je přesný a správný:

Jméno:

Postavení (titul/slужебní hodnost):

Datum:

Úřední razítko (je-li k dispozici):

ODDÍL L: Ústřední orgán

Pokud je administrativním předáváním a přijímáním osvědčení o příkazu ke konfiskaci ve vydávajícím státě pověřen ústřední orgán, uveďte prosím:

Název ústředního orgánu:

Jméno kontaktní osoby:

Postavení (titul/slужебní hodnost):

Sp. zn.:

Adresa:

Tel. č. (číslo země) (směrové číslo):

Č. faxu (číslo země) (směrové číslo):

E-mail:

ODDÍL M: Platební údaje vydávajícího státu

Mezinárodní číslo bankovního účtu (IBAN):

Kód BIC:

Jméno/název majitele bankovního účtu:

ODDÍL N: Přílohy

Uveďte prosím případné přílohy k osvědčení:

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2018/1806**ze dne 14. listopadu 2018,****kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni****(kodifikované znění)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 77 odst. 2 písm. a) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽¹⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ⁽²⁾ bylo několikrát podstatně změněno ⁽³⁾. V zájmu přehlednosti a srozumitelnosti by uvedené nařízení mělo být kodifikováno.
- (2) Toto nařízení stanoví plnou harmonizaci, pokud jde o třetí země, jejichž státní příslušníci podléhají povinnosti mít při překračování vnějších hranic členských států vízum (dále jen „vízová povinnost“), a třetí země, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni.
- (3) Určování třetích zemí, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti nebo jsou od této povinnosti osvobozeni, by mělo být prováděno na základě uváženého hodnocení případ od případu na základě různých kritérií. Toto hodnocení by se mělo provádět pravidelně a mohlo by vést k legislativním návrhům na změnu přílohy I tohoto nařízení, která stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic členských států vízum, a přílohy II tohoto nařízení, která stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od vízové povinnosti osvobozeni při překračování vnějších hranic členských států pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, a to bez ohledu na možnost učinit za určitých okolností změny příloh týkající se konkrétní země, například v důsledku procesu uvolnění vízového režimu nebo jako konečný důsledek dočasného pozastavení osvobození od vízové povinnosti.
- (4) Složení seznamů třetích zemí uvedených v přílohách I a II by mělo být, a zůstat, v souladu s kritérii stanovenými v tomto nařízení. Odkazy na třetí země, u nichž došlo s ohledem na uvedená kritéria ke změně situace, by měly být přesunuty z jedné přílohy do druhé.
- (5) Vývoj mezinárodního práva a s tím související změny postavení nebo názvu některých států či subjektů by se měly odrazit v přílohách I a II.
- (6) Jelikož Dohoda o Evropském hospodářském prostoru ⁽⁴⁾ osvobozuje státní příslušníky Islandu, Lichtenštejnska a Norska od vízové povinnosti, neměly by tyto země být zahrnuty do seznamu v příloze II.
- (7) Vzhledem k tomu, že Dohoda mezi Evropským společenstvím a jeho členskými státy na straně jedné a Švýcarskou konfederací na straně druhé o volném pohybu osob ⁽⁵⁾ stanoví pro státní příslušníky Švýcarska a členských států volný pohyb bez víz, nemělo by Švýcarsko být zahrnuto do seznamu v příloze II.
- (8) Aniž jsou dotčeny závazky vyplývající z mezinárodních dohod podepsaných členskými státy, a zejména Evropské dohody o zrušení vízové povinnosti pro uprchlíky Rady Evropy, podepsané ve Štrasburku dne 20. dubna 1959, měla by se rozhodnutí o vízové povinnosti nebo osvobození od vízové povinnosti, pokud jde o osoby

⁽¹⁾ Postoj Evropského parlamentu přijatý dne 2. října 2018 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 6. listopadu 2018.

⁽²⁾ Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Úř. věst. L 81, 21.3.2001, s. 1).

⁽³⁾ Viz příloha III.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 1, 3.1.1994, s. 3.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 114, 30.4.2002, s. 6.

s přiznaným postavením uprchlíka a osoby bez státní příslušnosti, řídit podle třetí země, ve které tyto osoby pobývají a která vydala jejich cestovní doklady. Nicméně vzhledem k rozdílům ve vnitrostátním právu vztahujícím se na osoby s přiznaným postavením uprchlíka a osoby bez státní příslušnosti by členské státy měly mít možnost rozhodnout, zda by tyto skupiny osob měly být osvobozeny od vízové povinnosti, pokud třetí země, ve které tyto osoby pobývají a která vydala jejich cestovní doklady, je třetí zemí, jejíž státní příslušníci jsou od vízové povinnosti osvobozeni.

- (9) Na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1931/2006 ⁽¹⁾, by mělo být stanoveno osvobození od vízové povinnosti pro držitele povolení pro malý pohraniční styk.
- (10) Členské státy by měly mít možnost osvobodit od vízové povinnosti držitele určitých pasů jiných než běžných cestovních pasů.
- (11) Ve zvláštních případech, kdy je odůvodněn zvláštní vízový režim, by členské státy měly mít možnost osvobodit určité skupiny osob od vízové povinnosti nebo jim tuto povinnost uložit v souladu s mezinárodním veřejným právem nebo obyčejem.
- (12) Členské státy by měly mít možnost osvobodit od vízové povinnosti osoby s přiznaným postavením uprchlíka a všechny osoby bez státní příslušnosti bez ohledu na to, zda se na tyto osoby vztahuje Úmluva OSN o právním postavení osob bez státní příslušnosti ze dne 28. září 1954, jakož i žáky účastníci se školních zájezdů, pokud osoby těchto kategorií pobývají v některé ze třetích zemí uvedených na seznamu třetích zemí v příloze II tohoto nařízení.
- (13) Úprava osvobození od vízové povinnosti by měla plně odrážet skutečnou praxi. Některé členské státy od vízové povinnosti osvobozují státní příslušníky třetích zemí uvedených na seznamu třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od vízové povinnosti osvobozeni při překračování vnějších hranic členských států, a kteří jsou příslušníky ozbrojených sil cestujícími v rámci Organizace Severoatlantické smlouvy (NATO) nebo programu Partnerství pro mír. Tyto výjimky, které se opírají se o mezinárodní závazky, jež nespadají do práva Unie, by měly být z důvodu právní jistoty uvedeny v tomto nařízení.
- (14) Unie by měla ve svých vztazích se třetími zeměmi aktivně usilovat o úplnou vzájemnost v oblasti vízového styku, a přispět tak k větší důvěryhodnosti a soudržnosti vnější politiky Unie.
- (15) Pro případ, že se některá z třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II rozhodne zavést pro státní příslušníky jednoho nebo více členských států vízovou povinnost, by měl být stanoven mechanismus Unie, který by umožnil uplatnit zásadu vzájemnosti. Uvedený mechanismus by měl být navíc upraven tak, aby Unie mohla přijmout opatření jako projev solidarity, pokud taková třetí země uplatňuje vůči státním příslušníkům alespoň jednoho členského státu vízovou povinnost.
- (16) Poté, co Komise obdrží od členského státu oznámení, že třetí země uvedená na seznamu v příloze II uplatňuje vůči jeho státním příslušníkům vízovou povinnost, by všechny členské státy měly společně reagovat, a tím dát odpověď Unie na situaci, která se dotýká Unie jako celku a vystavuje její občany odlišnému zacházení.
- (17) Za účelem zajištění náležitého zapojení Evropského parlamentu a Rady do druhé fáze uplatňování mechanismu vzájemnosti a vzhledem k obzvláště citlivé politické povaze pozastavení osvobození od vízové povinnosti pro všechny státní příslušníky třetí země uvedené na seznamu v příloze II a k horizontálním důsledkům tohoto pozastavení pro členské státy, pro země přidružené k Schengenu i pro Unii samotnou, zejména pro jejich vnější vztahy a pro celkové fungování schengenského prostoru, by měla být Komisi svěřena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“), pokud jde o určité prvky mechanismu vzájemnosti. Svěření takové pravomoci Komisi zohledňuje potřebu politických jednání o vízové politice Unie v schengenském prostoru. Je také odrazem potřeby zajistit dostatečnou transparentnost a právní jistotu při uplatňování mechanismu vzájemnosti na všechny státní příslušníky dotyčné třetí země, zejména prostřednictvím odpovídající dočasné změny přílohy II tohoto nařízení. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby tyto konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů ⁽²⁾. Pro zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci obdrží Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a jejich odborníci mají systematicky přístup na zasedání skupin odborníků Komise, jež se věnují přípravě aktů v přenesené pravomoci.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1931/2006 ze dne 20. prosince 2006, kterým se stanoví pravidla pro malý pohraniční styk na vnějších pozemních hranicích členských států a mění Schengenská úmluva (Úř. věst. L 405, 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1.

- (18) Toto nařízení by mělo stanovit mechanismus, který v mimořádné situaci, kdy je naléhavě nutné reagovat a vyřešit obtíže, jimž čelí alespoň jeden členský stát, umožní dočasně pozastavit osvobození od vízové povinnosti pro třetí zemi uvedenou na seznamu v příloze II (dále jen „mechanismus pozastavení“), s přihlédnutím k celkovému dopadu této mimořádné situace na Unii jako celek.
- (19) Za účelem zajištění účinného uplatňování mechanismu pozastavení a určitých ustanovení mechanismu vzájemnosti, a zejména s cílem umožnit přiměřené zohlednění všech příslušných faktorů a možných důsledků uplatňování těchto mechanismů by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci, pokud jde o určování kategorií státních příslušníků dotyčné třetí země, kteří by měli podléhat dočasnému pozastavení osvobození od vízové povinnosti v rámci mechanismu vzájemnosti, a odpovídající doby trvání tohoto pozastavení, jakož i pokud jde o mechanismus pozastavení. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011⁽¹⁾. Tyto prováděcí akty by měly být přijímány přezkumným postupem.
- (20) Je nezbytné předejít a zamezit veškerému zneužití v důsledku osvobození od vízové povinnosti pro krátkodobé pobyty státních příslušníků třetí země v případech, kdy představují hrozbu pro veřejný pořádek a vnitřní bezpečnost dotčeného členského státu.
- (21) Mechanismus pozastavení by měl členskými státy umožnit oznamování okolností vedoucích k možnému pozastavení a Komisi by měl umožnit spuštění tohoto mechanismu z vlastního podnětu.
- (22) Konkrétně by mělo být využívání mechanismu pozastavení usnadněno prostřednictvím krátkých referenčních období a lhůt, aby byl umožněn rychlý postup, a možné důvody pro pozastavení by měly zahrnovat snížení míry spolupráce v oblasti zpětného přebírání osob a podstatný nárůst rizik pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost členských států. Uvedené snížení míry spolupráce by se mělo projevit zejména v podstatném nárůstu míry zamítnutých žádostí o zpětné převzetí, včetně žádostí týkajících se státních příslušníků třetích zemí, kteří přešli přes dotyčnou třetí zemi, je-li taková povinnost zpětného převzetí stanovena v dohodě o zpětném přebírání osob uzavřené mezi Uníí nebo členskými státy a uvedenou třetí zemí. Komise by rovněž měla mít možnost mechanismus pozastavení spustit v případě, že třetí země při zpětném přebírání osob nespolupracuje, zejména v případě, kdy mezi dotyčnou třetí zemí a Uníí byla uzavřena dohoda o zpětném přebírání osob.
- (23) Pro účely mechanismu pozastavení se podstatným nárůstem rozumí nárůst o více než 50 %. Mohl by se jím však rozumět i nárůst nižší, pokud to Komise v konkrétním případě oznámeném dotčenému členskému státu uznala za vhodné.
- (24) Pro účely mechanismu pozastavení se nízkou mírou uznávání rozumí míra uznávání žádostí o azyl ve výši přibližně 3 nebo 4 %. Mohla by se jí však rozumět i vyšší míra uznávání, pokud to Komise v konkrétním případě oznámeném dotčenému členskému státu uznala za vhodné.
- (25) Je nezbytné předejít a zamezit veškerému zneužití osvobození od vízové povinnosti v případech, kdy vede ke zvýšení migračního tlaku, například v důsledku nárůstu nepodložených žádostí o azyl, a rovněž kdy vede k nepodloženým žádostem o povolení k pobytu.
- (26) Aby bylo zajištěno, že jsou i nadále plněny zvláštní požadavky, jež byly použity pro posouzení vhodnosti osvobození od vízové povinnosti, uděleného na základě úspěšného uzavření dialogu o uvolnění vízového režimu, měla by Komise situaci v dotčených třetích zemích sledovat. Komise by měla věnovat zvláštní pozornost situaci v oblasti lidských práv v dotčených třetích zemích.
- (27) Komise by měla pravidelně a nejméně jednou ročně podávat zprávy Evropskému parlamentu a Radě během období sedmi let po vstupu uvolnění vízového režimu pro konkrétní třetí zemi v platnost, a poté kdykoli to Komise považuje za nezbytné, či pokud o to požádá Evropský parlament nebo Rada.
- (28) Komise by měla před přijetím rozhodnutí o dočasném pozastavení osvobození státních příslušníků určité třetí země od vízové povinnosti zohlednit situaci v oblasti lidských práv v příslušné třetí zemi a možné důsledky, které by na tuto situaci pozastavení osvobození od vízové povinnosti mělo.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady mechanismu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (29) Pozastavení osvobození od vízové povinnosti prostřednictvím prováděcího aktu by se mělo vztahovat na určité kategorie státních příslušníků dotyčné třetí země, a to odkazem na příslušné druhy cestovních dokladů a případně na další kritéria, jako jsou osoby cestující poprvé na území členských států. Prováděcí akt by měl stanovit kategorie státních příslušníků, na které by se pozastavení mělo vztahovat, s přihlédnutím ke zvláštním okolnostem oznámeným jedním nebo několika členskými státy či zjištěným Komisí a k zásadě proporcionality.
- (30) Za účelem zajištění náležitého zapojení Evropského parlamentu a Rady do uplatňování mechanismu pozastavení, vzhledem k politicky citlivé povaze pozastavení osvobození od vízové povinnosti pro všechny státní příslušníky třetí země uvedené na seznamu v příloze II tohoto nařízení a k horizontálním důsledkům tohoto pozastavení pro členské státy i pro Unii samotnou, zejména pro jejich vnější vztahy a pro celkové fungování schengenského prostoru, by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o dočasné pozastavení osvobození od vízové povinnosti pro státní příslušníky dotčených třetích zemí. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby tyto konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů. Pro zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci obdrží Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a jejich odborníci mají automaticky přístup na zasedání skupin odborníků Komise, jež se věnují přípravě aktů v přenesené pravomoci.
- (31) Aby bylo zajištěno, že vízový režim je spravován otevřeně a že dotyčné osoby jsou informovány, měly by členské státy sdělit Komisi a ostatním členským státům opatření, která přijmou na základě tohoto nařízení. Ze stejných důvodů by tyto informace měly být také zveřejněny v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- (32) Podmínkami pro vstup na území členských států nebo pro udělení víza by neměla být dotčena pravidla, kterými se řídí uznávání platnosti cestovních dokladů.
- (33) V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii je pro zajištění řádného uplatňování společné politiky víz nezbytné a vhodné přijmout nařízení, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni.
- (34) Tímto nařízením by nemělo být dotčeno uplatňování mezinárodních dohod uzavřených Evropským společenstvím před vstupem nařízení (ES) č. 539/2001 v platnost, v důsledku nichž je nezbytné odchýlit se od společné politiky víz, přičemž by měla být zohledněna judikatura Soudního dvora Evropské unie.
- (35) Pokud jde o Island a Norsko, rozvíjí toto nařízení ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* ⁽¹⁾, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě B rozhodnutí Rady 1999/437/ES ⁽²⁾.
- (36) Pokud jde o Švýcarsko, rozvíjí toto nařízení ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* ⁽³⁾, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodech B a C rozhodnutí Rady 1999/437/ES ve spojení s článkem 3 rozhodnutí Rady 2008/146/ES ⁽⁴⁾.
- (37) Pokud jde o Lichtenštejnsko, rozvíjí toto nařízení ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Protokolu mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím, Švýcarskou konfederací a Lichtenštejnským knížectvím o přistoupení Lichtenštejnského knížectví k Dohodě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací

⁽¹⁾ Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ Rozhodnutí Rady 1999/437/ES ze dne 17. května 1999 o některých opatřeních pro uplatňování Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* (Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 31).

⁽³⁾ Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁽⁴⁾ Rozhodnutí Rady 2008/146/ES ze dne 28. ledna 2008 o uzavření Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* jménem Evropského společenství (Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 1).

o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* ⁽¹⁾, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodech B a C rozhodnutí Rady 1999/437/ES ve spojení s článkem 3 rozhodnutí Rady 2011/350/EU ⁽²⁾.

- (38) Toto nařízení rozvíjí ta ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Spojené království v souladu s rozhodnutím Rady 2000/365/ES ⁽³⁾, Spojené království se tedy nepodílí na přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.
- (39) Toto nařízení rozvíjí ta ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Irsko v souladu s rozhodnutím Rady 2002/192/ES ⁽⁴⁾, Irsko se tedy nepodílí na přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Toto nařízení stanoví třetí země, jejichž státní příslušníci podléhají vízové povinnosti nebo jsou od této povinnosti osvobozeni, na základě hodnocení provedeného případ od případu a zaměřeného na různá kritéria týkající se mimo jiné nedovoleného přistěhovalectví, veřejného pořádku a bezpečnosti, hospodářských přínosů, především z hlediska cestovního ruchu a zahraničního obchodu, a vnějších vztahů Unie s dotčenými třetími zeměmi, včetně zejména zvažení otázek lidských práv a základních svobod, jakož i důsledků regionální soudržnosti a vzájemnosti.

Článek 2

Pro účely tohoto nařízení se „vízem“ rozumí vízum ve smyslu v čl. 2 bodu 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ⁽⁵⁾.

Článek 3

1. Státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze I jsou povinni mít při překračování vnějších hranic členských států vízum.
2. Aniž jsou dotčeny závazky vyplývající z Evropské dohody o zrušení víz pro uprchlíky Rady Evropy, podepsané ve Štrasburku dne 20. dubna 1959, musí mít osoby s přiznaným postavením uprchlíka a osoby bez státní příslušnosti při překračování vnějších hranic členských států vízum, pokud třetí země, ve které pobývají a která jim jejich cestovní doklad vydala, patří mezi země uvedené na seznamu v příloze I tohoto nařízení.

Článek 4

1. Státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů.
2. Od vízové povinnosti jsou dále osvobozeny tyto osoby:
 - a) státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze I tohoto nařízení, kteří jsou držiteli povolení pro malý pohraniční styk vydaného členskými státy na základě nařízení (ES) č. 1931/2006, vykonávají-li tito držitelé své právo v rámci režimu malého pohraničního styku;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 21.

⁽²⁾ Rozhodnutí Rady 2011/350/EU ze dne 7. března 2011 o uzavření Protokolu mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím, Švýcarskou konfederací a Lichtenštejnským knížectvím o přistoupení Lichtenštejnského knížectví k dohodě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* jménem Evropské unie, pokud jde o zrušení kontrol na vnitřních hranicích a pohyb osob (Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 19).

⁽³⁾ Rozhodnutí Rady 2000/365/ES ze dne 29. května 2000 o žádosti Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis* (Úř. věst. L 131, 1.6.2000, s. 43).

⁽⁴⁾ Rozhodnutí Rady 2002/192/ES ze dne 28. února 2002 o žádosti Irska, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis* (Úř. věst. L 64, 7.3.2002, s. 20).

⁽⁵⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) (Úř. věst. L 243, 15.9.2009, s. 1).

- b) žáci, kteří jsou státními příslušníky třetí země uvedené na seznamu v příloze I tohoto nařízení, kteří pobývají v některém členském státě uplatňujícím rozhodnutí Rady 94/795/SVV ⁽¹⁾ a kteří cestují v rámci školního zájezdu jako členové skupiny žáků v doprovodu učitele dotyčné školy;
- c) osoby s přiznaným postavením uprchlíka, osoby bez státní příslušnosti a jiné osoby, které nemají státní příslušnost žádné země, a které pobývají v některém členském státě a jsou držiteli cestovního dokladu vydaného tímto členským státem.

Článek 5

Státní příslušníci nových třetích zemí, které dříve byly součástí třetích zemí uvedených na seznamech v přílohách I a II, samostatně podléhají článkům 3 a 4, dokud Rada nerozhodne jinak postupem stanoveným v příslušných ustanoveních Smlouvy o fungování EU.

Článek 6

1. Členský stát může stanovit výjimky z vízové povinnosti stanovené v článku 3 nebo z osvobození od vízové povinnosti stanoveného v článku 4, pokud jde o:
 - a) držitele diplomatických pasů, služebních/úředních pasů nebo zvláštních pasů;
 - b) členy civilních leteckých a námořních posádek při plnění jejich pracovních povinností;
 - c) členy civilních námořních posádek, kteří vystupují na břeh a jsou držiteli průkazu totožnosti námořníka vydaného v souladu s úmluvami Mezinárodní organizace práce č. 108 ze dne 13. května 1958 nebo č. 185 ze dne 19. června 2003 nebo v souladu s Úmluvou Mezinárodní námořní organizace o usnadnění mezinárodní námořní dopravy ze dne 9. dubna 1965;
 - d) posádky a členy nouzových nebo záchranných misí v případě pohromy nebo nehody;
 - e) členy civilních posádek lodí plavících se v mezinárodních vnitrozemských vodách;
 - f) držitele cestovních dokladů vydaných mezinárodními mezivládními organizacemi, jejichž členem je alespoň jeden členský stát, nebo jinými subjekty, které dotčené členské státy uznaly za subjekty mezinárodního práva, zaměstnancům těchto organizací nebo subjektů.
2. Členský stát může od vízové povinnosti stanovené v článku 3 osvobodit:
 - a) žáka, který má státní příslušnost třetí země uvedené na seznamu v příloze I, který pobývá ve třetí zemi uvedené na seznamu v příloze II nebo ve Švýcarsku a Lichtenštejnsku a který cestuje v rámci školního zájezdu jako členové skupiny žáků v doprovodu učitele dotyčné školy;
 - b) osoby s přiznaným postavením uprchlíka a osoby bez státní příslušnosti, pokud třetí země, ve které pobývají a která jim vydala jejich cestovní doklad, patří mezi třetí země uvedené v příloze II;
 - c) příslušníky ozbrojených sil, kteří cestují v rámci NATO nebo programu Partnerství pro mír, a držitele dokladů o totožnosti a rozkazů k přesunu, jež jsou stanoveny Úmluvou mezi účastníky Severoatlantické smlouvy o statusu jejich ozbrojených sil ze dne 19. června 1951;
 - d) aniž jsou dotčeny požadavky vyplývající z Evropské dohody o zrušení víz pro uprchlíky Rady Evropy, podepsané ve Štrasburku dne 20. dubna 1959, osoby s přiznaným postavením uprchlíka, osoby bez státní příslušnosti a jiné osoby, které nemají státní příslušnost žádné země, které pobývají ve Spojeném království nebo v Irsku a jsou držiteli cestovního dokladu vydaného Spojeným královstvím nebo Irskem a uznaného dotčeným členským státem.
3. Členský stát může učinit výjimky z osvobození od vízové povinnosti stanovené v článku 4, pokud jde o osoby, které vykonávají během svého pobytu výdělečnou činnost.

Článek 7

Uplatňuje-li třetí země uvedená na seznamu v příloze II vízovou povinnost na státní příslušníky alespoň jednoho členského státu, použijí se tato ustanovení:

- a) do 30 dnů od zavedení vízové povinnosti třetí zemí dotčený členský stát tuto skutečnost písemně oznámí Evropskému parlamentu, Radě a Komisi.

⁽¹⁾ Rozhodnutí Rady 94/795/SVV ze dne 30. listopadu 1994 o společné akci přijaté Radou na základě čl. K.3 odst. 2 písm. b) Smlouvy o Evropské unii týkající se možností cestování žáků ze třetích zemí s bydlištěm v některém členském státě (Úř. věst. L 327, 19.12.1994, s. 1).

Toto oznámení:

- i) uvede datum zavedení vízové povinnosti a druhy dotčených cestovních dokladů a víz;
- ii) obsahuje podrobné vysvětlení předběžných opatření, která dotčený členský stát přijal za účelem zajištění bezvízového styku s danou třetí zemí, a dále veškeré důležité informace.

Komise informaci o tomto oznámení bezodkladně zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*, včetně informace o datu zavedení vízové povinnosti a druzích dotčených cestovních dokladů a víz.

Pokud se třetí země rozhodne zrušit vízovou povinnost před uplynutím lhůty uvedené v prvním pododstavci tohoto písmene, uvedené oznámení se neučiní nebo se zruší a informace se nezveřejní;

- b) Komise neprodleně po dni zveřejnění podle písm. a) třetího pododstavce a po konzultaci s dotčeným členským státem podnikne kroky u orgánů dotyčné třetí země, zejména v politické, hospodářské a obchodní oblasti, s cílem obnovit nebo zavést bezvízový styk a o těchto krocích bezodkladně informuje Evropský parlament a Radu;
- c) pokud do 90 dní ode dne zveřejnění podle písm. a) třetího pododstavce a přes veškeré kroky podniknuté v souladu s písmenem b) třetí země vízovou povinnost nezruší, může dotčený členský stát požádat Komisi, aby pozastavila osvobození od vízové povinnosti pro určité kategorie státních příslušníků této třetí země. Pokud členský stát tuto žádost podá, informuje o ní Evropský parlament a Radu;
- d) Komise při zvažování dalších kroků podle písmene e), f) nebo h) zohlední výsledek opatření přijatých dotčeným členským státem za účelem zajištění bezvízového styku s dotyčnou třetí zemí, kroky podniknuté v souladu s písmenem b) a dopad pozastavení osvobození od vízové povinnosti na vnější vztahy Unie a jejích členských států s danou třetí zemí;
- e) pokud dotyčná třetí země vízovou povinnost nezruší, Komise nejpozději do šesti měsíců ode dne zveřejnění podle písm. a) třetího pododstavce a poté v intervalech nepřekračujících šest měsíců v rámci celkového období, které nesmí překročit den, kdy akt v přenesené pravomoci uvedený v písmenu f) vstoupí v platnost nebo kdy je proti němu vyslovena námitka:
- i) přijme na žádost dotčeného členského státu nebo z vlastního podnětu prováděcí akt, kterým se dočasně pozastaví osvobození určitých kategorií státních příslušníků dotyčné třetí země od vízové povinnosti na dobu nejvýše šesti měsíců. Tento prováděcí akt stanoví do 90 dnů od svého vstupu v platnost den, od něhož pozastavení osvobození od vízové povinnosti nabude účinku, přičemž se zohlední zdroje, které mají k dispozici konzuláty členských států. Při přijímání následných prováděcích aktů může Komise dobu tohoto pozastavení prodloužit o další období nepřekračující šest měsíců a může upravit kategorie státních příslušníků dané třetí země, na něž se pozastavení osvobození od vízové povinnosti vztahuje.

Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 11 odst. 2. Aniž je dotčeno uplatňování článku 6, jsou během doby trvání pozastavení všechny kategorie státních příslušníků třetí země uvedené v prováděcím aktu povinny mít při překračování vnějších hranic členských států vízum; nebo

- ii) předloží výboru uvedenému v čl. 11 odst. 1 zprávu obsahující posouzení situace a uvádějící důvody, proč se rozhodla nepozastavit osvobození od vízové povinnosti, a informuje o tom Evropský parlament a Radu.

Všechny významné faktory, jako jsou ty, které jsou uvedeny v písmenu d), se v uvedené zprávě zohlední. Evropský parlament a Rada mohou na základě této zprávy vést politickou diskusi;

- f) pokud do 24 měsíců ode dne zveřejnění podle písm. a) třetího pododstavce dotyčná třetí země vízovou povinnost nezruší, Komise přijme akt v přenesené pravomoci v souladu s článkem 10, kterým se dočasně pozastaví osvobození od vízové povinnosti pro státní příslušníky uvedené třetí země na dobu 12 měsíců. Tento akt v přenesené pravomoci stanoví do 90 dnů od svého vstupu v platnost den, od něhož pozastavení osvobození od vízové povinnosti nabude účinku, přičemž se zohlední zdroje, které mají k dispozici konzuláty členských států, a pozměnění odpovídajícím způsobem přílohu II. Tato změna se provede tak, že se k názvu dané třetí země připojí poznámka pod čarou uvádějící, že osvobození od vízové povinnosti týkající se této třetí země je pozastaveno, a upřesňující dobu trvání tohoto pozastavení.

Dnem, kdy pozastavení osvobození od vízové povinnosti pro státní příslušníky dotýčné třetí země nabude účinku, nebo kdy je vyslovena námitka proti aktu v přenesené pravomoci podle čl. 10 odst. 7, končí platnost jakéhokoli prováděcího aktu přijatého podle písmene e) tohoto článku, který se této třetí země týká. Pokud Komise předloží legislativní návrh v souladu s písmenem h), prodlužuje se doba pozastavení osvobození od vízové povinnosti uvedená v prvním pododstavci tohoto písmene o dalších šest měsíců. Poznámka pod čarou uvedená ve zmíněném pododstavci se odpovídajícím způsobem pozmění.

Aniž je dotčeno uplatňování článku 6, jsou během období tohoto pozastavení státní příslušníci třetí země, na niž se akt v přenesené pravomoci vztahuje, povinni mít při překračování vnějších hranic členských států vízum;

- g) jakékoli následné oznámení učiněné dalším členským státem podle písmene a), týkající se stejné třetí země během období uplatňování opatření přijatých podle písmene e) nebo f) s ohledem na tuto třetí zemi se zahrne do probíhajících postupů, aniž by byly prodlouženy lhůty nebo doby stanovené v uvedených písmenech;
- h) pokud dotýčná třetí země nezruší vízovou povinnost do šesti měsíců ode dne, kdy akt v přenesené pravomoci podle písmene f) vstoupil v platnost, může Komise předložit legislativní návrh na změnu tohoto nařízení za účelem přesunutí odkazu na danou třetí zemi z přílohy II do přílohy I;
- i) postupy podle písmen e), f) a h) není dotčeno právo Komise, aby kdykoliv předložila legislativní návrh na změnu tohoto nařízení za účelem přesunutí odkazu na danou třetí zemi z přílohy II do přílohy I;
- j) pokud daná třetí země vízovou povinnost zruší, dotčený členský stát tuto skutečnost okamžitě oznámí Evropskému parlamentu, Radě a Komisi. Toto oznámení Komise neprodleně zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Platnost jakéhokoli prováděcího aktu nebo aktu v přenesené pravomoci přijatých podle písmene e) nebo f) a týkajících se dané třetí země končí sedm dní po zveřejnění podle prvního pododstavce tohoto písmene. Pokud daná třetí země zavedla vízovou povinnost pro státní příslušníky dvou nebo více členských států, končí platnost prováděcího aktu nebo aktu v přenesené pravomoci týkajících se této třetí země sedm dní po zveřejnění oznámení týkajícího se posledního členského státu, jehož státní příslušníci podléhali vízové povinnosti ze strany uvedené třetí země. Poznámka pod čarou uvedená v písm. f) prvním pododstavci se vymaže po skončení platnosti dotyčného aktu v přenesené pravomoci. Informace o tomto skončení platnosti Komise neprodleně zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Pokud daná třetí země vízovou povinnost zruší a dotčený členský stát tuto skutečnost neoznámí v souladu s prvním pododstavcem tohoto písmene, Komise z vlastního podnětu neprodleně přistoupí ke zveřejnění podle uvedeného pododstavce a použije se druhý pododstavec tohoto písmene.

Článek 8

1. Odchylně od článku 4 se osvobození od vízové povinnosti pro státní příslušníky určité třetí země uvedené na seznamu v příloze II na základě relevantních a objektivních údajů v souladu s tímto článkem dočasně pozastaví.
2. Členský stát může učinit oznámení Komisi, pokud se během dvouměsíčního období potýká, ve srovnání se stejným obdobím předchozího roku či obdobím posledních dvou měsíců před zavedením osvobození od vízové povinnosti pro státní příslušníky určité třetí země uvedené na seznamu v příloze II, s jednou či více z těchto okolností:
 - a) s podstatným nárůstem počtu státních příslušníků uvedené třetí země, jimž byl odepřen vstup nebo o nichž se zjistí, že na území členského státu pobývají neoprávněně;
 - b) s podstatným nárůstem počtu žádostí o azyl podaných státními příslušníky uvedené třetí země s nízkou mírou uznávání;
 - c) se snížením míry spolupráce s uvedenou třetí zemí v oblasti zpětného přebírání osob, doloženým odpovídajícími údaji, zejména s podstatným nárůstem míry zamítnutých žádostí o zpětné převzetí podaných členským státem uvedenou třetí zemí ohledně jejích státních příslušníků, nebo je-li taková povinnost stanovena v dohodě o zpětném přebírání osob uzavřené mezi Uníí nebo uvedeným členským státem a uvedenou třetí zemí, ohledně státních příslušníků třetích zemí, kteří přešli přes danou třetí zemi;
 - d) s nárůstem rizik nebo bezprostředním ohrožením veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti členských států, zejména s podstatným nárůstem závažných trestných činů spojených se státními příslušníky uvedené třetí země, doloženým objektivními, konkrétními a relevantními informacemi a údaji poskytnutými příslušnými orgány.

Oznámení uvedené v prvním pododstavci tohoto odstavce musí uvádět důvody, na nichž se zakládá, a zahrnovat příslušné údaje a statistiky, jakož i podrobné vysvětlení předběžných opatření, která dotyčný členský stát přijal k nápravě situace. Dotčený členský stát může ve svém oznámení uvést kategorie státních příslušníků dotyčné třetí země, na něž se má vztahovat prováděcí akt podle odst. 6 písm. a), a uveďte pro to podrobné důvody. Komise o tomto oznámení neprodleně uvědomí Evropský parlament a Radu.

3. Jestliže má Komise při zohlednění příslušných údajů, zpráv a statistik k dispozici konkrétní a spolehlivé informace o tom, že v jednom nebo více členských státech nastaly okolnosti uvedené v odst. 2 písm. a), b), c) nebo d), nebo o tom, že daná třetí země nespolupracuje při zpětném přebírání osob, zejména v případech, kdy mezi uvedenou třetí zemí a Uníí byla uzavřena dohoda o zpětném přebírání osob, uvědomí Komise neprodleně Evropský parlament a Radu o své analýze a použije se odstavec 6.

Pro účely prvního pododstavce, nedostatek spolupráce při zpětném přebírání osob může spočívat například v tom, že tato třetí země:

- zamítá žádosti o zpětné převzetí osob nebo je nevyřizuje včas,
- nevydává včas cestovní doklady pro účely návratu ve lhůtách stanovených v dohodě o zpětném přebírání osob nebo odmítá uznat evropské cestovní doklady vydané po uplynutí lhůt stanovených v dohodě o zpětném přebírání osob, nebo
- vypověděla dohodu o zpětném přebírání osob nebo přerušila její uplatňování.

4. Komise sleduje soustavné plnění zvláštních požadavků, které jsou založeny na článku 1 a byly použity k posouzení toho, zda je vhodné uvolnit vízový režim, třetí zemí, jejíž státní příslušníci byli na základě úspěšného uzavření dialogu o uvolnění vízového režimu mezi Uníí a uvedenou třetí zemí osvobozeni od vízové povinnosti, pokud cestují na území členských států.

Kromě toho Komise pravidelně a nejméně jednou ročně podává zprávu Evropskému parlamentu a Radě během období sedmi let po vstupu uvolnění vízového režimu pro uvedenou třetí zemi v platnost, a poté jakmile to Komise považuje za nezbytné, či pokud o to požádá Evropský parlament nebo Rada. Zpráva se zaměří na třetí zemi, o níž se Komise na základě konkrétních a spolehlivých informací domnívá, že již neplní určité požadavky.

Pokud ze zprávy Komise vyplýne, že ve vztahu k určité třetí zemi již není splněn jeden nebo více zvláštních požadavků, použije se odstavec 6.

5. Komise posoudí veškerá oznámení podle odstavce 2, přičemž zohlední:

- a) zda nastala některá z okolností uvedených v odstavci 2;
- b) počet členských států zasažených některou z okolností uvedených v odstavci 2;
- c) celkový dopad okolností uvedených v odstavci 2 na situaci v oblasti migrace v Unii, jak vyplývá z údajů poskytnutých členskými státy nebo z údajů, které má Komise k dispozici;
- d) zprávy vypracované Evropskou pohraniční a pobřežní stráží, Evropským podpůrným úřadem pro otázky azylu či Agenturou Evropské unie pro spolupráci v oblasti prosazování práva (Europol) nebo jakýmkoli jiným orgánem, institucí či jiným subjektem Unie nebo mezinárodní organizací s pravomocí v otázkách, na které se vztahuje toto nařízení, jestliže to okolnosti konkrétního případu vyžadují;
- e) informace, které dotčený členský stát případně poskytl ve svém oznámení v souvislosti s možnými opatřeními podle odst. 6 písm. a);
- f) celkovou otázku veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti v konzultaci s dotčeným členským státem.

O výsledcích svého posouzení uvědomí Komise Evropský parlament a Radu.

6. Pokud na základě analýzy uvedené v odstavci 3, zprávy uvedené v odstavci 4 nebo posouzení uvedeného v odstavci 5 a s ohledem na dopad, který by pozastavení osvobození od vízové povinnosti mělo na vnější vztahy Unie a jejích členských států s dotyčnou třetí zemí, a v úzké spolupráci s touto třetí zemí v zájmu nalezení alternativního dlouhodobého řešení Komise rozhodne, že je třeba přijmout opatření, nebo pokud prostá většina členských států oznámila Komisi existenci okolností uvedených v odst. 2 písm. a), b), c) či d), použijí se tato ustanovení:

- a) Komise přijme prováděcí akt, jímž se dočasně pozastaví osvobození státních příslušníků dotyčné třetí země od vízové povinnosti na dobu devíti měsíců. Pozastavení se bude vztahovat na určité kategorie státních příslušníků dotyčné třetí

země vymezené odkazem na příslušné druhy cestovních dokladů a případně další kritéria. Při určování, na které kategorie se má pozastavení vztahovat, Komise na základě dostupných informací zahrne kategorie, jež jsou dostatečně široké, aby mohly v daných konkrétních případech účinně přispívat k nápravě okolností uvedených v odstavcích 2, 3 a 4, při dodržení zásady proporcionality. Komise přijme prováděcí akt ve lhůtě jednoho měsíce od:

- i) obdržení oznámení uvedeného v odstavci 2,
- ii) okamžiku, kdy obdrží informace uvedené v odstavci 3,
- iii) předložení zprávy uvedené v odstavci 4, nebo
- iv) obdržení oznámení prosté většiny členských států o existenci okolností uvedených v odst. 2 písm. a), b), c) nebo d).

Tento prováděcí akt se přijme přezkumným postupem podle čl. 11 odst. 2. Stanoví se v něm den, ke kterému má pozastavení osvobození od vízové povinnosti nabýt účinku.

Během doby trvání pozastavení naváže Komise s dotýcnou třetí zemí posílený dialog za účelem nápravy dotýcných okolností.

- b) Pokud okolnosti uvedené v odstavcích 2, 3 a 4 tohoto článku přetrvávají, přijme Komise nejpozději dva měsíce před uplynutím devítiměsíční lhůty uvedené v písmenu a) tohoto odstavce akt v přenesené pravomoci v souladu s článkem 10, kterým se dočasně pozastaví uplatňování přílohy II na období osmnácti měsíců pro všechny státní příslušníky dotčené třetí země. Akt v přenesené pravomoci nabude účinku dnem uplynutí doby platnosti prováděcího aktu uvedeného v písmenu a) tohoto odstavce a změni odpovídajícím způsobem přílohu II. Tato změna se provede tak, že se k názvu dané třetí země připojí poznámka pod čarou uvádějící, že osvobození od vízové povinnosti týkající se této třetí země je pozastaveno, a upřesňující dobu trvání tohoto pozastavení.

Pokud Komise předloží legislativní návrh podle odstavce 7, prodlouží se doba trvání pozastavení osvobození od vízové povinnosti podle aktu v přenesené pravomoci o šest měsíců. Poznámka pod čarou se odpovídajícím způsobem pozmění.

Aniž je dotčeno uplatňování článku 6, jsou během doby trvání pozastavení státní příslušníci dotčené třetí země povinni mít při překračování vnějších hranic členských států vízum.

Členský stát, jenž v souladu s článkem 6 zavede nové výjimky z vízové povinnosti pro určitou kategorii státních příslušníků třetí země, které se týká akt, jímž se pozastavuje osvobození od vízové povinnosti, sdělí tato opatření v souladu s článkem 12.

7. Před koncem doby platnosti aktu v přenesené pravomoci přijatého podle odst. 6 písm. b) předloží Komise zprávu Evropskému parlamentu a Radě. Ke zprávě může být připojen legislativní návrh na změnu tohoto nařízení za účelem přesunutí odkazu na dotčenou třetí zemi z přílohy II do přílohy I.

8. Jestliže Komise předložila legislativní návrh podle odstavce 7, může prodloužit platnost prováděcího aktu přijatého podle odst. 6 písm. a) tohoto článku nejvýše o dvanáct měsíců. Rozhodnutí o prodloužení platnosti prováděcího aktu se přijímá přezkumným postupem podle čl. 11 odst. 2.

Článek 9

1. Do 10. ledna 2018 Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu, ve které posoudí účinnost mechanismu vzájemnosti stanoveného v článku 7, a v případě potřeby předloží legislativní návrh na změnu tohoto nařízení. Evropský parlament a Rada o tomto návrhu rozhodují řádným legislativním postupem.

2. Do 29. března 2021 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu, ve které posoudí účinnost mechanismu pozastavení stanoveného v článku 8, a v případě potřeby předloží legislativní návrh na změnu tohoto nařízení. Evropský parlament a Rada o tomto návrhu rozhodnou řádným legislativním postupem.

Článek 10

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v čl. 7 písm. f) je svěřena Komisi na dobu pěti let od 9. ledna 2014. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.
3. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v čl. 8 odst. 6 písm. b) je svěřena Komisi na dobu pěti let od 28. března 2017. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.
4. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 7 písm. f) a v čl. 8 odst. 6 písm. b) kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.
5. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci Komise vede konzultace s odborníky jmenovanými jednotlivými členskými státy v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů.
6. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
7. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 7 písm. f) vstoupí v platnost pouze tehdy, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě čtyř měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.
8. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle čl. 8 odst. 6 písm. b) vstoupí v platnost pouze tehdy, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví.

Článek 11

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Komise navrhaný prováděcí akt nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 12

1. Členské státy sdělí ostatním členským státům a Komisi opatření, která přijaly na základě článku 6 do pěti pracovních dnů od přijetí těchto opatření.
2. Komise zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* pro informaci opatření sdělená na základě odstavce 1.

Článek 13

Tímto nařízením není dotčena pravomoc členských států v oblasti uznávání států a územních jednotek a cestovních pasů, cestovních dokladů a dokladů totožnosti vydávaných jejich orgány.

Článek 14

Nařízení (ES) č. 539/2001 se zrušuje.

Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze IV.

Článek 15

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.

Ve Štrasburku dne 14. listopadu 2018.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předsedkyně
K. EDTSTADLER

PŘÍLOHA I

SEZNAM TŘETÍCH ZEMÍ, JEJICHŽ STÁTNÍ PŘÍSLUŠNÍCI JSOU POVINNI MÍT PŘI PŘEKRAČOVÁNÍ
VNĚJŠÍCH HRANIC ČLENSKÝCH STÁTŮ VÍZUM

1. STÁTY

Afghánistán

Arménie

Angola

Ázerbájdžán

Bangladéš

Burkina Faso

Bahrajn

Burundi

Benin

Bolívie

Bhútán

Botswana

Bělorusko

Belize

Konžská demokratická republika

Středoafrická republika

Kongo

Pobřeží slonoviny

Kamerun

Čína

Kuba

Kapverdy

Džibutsko

Dominikánská republika

Alžírsko

Ekvádor

Egypt

Eritrea

Svazijsko (eSwatini)

Etiopie

Fidži

Gabon

Ghana

Gambie

Guinea

Rovníková Guinea

Guinea-Bissau
Guyana
Haiti
Indonésie
Indie
Irák
Írán
Jamajka
Jordánsko
Keňa
Kyrgyzstán
Kambodža
Komory
Severní Korea
Kuvajt
Kazachstán
Laos
Libanon
Srí Lanka
Libérie
Lesotho
Libye
Maroko
Madagaskar
Mali
Myanmar/Barma
Mongolsko
Mauretánie
Maledivy
Malawi
Mosambik
Namibie
Niger
Nigérie
Nepál
Omán
Papua-Nová Guinea
Filipíny
Pákistán
Katar
Rusko
Rwanda

Saúdská Arábie
Súdán
Sierra Leone
Senegal
Somálsko
Surinam
Jižní Súdán
Svatý Tomáš a Princův ostrov
Sýrie
Čad
Togo
Thajsko
Tádžikistán
Turkmenistán
Tunisko
Turecko
Tanzanie
Uganda
Uzbekistán
Vietnam
Jemen
Jižní Afrika
Zambie
Zimbabwe

2. ÚZEMNÍ A SAMOSPRÁVNÉ JEDNOTKY, KTERÉ NEJSOU UZNÁVÁNY JAKO STÁT NEJMÉNĚ JEDNÍM Z ČLENSKÝCH STÁTŮ

- Kosovo, jak bylo vymezeno rezolucí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů č. 1244 ze dne 10. června 1999
 - Palestinská samospráva
-

PŘÍLOHA II

**SEZNAM TŘETÍCH ZEMÍ, JEJICHŽ STÁTNÍ PŘÍSLUŠNÍCI JSOU OD VÍZOVÉ POVINNOSTI OSVOBOZENI
PŘI PŘEKRAČOVÁNÍ VNĚJŠÍCH HRANIC ČLENSKÝCH STÁTŮ PRO POBYTY, JEJICHŽ CELKOVÁ DÉLKA
NEPŘEKROČÍ 90 DNŮ BĚHEM JAKÉHOKOLIV OBDOBÍ 180 DNŮ**

1. STÁTY

Bývalá jugoslávská republika Makedonie ⁽¹⁾

Andorra

Spojené arabské emiráty ⁽²⁾

Antigua a Barbuda

Albánie ⁽¹⁾

Argentina

Austrálie

Bosna a Hercegovina ⁽¹⁾

Barbados

Brunej

Brazílie

Bahamy

Kanada

Chile

Kolumbie

Kostarika

Dominika ⁽²⁾

Mikronésie ⁽²⁾

Grenada ⁽²⁾

Gruzie ⁽³⁾

Guatemala

Honduras

Izrael

Japonsko

Kiribati ⁽²⁾

Svatý Kryštof a Nevis

Jižní Korea

Svatá Lucie ⁽²⁾

⁽¹⁾ Osvobození od vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele biometrických pasů.

⁽²⁾ Osvobození od vízové povinnosti se použije ode dne vstupu v platnost dohody o osvobození od vízové povinnosti, která má být uzavřena s Evropskou unií.

⁽³⁾ Osvobození od vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele biometrických pasů vydaných Gruzii v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO).

Monako

Moldavsko ⁽¹⁾

Černá Hora ⁽²⁾

Maršallovovy ostrovy ⁽³⁾

Mauricius

Mexiko

Malajsie

Nikaragua

Nauru ⁽³⁾

Nový Zéland

Panama

Peru ⁽³⁾

Palau ⁽³⁾

Paraguay

Srbsko (s výjimkou držitelů srbských pasů vydaných srbským Koordináčním ředitelstvím (srbsky: *Koordinaciona uprava*)) ⁽²⁾

Šalamounovy ostrovy

Seychely

Singapur

San Marino

El Salvador

Východní Timor ⁽³⁾

Tonga ⁽³⁾

Trinidad a Tobago

Tuvalu ⁽³⁾

Ukrajina ⁽⁴⁾

Spojené státy

Uruguay

Svatý stolec

Svatý Vincenc a Grenadiny ⁽³⁾

Venezuela

Vanuatu ⁽³⁾

Samoa

⁽¹⁾ Osvobození od vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele biometrických pasů vydaných Moldavskem v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO).

⁽²⁾ Osvobození od vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele biometrických pasů.

⁽³⁾ Osvobození od vízové povinnosti se použije ode dne vstupu v platnost dohody o osvobození od vízové povinnosti, která má být uzavřena s Evropskou unií.

⁽⁴⁾ Osvobození od vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele biometrických pasů vydaných Ukrajinou v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO).

2. ZVLÁŠTNÍ SPRÁVNÍ JEDNOTKY ČÍNSKÉ LIDOVÉ REPUBLIKY

ZSJ Hongkong ⁽¹⁾

ZSJ Macao ⁽²⁾

3. BRITŠTÍ OBČANÉ, KTERÍ NEJSOU STÁTNÍMI PŘÍSLUŠNÍKY SPOJENÉHO KRÁLOVSTVÍ VELKÉ BRITÁNIE A SEVERNÍHO IRSKA VE SMYSLU PRÁVA UNIE

Britští státní příslušníci (v zámoří) (British Nationals (Overseas))

Občané britských zámořských území (British Overseas Territories Citizens)

Britští občané v zámoří (British Overseas Citizens)

Osoby pod britskou ochranou (British Protected Persons)

Poddaní britské koruny (British Subjects)

4. ÚZEMNÍ A SAMOSPRÁVNÉ JEDNOTKY, KTERÉ NEJSOU UZNÁVÁNY ZA STÁT NEJMÉNĚ JEDNÍM Z ČLENSKÝCH STÁTŮ

Tchaj-wan ⁽³⁾

⁽¹⁾ Osvobození od vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele pasu „Hong Kong Special Administrative Region“.

⁽²⁾ Osvobození od vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele pasu „Região Administrativa Especial de Macau“.

⁽³⁾ Osvobození od vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele tchajwanských pasů, které obsahují číslo průkazu totožnosti.

PŘÍLOHA III

ZRUŠENÉ NAŘÍZENÍ A SEZNAM JEHO NÁSLEDNÝCH ZMĚN

Nařízení Rady (ES) č. 539/2001
(Úř. věst. L 81, 21.3.2001, s. 1)

Nařízení Rady (ES) č. 2414/2001
(Úř. věst. L 327, 12.12.2001, s. 1)

Nařízení Rady (ES) č. 453/2003
(Úř. věst. L 69, 13.3.2003, s. 10)

Akt o přistoupení 2003, příloha II bod 18 písm. B

Nařízení Rady (ES) č. 851/2005
(Úř. věst. L 141, 4.6.2005, s. 3)

Nařízení Rady (ES) č. 1791/2006
(Úř. věst. L 363, 20.12.2006, s. 1)

Pouze čl. 1 odst. 1 jedenáctá odrážka, pokud jde o nařízení (ES) č. 539/2001, a bod 11 písm. B odst. 3 přílohy

Nařízení Rady (ES) č. 1932/2006
(Úř. věst. L 405, 30.12.2006, s. 23)

Nařízení Rady (ES) č. 1244/2009
(Úř. věst. L 336, 18.12.2009, s. 1)

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1091/2010
(Úř. věst. L 329, 14.12.2010, s. 1)

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1211/2010
(Úř. věst. L 339, 22.12.2010, s. 6)

Nařízení Rady (EU) č. 517/2013
(Úř. věst. L 158, 10.6.2013, s. 1)

Pouze čl. 1 odst. 1 písm. k) čtvrtá odrážka, a bod 13 písm. B odst. 2 přílohy

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013
(Úř. věst. L 182, 29.6.2013, s. 1)

Pouze článek 4

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1289/2013
(Úř. věst. L 347, 20.12.2013, s. 74)

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 259/2014
(Úř. věst. L 105, 8.4.2014, s. 9)

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 509/2014
(Úř. věst. L 149, 20.5.2014, s. 67)

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/371
(Úř. věst. L 61, 8.3.2017, s. 1)

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/372
(Úř. věst. L 61, 8.3.2017, s. 7)

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850
(Úř. věst. L 133, 22.5.2017, s. 1)

PŘÍLOHA IV

SROVNÁVACÍ TABULKA

Nařízení (ES) č. 539/2001	Toto nařízení
Článek -1	Článek 1
Čl. 1 odst. 1 první pododstavec	Čl. 3 odst. 1
Čl. 1 odst. 1 druhý pododstavec	Čl. 3 odst. 2
Čl. 1 odst. 2 první pododstavec	Čl. 4 odst. 1
Čl. 1 odst. 2 druhý pododstavec větvi	Čl. 4 odst. 2 větvi
Čl. 1 odst. 2 druhý pododstavec první odrážka	Čl. 4 odst. 2 písm. a)
Čl. 1 odst. 2 druhý pododstavec druhá odrážka	Čl. 4 odst. 2 písm. b)
Čl. 1 odst. 2 druhý pododstavec třetí odrážka	Čl. 4 odst. 2 písm. c)
Čl. 1 odst. 3	Článek 5
Čl. 1 odst. 4	Článek 7
Článek 1a odst. 1 a 2	Článek 8 odst. 1 a 2
Článek 1a odst. 2a	Článek 8 odst. 3
Článek 1a odst. 2b	Článek 8 odst. 4
Článek 1a odst. 3	Článek 8 odst. 5
Článek 1a odst. 4	Článek 8 odst. 6
Článek 1a odst. 5	Článek 8 odst. 7
Článek 1a odst. 6	Článek 8 odst. 8
Článek 1b	Článek 9 odst. 1
Článek 1c	Článek 9 odst. 2
Článek 2	Článek 2
Článek 4	Článek 6
Článek 4a	Článek 11
Článek 4b odst. 1 a 2	Článek 10 odst. 1 a 2
Článek 4b odst. 2a	Článek 10 odst. 3
Článek 4b odst. 3	Článek 10 odst. 4
Článek 4b odst. 3a	Článek 10 odst. 5
Článek 4b odst. 4	Článek 10 odst. 6
Článek 4b odst. 5	Článek 10 odst. 7
Článek 4b odst. 6	Článek 10 odst. 8
Článek 5	Článek 12
Článek 6	Článek 13
Článek 7	Článek 14
Článek 8	Článek 15
Příloha I	Příloha I
Příloha II	Příloha II
—	Příloha III
—	Příloha IV

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2018/1807**ze dne 14. listopadu 2018****o rámci pro volný tok neosobních údajů v Evropské unii****(Text s významem pro EHP)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

po konzultaci s Výborem regionů,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Digitalizace hospodářství nabírá na rychlosti. Informační a komunikační technologie již nejsou specifickým sektorem, nýbrž základem všech moderních inovativních ekonomických systémů a společností. Jádrem těchto systémů jsou elektronické údaje; analýzou těchto údajů či jejich spojením se službami a produkty lze vytvořit značnou hodnotu. Rychlý rozvoj ekonomiky založené na datech a nových technologiích, jako je umělá inteligence, produkty a služby internetu věcí, autonomní systémy a 5G, zároveň vyvolává nové právní otázky týkající se přístupu k údajům a jejich opakovaného použití, právní odpovědnosti, etiky a solidarity. Je třeba zvážit činnost zejména ve věci právní odpovědnosti, především prostřednictvím zavedení samoregulačních kodexů a dalších osvědčených postupů, a to s ohledem na doporučení, rozhodnutí a opatření přijatá bez zásahu člověka v celém hodnotovém řetězci zpracování údajů. Tato činnost může rovněž zahrnovat mj. vhodné mechanismy pro určení právní odpovědnosti pro převedení odpovědnosti mezi spolupracující služby, pojištění a audit.
- (2) Hodnotové řetězce údajů jsou postaveny na různých činnostech v oblasti údajů: vytváření a shromažďování údajů; agregace a organizování údajů; zpracování údajů, jejich analýza, uvádění na trh a šíření údajů; používání údajů včetně opakovaného použití. Základním stavebním kamenem jakéhokoli hodnotového řetězce údajů je účinně a efektivně fungující zpracování údajů. Nicméně takovému účinnému a efektivnímu fungování zpracování údajů a rozvoji ekonomiky založené na datech v Unii ztěžují zejména dva druhy překážek v oblasti mobility údajů a vnitřního trhu: požadavky na lokalizaci údajů stanovené orgány členských států a praxe obchodních proprietárních uzamčení (tzv. vendor lock-in) v soukromém sektoru.
- (3) Na služby zpracování údajů se vztahuje svoboda usazování a volný pohyb služeb podle Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“). Poskytování takových služeb však ztěžují nebo někdy znemožňují některé vnitrostátní, regionální nebo místní požadavky, aby údaje byly umístěny na určitém území.
- (4) Tyto překážky, které brání volnému pohybu služeb zpracování údajů a svobodě usazování poskytovatelů služeb zpracování údajů, vyplývají z požadavků vnitrostátních právních předpisů členských států, aby byly údaje pro účely zpracování umístěny v určité zeměpisné oblasti nebo na určitém území. Rovnocenný účinek mají i jiná pravidla nebo správní praxe ukládající zvláštní požadavky, které znesnadňují zpracování údajů mimo určitou zeměpisnou oblast nebo území v rámci Unie, například požadavky na použití technických prostředků, které jsou certifikovány nebo schváleny v konkrétním členském státě. Možnosti výběru, které jsou účastníkům trhu a veřejnému sektoru k dispozici, pokud jde o místo zpracování údajů, jsou dále omezeny právní nejistotou ohledně rozsahu legitimních a nelegitimních požadavků na lokalizaci údajů. Toto nařízení v žádném případě neomezuje svobodu podniků uzavírat smlouvy, které stanoví, kde mají být údaje umístěny. Toto nařízení má tuto svobodu pouze podpořit tím, že zajistí, aby se dohodnuté umístění mohlo nacházet kdekoli v Unii.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 227, 28.6.2018, s. 78.⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 4. října 2018 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 6. listopadu 2018.

- (5) Mobilitě údajů v Unii současně brání i soukromá omezení: právní, smluvní a technické problémy, které uživatelům služeb zpracování údajů znesnadňují nebo znemožňují přenést své údaje od jednoho poskytovatele služeb k jinému nebo zpět do svých vlastních systémů informační technologie (dále jen „IT systémy“), a to nejen při ukončení smlouvy s poskytovatelem služeb.
- (6) Kombinace těchto překážek vede k nedostatečné konkurenci mezi poskytovateli cloudových služeb v Unii, k různým typům proprietárního uzamčení a k vážným problémům s mobilitou údajů. Politiky umístění údajů stejně tak omezují možnosti výzkumných a vývojářských společností k usnadnění spolupráce mezi firmami, univerzitami a jinými výzkumnými organizacemi s cílem podnítit inovace.
- (7) S cílem zajistit právní jistotu a z důvodu nutnosti zajistit rovné podmínky v rámci Unie je pro fungování vnitřního trhu nezbytný jednotný soubor pravidel pro všechny účastníky trhu. Za účelem odstranění překážek pro obchod a narušení hospodářské soutěže v důsledku rozdílů mezi vnitrostátními právními předpisy a zabránění vzniku dalších pravděpodobných překážek pro obchod a výrazných narušení hospodářské soutěže, je nezbytné přijmout jednotná pravidla, která se použijí ve všech členských státech.
- (8) Tímto nařízením není dotčen právní rámec o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů ani právní rámec týkající se respektování soukromého života a ochrany osobních údajů v elektronických komunikacích, a zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ⁽¹⁾ a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ⁽²⁾ a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ⁽³⁾.
- (9) Rozvíjející se internet věcí, umělá inteligence a strojové učení představují rozsáhlý zdroj neosobních údajů, například ve výsledku jejich využívání v automatizovaných postupech průmyslové výroby. Mezi konkrétní příklady neosobních údajů patří souhrnné a anonymizované soubory údajů používané pro analýzu údajů velkého objemu, údaje o postupech přesného zemědělství, které mohou přispět k monitorování a optimalizaci používání pesticidů a vody, nebo údaje o potřebě údržby průmyslových strojů. Pokud technologický rozvoj umožňuje konvertovat údaje na údaje osobní, má se s takovými anonymizovanými údaji zacházet jako s osobními údaji a má se na ně náležitým způsobem uplatnit nařízení (EU) 2016/679.
- (10) Podle nařízení (EU) 2016/679 členské státy nesmějí omezit ani zakázat volný pohyb osobních údajů v Unii z důvodů souvisejících s ochranou fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů. Toto nařízení stanoví stejnou zásadu volného pohybu v Unii pro neosobní údaje, s výjimkou případů, kdy by omezení nebo zákaz ospravedlňovaly důvody veřejné bezpečnosti. Nařízení (EU) 2016/679 a toto nařízení poskytují soudržný soubor pravidel, která upravují volný pohyb různých typů údajů. Toto nařízení navíc nestanoví povinnost ukládat jednotlivé typy údajů odděleně.
- (11) K vytvoření rámce pro volný tok neosobních údajů v Unii a položení základů pro rozvoj ekonomiky založené na datech a zlepšení konkurenceschopnosti průmyslu Unie je nezbytné stanovit jasný, komplexní a předvídatelný právní rámec pro zpracování údajů jiných než osobních údajů na vnitřním trhu. Flexibilitu potřebnou k tomu, aby tento rámec mohl dostatečně zohlednit měnící se potřeby uživatelů, poskytovatelů služeb a vnitrostátních orgánů v Unii, by měl poskytnout přístup založený na zásadách, zajišťující spolupráci mezi členskými státy a také samoregulace. Aby se předešlo riziku překrývání se stávajícími mechanismy, a tím i vyšší zátěži členských států i podniků, neměla by být stanovena podrobná technická pravidla.
- (12) Toto nařízení by se nemělo týkat zpracování údajů, pokud je prováděno jako součást činnosti, jež nespadá do oblasti působnosti práva Unie. V souladu s článkem 4 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“) je vhodné připomenout, že za národní bezpečnost nesou výlučnou odpovědnost jednotlivé členské státy.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 89).

⁽³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) (Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37).

- (13) Volný tok údajů na území Unie bude hrát důležitou úlohu při docílení růstu a inovací založených na údajích. Veřejné orgány a veřejnoprávní subjekty členských států mohou mít, stejně jako podniky a spotřebitelé, prospěch ze svobodnější volby mezi poskytovateli služeb založených na údajích, konkurenčnějšími cenami a efektivnějšími službami poskytovanými občanům. Vzhledem k velkému množství údajů zpracovávaných veřejnými orgány a veřejnoprávními subjekty je mimořádně důležité, aby veřejné orgány a subjekty šly při zavádění služeb zpracování údajů příkladem a aby se v rámci využívání těchto služeb zdržely jakýchkoliv omezení týkajících se lokalizace údajů. Toto nařízení by se proto mělo vztahovat na veřejné orgány a veřejnoprávní subjekty. V tomto ohledu by se volný tok neosobních údajů, který stanovuje toto nařízení, měl použít i na všeobecné a konzistentní administrativní postupy a na jiné požadavky na lokalizaci údajů v oblasti zadávání veřejných zakázek, aniž by byla dotčena směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ⁽¹⁾.
- (14) Stejně jako v případě směrnice 2014/24/EU nejsou tímto nařízením dotčeny právní a správní předpisy týkající se vnitřní organizace členských států a kterými se veřejným orgánům a subjektům přidělují pravomoci a povinnosti související se zpracováním údajů, a to bez smluvní odměny soukromých stran ani právní a správní předpisy členských států, kterými se upravuje vykonávání těchto pravomocí a povinností. Ačkoli jsou veřejné orgány a veřejnoprávní subjekty vyzývány k tomu, aby zvážily hospodářské a jiné výhody zajištění služeb externími poskytovateli, mohou mít oprávněné důvody k tomu, aby si služby zajistily samy nebo aby byly služby dodány interně v rámci veřejné správy. Žádné ustanovení tohoto nařízení tudíž nezavazuje členské státy zadávat subdodávky nebo externalizovat poskytování služeb, jež si přejí poskytovat samy nebo je organizovat jiným způsobem než prostřednictvím zadávání veřejných zakázek.
- (15) Toto nařízení by se mělo vztahovat na fyzické nebo právnické osoby, jež poskytují služby zpracování údajů uživatelům, kteří mají bydliště nebo jsou usazeni v Unii, včetně osob, které poskytují služby zpracování údajů v Unii, aniž by v Unii byly usazené. Toto nařízení by se proto nemělo vztahovat na zpracování údajů, které probíhá mimo Unii, ani na požadavky na lokalizaci těchto údajů.
- (16) Tímto nařízením se nestanoví pravidla, která se týkají určení rozhodného práva v obchodních záležitostech, a proto jím není dotčeno nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ⁽²⁾. Zejména pokud právo rozhodné pro smlouvu nebylo zvoleno v souladu s uvedeným nařízením, řídí se smlouva o poskytování služeb v zásadě právními předpisy země, ve které má poskytovatel služeb obvyklé bydliště.
- (17) Toto nařízení by se mělo použít na zpracování údajů v nejširším slova smyslu a zahrnovat používání všech typů IT systémů, ať už jsou uloženy v prostorách uživatele, nebo zajišťovány externě poskytovatelem služeb. Mělo by se vztahovat na různé úrovně zpracování údajů, od uložení údajů (infrastruktura poskytovaná jako služba – Infrastructure-as-a-Service, IaaS) po zpracování údajů na platformách (platforma poskytovaná jako služba – Platform-as-a-Service, PaaS) nebo v aplikacích (software poskytovaný jako služba – Software-as-a-Service, SaaS).
- (18) Požadavky na lokalizaci údajů představují zjevnou překážku volnému poskytování služeb zpracování údajů v rámci Unie a na vnitřním trhu. Jako takové by měly být zakázány, ledaže by byly odůvodněny veřejnou bezpečností, jak ji vymezuje právo Unie, zejména ve smyslu článku 52 Smlouvy o fungování EU, a byly v souladu se zásadou proporcionality zakotvenou v článku 5 Smlouvy o EU. S cílem zajistit účinnost zásady volného toku neosobních údajů napříč hranicemi, aby se zajistilo rychlé odstranění stávajících požadavků na lokalizaci údajů a aby se umožnilo zpracování údajů na více místech v Unii z provozních důvodů, jakož i vzhledem k tomu, že toto nařízení stanoví opatření k zajištění dostupnosti údajů pro účely regulační kontroly, by členské státy neměly mít možnost odůvodnit požadavky ohledně umístění údajů jinými důvody, než je veřejná bezpečnost.
- (19) Pojem „veřejná bezpečnost“ ve smyslu článku 52 Smlouvy o fungování EU, jak jej vykládá Soudní dvůr, zahrnuje jak vnitřní, tak vnější bezpečnost členského státu, jakož i otázky ochrany obyvatelstva, zejména pokud jde o usnadnění vyšetřování, odhalení a stíhání trestné činnosti. Předpokládá existenci skutečné a dostatečně vážné hrozby pro některý ze základních zájmů společnosti, jako je např. ohrožení chodu veřejných institucí a základních veřejných služeb a přežití obyvatelstva, a dále rizik vážného narušení zahraničních vztahů, mírového soužití národů nebo vojenských zájmů. V souladu se zásadou proporcionality by požadavky na lokalizaci údajů, které jsou ospravedlněny důvody veřejné bezpečnosti, měly odpovídat sledovaným cílům a neměly by překračovat rámec toho, co je k dosažení daného cíle nezbytné.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (Úř. věst. L 94, 28.3.2014, s. 65).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6).

- (20) Aby se zajistilo účinné uplatňování zásady volného toku neosobních údajů přes hranice a předešlo se vzniku nových překážek bránících hladkému fungování vnitřního trhu, měly by členské státy Komisi neprodleně sdělit každý návrh aktu, který zavádí nový požadavek na lokalizaci údajů nebo mění stávající požadavek na lokalizaci údajů. Tyto návrhy aktů by měly být předkládány a posuzovány v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ⁽¹⁾.
- (21) Kromě toho by za účelem odstranění možných stávajících překážek členské státy měly během přechodného období 24 měsíců od počátku používání tohoto nařízení provést přezkum stávajících právních nebo správních předpisů obecné povahy, které stanovují požadavky na lokalizaci údajů, a veškeré takové požadavky na lokalizaci údajů, u kterých mají za to, že jsou v souladu s tímto nařízením, sdělit i s jejich odůvodněním Komisi. To by mělo Komisi umožnit přezkoumání souladu veškerých zbývajících požadavků na lokalizaci údajů. Komise by měla mít případně možnost, vznést vůči dotčenému členskému státu připomínky. Tyto připomínky by mohly obsahovat doporučení, aby členský stát požadavek ohledně umístění údajů změnil nebo zrušil.
- (22) Povinnost sdělovat Komisi stávající požadavky na lokalizaci údajů a návrhy aktů zavedená tímto nařízením by se měla uplatnit na regulační požadavky na lokalizaci údajů a na návrhy aktů obecné povahy, a nikoliv na rozhodnutí určená konkrétní fyzické či právnické osobě.
- (23) Za účelem zajištění transparentnosti požadavků na lokalizaci údajů stanovených v právních a správních předpisech obecné povahy členských států určených fyzickým a právnickým osobám, např. poskytovatelům služeb a uživatelům služeb zpracování údajů, by členské státy měly zveřejnit informace o takových opatřeních na jednotném vnitrostátním online informačním místě a pravidelně je aktualizovat. Alternativně by měly členské státy poskytovat takové aktualizované informace informačnímu místu zřízenému jiným aktem Unie. Aby byly fyzické a právnické osoby řádně informovány o požadavcích na lokalizaci údajů platných v Unii, měly by členské státy oznámit adresy těchto jednotných informačních míst Komisi. Komise by měla tyto informace zveřejnit na svých internetových stránkách společně s pravidelně aktualizovaným konsolidovaným seznamem všech požadavků na lokalizaci údajů, které jsou platné v jednotlivých členských státech, včetně souhrnných informací o těchto požadavcích.
- (24) Požadavky na lokalizaci údajů často pocházejí z nedostatku důvěry v přeshraniční zpracování údajů a vycházejí z předpokládané nedostupnosti údajů pro účely příslušných orgánů členských států, například pro inspekci a audit za účelem regulační kontroly či dozoru. Tento nedostatek důvěry nelze překonat pouze tím, že smluvní podmínky zakazující příslušným orgánům při výkonu jejich úředních povinností zákonný přístup k údajům budou prohlášeny za neplatné. Proto by toto nařízení mělo jasně stanovit, že jím nejsou dotčeny pravomoci příslušných orgánů požadovat nebo získat přístup k údajům v souladu s právem Unie nebo vnitrostátním právem a že přístup příslušných orgánů k údajům nelze odmítnout na základě toho, že údaje jsou zpracovávány v jiném členském státě. Příslušné orgány by mohly uložit funkční požadavky na podporu přístupu k údajům, např. požadavek, aby se popisy systému uchovávaly v příslušném členském státě.
- (25) Fyzické nebo právnické osoby, které jsou povinny poskytnout údaje příslušným orgánům, mohou těmto povinností dostát tím, že příslušným orgánům poskytnou a zaručí účinný a včasný elektronický přístup k údajům bez ohledu na členský stát, na jehož území jsou tyto údaje zpracovávány. Uvedený přístup může být zajištěn konkrétními podmínkami ve smlouvách mezi fyzickou nebo právnickou osobou, která je povinna poskytnout přístup, a poskytovatelem služeb.
- (26) Jestliže je fyzická nebo právnická osoba povinna poskytnout údaje a tuto povinnost nesplní, měl by mít příslušný orgán možnost požádat o pomoc příslušné orgány v ostatních členských státech. V takových případech by příslušné orgány měly použít zvláštní nástroje pro spolupráci podle práva Unie nebo mezinárodních dohod v závislosti na předmětu dané věci, tedy v oblastech, jako je policejní spolupráce, trestní nebo civilní soudnictví či

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. L 241, 17.9.2015, s. 1).

správních záležitosti, jde například o rámcové rozhodnutí Rady 2006/960/SVV ⁽¹⁾, směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ⁽²⁾, Úmluvu Rady Evropy o kyberkriminalitě ⁽³⁾, nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ⁽⁴⁾, směrnici Rady 2006/112/ES ⁽⁵⁾ a nařízení Rady (EU) č. 904/2010 ⁽⁶⁾. Pokud takové zvláštní mechanismy spolupráce neexistují, měly by příslušné orgány vzájemně spolupracovat prostřednictvím určených jednotných kontaktních míst s cílem poskytnout přístup k požadovaným údajům.

- (27) Pokud žádost o poskytnutí pomoci obnáší získání přístupu dožádaného orgánu do jakýchkoli prostor fyzické nebo právnické osoby, včetně přístupu k jakýmkoli zařízením a prostředkům pro zpracování údajů, musí být takový přístup v souladu s právem Unie nebo vnitrostátním procesním právem, včetně případného požadavku získat předem soudní povolení.
- (28) Toto nařízení by nemělo uživatelům umožňovat, aby se pokoušeli obcházet uplatňování vnitrostátního práva. Proto je třeba stanovit, že členské státy mohou ukládat účinné, přiměřené a odrazující sankce uživatelům, kteří příslušným orgánům brání v získání přístupu k jejich údajům potřebným k výkonu úředních povinností příslušných orgánů podle práva Unie a vnitrostátního práva. V naléhavých případech, pokud uživatel zneužívá svá práva, by členské státy měly mít možnost uložit přísně přiměřená dočasná opatření. Jakákoli dočasná opatření, která vyžadují přemístění údajů na dobu přesahující 180 dní od přemístění, by znamenala odchylku od zásady volného pohybu údajů na značně dlouhé období, a měla by být proto oznámena Komisi, aby ta přezkoumala, zda jsou slučitelná s právem Unie.
- (29) Podstatným faktorem přispívajícím k tomu, že uživatelé mají možnost výběru a na trzích služeb zpracování údajů probíhá účinná hospodářská soutěž, je možnost bez obtíží údaje přenést. Skutečné nebo domnělé obtíže při přenášení údajů přes hranice rovněž podkopávají důvěru profesionálních uživatelů ve využívání přeshraničních nabídek, a tím i jejich důvěru ve vnitřní trh. Zatímco individuální spotřebitelé požívají výhod zakotvených ve stávajícím právu Unie, uživatelům jednajícím v rámci své podnikatelské nebo profesní činnosti není změna poskytovatele služeb usnadňována. K rozvoji hospodářské soutěže na vnitřním trhu služeb zpracování údajů přispívají rovněž jednotné technické požadavky v celé Unii, ať už je jich dosaženo technickou harmonizací, vzájemným uznáváním nebo dobrovolnou harmonizací.
- (30) Aby mohli profesionální uživatelé plně využít výhod konkurenčního prostředí, měli by mít možnost činit informovaná rozhodnutí a snadno porovnávat jednotlivé složky různých služeb zpracování údajů nabízených na vnitřním trhu, včetně smluvních podmínek upravujících přenášení údajů při ukončení smlouvy. V zájmu sladění s inovačním potenciálem trhu a zohlednění zkušeností a odborných znalostí poskytovatelů služeb a profesionálních uživatelů služeb zpracování údajů by podrobné informační a provozní požadavky ohledně přenesení údajů měly být definovány ze strany účastníků trhu prostřednictvím samoregulace, kterou podpoří, usnadní a monitoruje Komise, a to ve formě kodexů chování Unie, jež mohou zahrnovat vzorové smluvní podmínky.
- (31) V zájmu účinnosti a usnadnění změny poskytovatele služeb a přenesení údajů by uvedené kodexy chování měly být komplexní a měly by zahrnovat alespoň klíčové aspekty, které jsou důležité v rámci procesu přenosu údajů, jako jsou postupy zálohování údajů a místa uložení záloh, dostupné formáty a nosiče údajů, požadované IT konfigurace a minimální přenosové rychlosti sítě, dále pak doba potřebná k zahájení procesu přenesení a doba, po kterou údaje zůstanou k dispozici pro přenesení, jakož i záruky, pokud jde o přístup k údajům v případě úpadku poskytovatele služeb. Tyto kodexy chování by rovněž měly jasně stanovit, že proprietární uzamčení není přijatelnou obchodní praxí, měly by prosazovat technologie, které zvyšují důvěru, a měly by být pravidelně aktualizovány, aby držely krok s vývojem technologií. Komise by měla zajistit, aby v průběhu tohoto procesu byly konzultovány všechny příslušné zúčastněné strany, včetně sdružení malých a středních podniků, začínajících podniků, uživatelů a poskytovatelů cloudových služeb. Komise by měla hodnotit vývoj a účinnost provádění těchto kodexů chování.

⁽¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2006/960/SVV ze dne 18. prosince 2006 o zjednodušení výměny operativních a jiných informací mezi donucovacími orgány členských států Evropské unie (Úř. věst. L 386, 29.12.2006, s. 89).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. L 130, 1.5.2014, s. 1).

⁽³⁾ Úmluva Rady Evropy o kyberkriminalitě, CETS č. 185.

⁽⁴⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ze dne 28. května 2001 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských nebo obchodních věcech (Úř. věst. L 174, 27.6.2001, s. 1).

⁽⁵⁾ Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 347, 11.12.2006, s. 1).

⁽⁶⁾ Nařízení Rady (EU) č. 904/2010 ze dne 7. října 2010 o správní spolupráci a boji proti podvodům v oblasti daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 268, 12.10.2010, s. 1).

- (32) Pokud příslušný orgán v jednom členském státě žádá o pomoc jiný členský stát, aby získal přístup k údajům podle tohoto nařízení, měl by prostřednictvím určeného jednotného kontaktního místa předložit určenému jednotnému kontaktnímu místu dožádaného členského státu řádně odůvodněnou žádost včetně písemného vysvětlení svých důvodů a právních základů, na jejichž základě o přístup k údajům usiluje. Jednotné kontaktní místo určené členským státem, jehož pomoc je požadována, by mělo usnadnit předání žádosti příslušnému orgánu v dožádaném členském státě. V zájmu zajištění účinné spolupráce by orgán, kterému je žádost předána, měl bez zbytečného prodlení v reakci na žádost pomoc poskytnout, nebo informovat o obtížích s vyhověním žádosti o poskytnutí pomoci či o svých důvodech pro zamítnutí žádosti.
- (33) Posílením důvěry v bezpečnost přeshraničního zpracování údajů by se měla omezit tendence účastníků trhu a veřejného sektoru používat lokalizaci údajů jako náhražku bezpečnosti údajů. Měla by se tím zlepšit i právní jistota pro společnosti, pokud jde o soulad s platnými bezpečnostními požadavky při externím zajišťování činností v oblasti zpracování údajů poskytovateli služeb, včetně těch v ostatních členských státech.
- (34) Na zpracování údajů v jiném členském státě by se měly i nadále vztahovat veškeré bezpečnostní požadavky týkající zpracování údajů, které jsou na základě práva Unie nebo vnitrostátního práva, jež je v souladu s právem Unie, důvodně a přiměřeně uplatňovány v členském státě, v němž mají bydliště nebo jsou usazené fyzické nebo právnické osoby, o jejichž údaje se jedná. Tyto fyzické nebo právnické osoby by měly mít možnost splnit tyto požadavky buď samy, nebo prostřednictvím smluvních ujednání ve smlouvách s poskytovateli služeb.
- (35) Bezpečnostní požadavky stanovené na vnitrostátní úrovni by měly být nezbytné a přiměřené bezpečnostním rizikům pro zpracování údajů v oblasti působnosti vnitrostátních právních předpisů, kterými jsou tyto požadavky stanoveny.
- (36) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1148⁽¹⁾ stanoví právní opatření s cílem posílit celkovou úroveň kybernetické bezpečnosti v Unii. Služby zpracování údajů představují jednu z digitálních služeb, na něž se uvedená směrnice vztahuje. Podle uvedené směrnice členské státy zajistí, aby poskytovatelé digitálních služeb určili a přijali vhodná a přiměřená technická a organizační opatření k řízení bezpečnostních rizik, jimž jsou vystaveny sítě a informační systémy, které využívají. Tato opatření by měla zajišťovat úroveň bezpečnosti odpovídající existující míře rizika, přičemž by měla zohledňovat bezpečnost systémů a zařízení, řešení incidentů, řízení kontinuity provozu, monitorování, audity a testování a soulad s mezinárodními normami. Komise má tyto prvky blíže upřesnit v prováděcích aktech podle uvedené směrnice.
- (37) Komise by měla předložit zprávu o provádění tohoto nařízení, zejména s cílem určit, zda jsou nutné změny zohledňující vývoj techniky nebo vývoj na trhu. Zpráva by měla zejména vyhodnotit toto nařízení, především jeho uplatňování pokud jde o soubory údajů obsahující jak osobní, tak neosobní údaje, a dále uplatňování výjimky z důvodu veřejné bezpečnosti. Předtím, než se začne používat toto nařízení, by Komise také měla zveřejnit pokyny ohledně toho, jak postupovat v případě souborů údajů obsahujících jak osobní, tak neosobní údaje, aby podniky, včetně malých a středních podniků, lépe chápaly vzájemné působení tohoto nařízení a nařízení (EU) 2016/679 a zajistily dodržování obou uvedených nařízení.
- (38) Toto nařízení respektuje základní práva a ctí zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie a mělo by být vykládáno a uplatňováno v souladu s těmito právy a zásadami, včetně práv na ochranu osobních údajů, svobodu projevu a informací a svobodu podnikání.
- (39) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž zajištění volného toku jiných než osobních údajů v Unii, nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jej, z důvodu jeho rozsahu a účinků, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o EU. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle,

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1148 ze dne 6. července 2016 o opatřeních k zajištění vysoké společné úrovně bezpečnosti sítí a informačních systémů v Unii (Úř. věst. L 194, 19.7.2016, s. 1).

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět

Toto nařízení má za cíl zajistit volný tok jiných než osobních údajů v rámci Unie tím, že stanoví pravidla, pokud jde o požadavky na lokalizaci údajů, dostupnost údajů příslušným orgánům a přenos údajů pro profesionální uživatele.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se použije na zpracování elektronických údajů jiných než osobních údajů v Unii, které je
 - a) poskytováno jako služba uživatelům, kteří mají bydliště nebo jsou usazení v Unii, bez ohledu na to, zda je v Unii usazen poskytovatel služeb; nebo
 - b) prováděno fyzickou nebo právníkou osobou, která má bydliště nebo je usazena v Unii, pro její vlastní potřebu.
2. V případě souborů údajů obsahujících jak osobní, tak neosobní údaje se toto nařízení vztahuje na část souboru údajů s neosobními údaji. Pokud jsou osobní a neosobní údaje v souboru údajů neoddtělitelně propojeny, není tímto nařízením dotčeno použití nařízení (EU) 2016/679.
3. Toto nařízení se nevztahuje na činnosti, které nespádají do oblasti působnosti práva Unie.

Tímto nařízením nejsou dotčeny právní a správní předpisy týkající se vnitřní organizace členských států a kterými se veřejným orgánům a veřejnoprávním subjektům uvedeným v čl. 2 odst. 1 bodu 4 směrnice 2014/24/EU přidělují pravomoci a povinnosti související se zpracováním údajů, a to bez smluvní odměny soukromých stran, ani právní a správní předpisy členských států, kterými se upravuje výkon těchto pravomocí a povinností.

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „údaji“ údaje jiné než osobní údaje ve smyslu čl. 4 bodu 1 nařízení (EU) 2016/679;
- 2) „zpracováním“ jakákoliv operace nebo soubor operací s údaji nebo soubory údajů v elektronické podobě, prováděné pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení;
- 3) „návrhem aktu“ text vypracovaný za účelem jeho přijetí jako právního nebo správního předpisu obecné povahy, přičemž je ve fázi přípravy, kdy v něm ještě mohou být provedeny podstatné změny;
- 4) „poskytovatelem služby“ fyzická nebo právníká osoba, která poskytuje služby zpracování údajů;
- 5) „požadavkem na lokalizaci údajů“ jakákoli povinnost, zákaz, podmínka, omezení nebo jiný požadavek stanovený právními nebo správními předpisy členských států nebo vyplývající z obecných a stálých správních postupů členských států a veřejnoprávních subjektů, mimo jiné v oblasti zadávání veřejných zakázek, aniž by byla dotčena směrnice 2014/24/EU, který vyžaduje, aby zpracování údajů probíhalo na území určitého členského státu, nebo znesnadňuje zpracování údajů v kterémkoli jiném členském státě;
- 6) „příslušným orgánem“ orgán členského státu nebo jakýkoli jiný subjekt oprávněný podle vnitrostátního práva vykonávat veřejnou funkci nebo vykonávat veřejnou moc, který má podle práva Unie nebo vnitrostátního práva pravomoc získat přístup k údajům zpracovávaným fyzickou nebo právníkou osobou pro účely výkonu svých úředních povinností;
- 7) „uživatelem“ fyzická nebo právníká osoba, včetně veřejného orgánu nebo veřejnoprávního subjektu, která využívá nebo požaduje službu zpracování údajů;
- 8) „profesionálním uživatelem“ fyzická nebo právníká osoba, včetně veřejného orgánu nebo veřejnoprávního subjektu, která využívá nebo požaduje službu zpracování údajů pro účely související s její obchodní činností, podnikáním, řemeslem, profesí či úlohou.

Článek 4

Volný pohyb údajů v Unii

1. Požadavky na lokalizaci údajů jsou zakázány, ledaže jsou odůvodněny veřejnou bezpečností v souladu se zásadou proporcionality.

Prvním pododstavcem tohoto odstavce není dotčen odstavec 3 ani požadavky na lokalizaci údajů stanovené na základě stávajícího práva Unie.

2. Členské státy okamžitě sdělí Komisi každý návrh aktu, kterým se zavádí nový požadavek na lokalizaci údajů nebo mění stávající požadavek na lokalizaci údajů, v souladu s postupy stanovenými v článcích 5, 6 a 7 směrnice (EU) 2015/1535.

3. Do 30. května 2021 členské státy zajistí zrušení všech stávajících požadavků na lokalizaci údajů stanovených v právních nebo správních předpisech obecné povahy, které nejsou v souladu s odstavcem 1 tohoto článku.

Pokud se členský stát domnívá, že stávající požadavek na lokalizaci údajů je v souladu s odstavcem 1 tohoto článku, a může proto zůstat v platnosti, sdělí toto opatření týkající se požadavku do 30. května 2021 Komisi spolu s důvody pro jeho zachování v platnosti. Aniž je dotčen článek 258 Smlouvy o fungování EU, Komise do šesti měsíců od obdržení uvedeného sdělení přezkoumá, zda je takové opatření v souladu s odstavcem 1 tohoto článku, a případně vznesе vůči dotčenému členskému státu připomínky, včetně doporučení, aby toto opatření v případě potřeby změnil nebo zrušil.

4. Členské státy zveřejní podrobnosti o veškerých požadavcích na lokalizaci údajů, které byly stanoveny v právních nebo správních předpisech obecné povahy a jsou platné na jejich území, prostřednictvím jednotného vnitrostátního online informačního místa, které průběžně aktualizují, nebo poskytují tyto aktualizované podrobné informace o veškerých takových požadavcích na lokalizaci údajů ústřednímu informačnímu místu zřízenému jiným aktem Unie.

5. Členské státy informují Komisi o adrese svého jednotného informačního místa uvedeného v odstavci 4. Komise zveřejní odkazy na tato místa na svých internetových stránkách, spolu s pravidelně aktualizovaným a konsolidovaným seznamem všech požadavků na lokalizaci údajů podle odstavce 4, včetně souhrnných informací o těchto požadavcích.

Článek 5

Dostupnost údajů příslušným orgánům

1. Tímto nařízením nejsou dotčeny pravomoci příslušných orgánů požadovat nebo získat přístup k údajům pro účely výkonu jejich úředních povinností v souladu s právem Unie nebo vnitrostátním právem. Přístup k údajům nelze příslušným orgánům odmítnout na základě toho, že údaje jsou zpracovávány v jiném členském státě.

2. Pokud příslušný orgán poté, co požádal o přístup k údajům uživatele, tento přístup nezíská a pokud podle práva Unie nebo mezinárodních dohod neexistuje zvláštní mechanismus spolupráce za účelem výměny údajů mezi příslušnými orgány různých členských států, může požádat o pomoc příslušný orgán v jiném členském státě v souladu s postupem stanoveným v článku 7.

3. Pokud žádost o poskytnutí pomoci obnáší získání přístupu dožádaného orgánu do jakýchkoli prostor fyzické nebo právnické osoby, včetně přístupu k jakýmkoli zařízením a prostředkům pro zpracování údajů, musí být takový přístup v souladu s právem Unie nebo vnitrostátním procesním právem.

4. Členské státy mohou ukládat účinné, přiměřené a odrazující sankce za nedodržení povinnosti, pokud jde o poskytování údajů, v souladu s právem Unie a vnitrostátním právem.

V případě zneužití práva ze strany uživatele, může členský stát vůči tomuto uživateli uložit přísně přiměřená dočasná opatření, pokud je takový krok opodstatněn naléhavou potřebou přístupu k údajům, přičemž je třeba zohlednit zájem dotčených stran. Pokud dočasné opatření ukládá přemístění údajů na dobu přesahující 180 dní od přemístění, je tato skutečnost v průběhu této 180denní lhůty sdělena Komisi. Komise v nejkratší možné době posoudí opatření a jeho slučitelnost s právem Unie a případně přijme nezbytná opatření. Komise sdílí informace o zkušenostech získaných v tomto ohledu s jednotnými kontaktními místy členských států uvedenými v článku 7.

Článek 6

Přenesení údajů

1. S cílem přispět konkurenceschopné ekonomice založené na datech Komise podporuje a usnadňuje tvorbu samoregulačních kodexů chování na úrovni Unie (dále jen „kodexy chování“), které vycházejí ze zásad transparentnosti a interoperability, zohledňují otevřené standardy a stanoví pokyny mimo jiné pro tyto otázky:
 - a) osvědčené postupy pro usnadnění změny poskytovatele služeb nebo přenos údajů ve strukturovaném, běžně používaném a strojově čitelném formátu, včetně otevřených standardních formátů, pokud je to nezbytné nebo to požaduje poskytovatel služeb, který údaje dostává;
 - b) minimální požadavky na informace, které zajistí, aby profesionálním uživatelům před uzavřením smlouvy o zpracování údajů byly poskytnuty dostatečně podrobné, jasné a transparentní informace o postupech, technických požadavcích, časových rámcích a poplatcích, které se uplatní v případě, že si profesionální uživatel přeje změnit poskytovatele služeb nebo přenést údaje zpět do svých vlastních IT systémů;
 - c) přístupy k systémům certifikace, které usnadňují porovnávání produktů a služeb zpracování údajů pro profesionální uživatele, přičemž zohledňují stanovené vnitrostátní nebo mezinárodní normy usnadňující srovnatelnost těchto produktů a služeb. Tyto přístupy mohou mimo jiné zahrnovat řízení jakosti, řízení bezpečnosti informací, řízení kontinuity provozu a řízení v oblasti životního prostředí;
 - d) plány v oblasti komunikace uplatňující multidisciplinární přístup s cílem zvýšit informovanost příslušných zúčastněných stran o kodexech chování.
2. Komise zajistí, aby byly kodexy chování připravovány v úzké spolupráci se všemi příslušnými zúčastněnými stranami, včetně sdružení malých a středních podniků a začínajících podniků, uživatelů a poskytovatelů cloudových služeb.
3. Komise podněcuje poskytovatele služeb k tomu, aby přípravu kodexů chování dokončili do 29. listopadu 2019 a účinně je provedli do 29. května 2020.

Článek 7

Postup spolupráce mezi orgány

1. Každý členský stát určí jednotné kontaktní místo, které jedná s jednotnými kontaktními místy ostatních členských států a s Komisí v otázkách uplatňování tohoto nařízení. Členské státy oznámí Komisi určená jednotná kontaktní místa a veškeré jejich pozdější změny.
2. Pokud příslušný orgán v jednom členském státě žádá o pomoc jiný členský stát za účelem získání přístupu k údajům, předloží určenému jednotnému kontaktnímu místu dožádaného členského státu řádně odůvodněnou žádost. Žádost musí obsahovat písemné vysvětlení důvodů, na jejichž základě členský stát usiluje o přístup k údajům a právní základy jeho žádosti.
3. Jednotné kontaktní místo určí, který orgán jeho členského státu je příslušný, a žádost obdrženou podle odstavce 2 tomuto příslušnému orgánu předá.
4. Takto dožádaný příslušný orgán bez zbytečného odkladu a ve lhůtě přiměřené naléhavosti žádosti odpoví, a to sdělením požadovaných údajů, nebo informováním dožadujícího příslušného orgánu o tom, že nepovažuje podmínky pro podání žádosti o pomoc podle tohoto nařízení za splněné.
5. Veškeré informace vyměňované v souvislosti s pomocí, o kterou bylo požádáno a která byla poskytnuta podle čl. 5 odst. 2, se použijí pouze v souvislosti se záležitostmi, v níž bylo o pomoc požádáno.
6. Jednotná kontaktní místa poskytují uživatelům souhrnné informace o tomto nařízení, a to i pokud jde o kodexy chování.

Článek 8

Hodnocení a pokyny

1. Nejpozději 29. listopadu 2022 Komise předloží Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu hodnotící provádění tohoto nařízení, zejména pokud jde o:
 - a) uplatňování tohoto nařízení, zejména pokud jde o soubory údajů obsahující jak osobní, tak neosobní údaje, s ohledem na vývoj na trhu a na technologický vývoj, který může rozšířit možnosti deanonymizace údajů;

- b) provádění čl. 4 odst. 1 členskými státy, a to zejména výjimky z důvodu veřejné bezpečnosti; a
 - c) přípravu a účinné provádění kodexů chování a účinné poskytování informací ze strany poskytovatelů služeb.
2. K vypracování zprávy uvedené v odstavci 1 poskytnou členské státy Komisi potřebné informace.
3. Do 29. května 2019 zveřejní Komise pokyny k vzájemnému působení tohoto nařízení a nařízení (EU) 2016/679, zejména pokud jde o soubory údajů obsahující jak osobní, tak neosobní údaje.

Článek 9

Závěrečná ustanovení

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení se použije po šesti měsících od vyhlášení.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 14. listopadu 2018.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předsedkyně
K. EDTSTADLER

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2018/1808

ze dne 14. listopadu 2018,

kteřou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) s ohledem na měnící se situaci na trhu

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 53 odst. 1 a článek 62 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Výboru regionů ⁽²⁾,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Poslední podstatná změna směrnice Rady 89/552/EHS ⁽⁴⁾, následně kodifikované směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ⁽⁵⁾, byla provedena v roce 2007 přijetím směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES ⁽⁶⁾. Od té doby prošel trh audiovizuálních mediálních služeb výraznými a rychlými změnami v důsledku pokračujícího sblížení televizních a internetových služeb. Technický vývoj umožňuje nové typy služeb a uživatelských zkušeností. Sledovací návyky se významně změnily, zejména u mladších generací. Přestože hlavní televizní obrazovka zůstává i nadále důležitým zařízením umožňujícím sdílení audiovizuálních zážitků, řada diváků se při sledování audiovizuálního obsahu přesunula k jiným, přenosným zařízením. Tradiční televizní obsah se na průměrné denní době sledování dosud podílí významnou měrou.

Vzrostl však význam nových typů obsahu, jako jsou videoklipy nebo obsah vytvářený uživateli, a v současné době již existují dobře zavedení noví účastníci trhu včetně poskytovatelů služeb videa na vyžádání a platform pro sdílení videonahrávek. Toto sblížení médií vyžaduje aktualizovaný právní rámec, který zohlední vývoj na trhu a zajistí rovnováhu mezi přístupem k on-line službám poskytujícím obsah, ochranou spotřebitele a konkurenceschopností.

- (2) Dne 6. května 2015 přijala Komise sdělení nazvané „Strategie pro jednotný digitální trh v Evropě“, ve kterém oznámila přezkum směrnice 2010/13/EU.
- (3) Směrnice 2010/13/EU by měla zůstat použitelná pouze pro ty služby, jejichž hlavním účelem je poskytování pořadů za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání. Požadavek hlavního účelu by měl být považován za splněný rovněž v případě, že daná služba má audiovizuální obsah a formu, které jsou oddělitelné od hlavní

⁽¹⁾ Úř. věst. C 34, 2.2.2017, s. 157.

⁽²⁾ Úř. věst. C 185, 9.6.2017, s. 41.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 2. října 2018 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku)] a rozhodnutí Rady ze dne 6. listopadu 2018.

⁽⁴⁾ Směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 298, 17.10.1989, s. 23).

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (Úř. věst. L 95, 15.4.2010, s. 1).

⁽⁶⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES ze dne 11. prosince 2007, kterou se mění směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 332, 18.12.2007, s. 27).

činnosti poskytovatele služeb, jako jsou například samostatné části on-line novin obsahující audiovizuální pořady nebo videonahrávky vytvořené uživateli, pokud tyto části mohou být považovány za oddělitelné od jejich hlavní činnosti. V případě provázanosti mezi audiovizuální nabídkou a hlavní činností, jako je například poskytování zpráv v písemné podobě, by služba měla být považována jen za nedílný doplněk hlavní činnosti. Jako takové mohou programy nebo jakékoli jiné audiovizuální služby, na které se vztahuje redakční odpovědnost poskytovatele, představovat audiovizuální mediální služby samy o sobě, i když jsou nabízeny na platformě pro sdílení videonahrávek, která se vyznačuje absencí redakční odpovědnosti. V takových případech bude dodržování směrnice 2010/13/EU na poskytovatelích s redakční odpovědností.

- (4) Služby platform pro sdílení videonahrávek poskytují audiovizuální obsah, který stále více sleduje široká veřejnost, zejména mladí lidé. Totéž platí i o službách sociálních médií, které se staly důležitým prostředkem ke sdílení informací a k zábavě a vzdělávání, mimo jiné i poskytováním přístupu k pořadům a videonahrávkám vytvořeným uživateli. Tyto služby sociálních médií je třeba zahrnout do oblasti působnosti směrnice 2010/13/EU, neboť se ucházejí o stejné publikum a příjmy jako audiovizuální mediální služby. Navíc mají rovněž značný dopad, neboť uživatelům usnadňují možnost utvářet a ovlivňovat názory jiných uživatelů. V zájmu ochrany nezletilých osob před škodlivým obsahem a všech občanů před podněcováním k nenávisti, násilí a terorismu by uvedené služby měly být do směrnice 2010/13/EU zahrnuty do té míry, do jaké splňují definici služby platformy pro sdílení videonahrávek.
- (5) Cílem směrnice 2010/13/EU sice není regulovat služby sociálních médií jako takové, služba sociálních médií by však měla být zahrnuta, je-li poskytování pořadů a videonahrávek vytvořených uživateli její zásadní funkcí. Poskytování pořadů a obsahu videonahrávek vytvořených uživateli je možné pokládat za zásadní funkci služby sociálních médií, pokud audiovizuální obsah není pouze doplňkovým prvkem činnosti dané služby sociálních médií nebo tvoří pouze jejich menší část. V zájmu zajištění jasnosti, účinnosti a soudržnosti provádění by měla Komise v případě potřeby po konzultaci kontaktního výboru vydat pokyny o praktickém uplatňování některých aspektů definice „služby platformy pro sdílení videonahrávek“, zejména pokud jde o kritérium zásadní funkce. Tyto pokyny by měly být vypracovány s náležitým ohledem na cíle obecného veřejného zájmu, jichž má být dosaženo opatřeními přijímanými poskytovateli platform pro sdílení videonahrávek, a na svobodu projevu.
- (6) Pokud platformu pro sdílení videonahrávek pro účely směrnice 2010/13/EU tvoří oddělitelná část služby, měla by se uvedená směrnice vztahovat jen na ni, a to pouze pokud jde o pořady a videonahrávky vytvářené uživateli. Na videoklipy, které jsou součástí redakčního obsahu elektronických verzí novin a časopisů, a na pohyblivé obrazy, jako jsou například grafické soubory (GIFs), by se směrnice 2010/13/EU vztahovat neměla. Definice služby platformy pro sdílení videonahrávek by neměla zahrnovat činnosti ne hospodářské povahy, jako je poskytování audiovizuálního obsahu na soukromých internetových stránkách a nekomerční zájmová sdružení.
- (7) V zájmu zajištění účinného provádění směrnice 2010/13/EU je zásadní, aby členské státy zavedly a pravidelně aktualizovaly evidenci poskytovatelů mediálních služeb a poskytovatelů platform pro sdílení videonahrávek, kteří spadají do jejich pravomoci, a aby tyto záznamy pravidelně sdílely se svými příslušnými nezávislými regulačními orgány nebo subjekty a s Komisí. Tyto záznamy by měly obsahovat informace o kritériích, na nichž je pravomoc založena.
- (8) Stanovení pravomoci vyžaduje posouzení faktické situace podle kritérií stanovených ve směrnici 2010/13/EU. Posuzování takových faktických situací by mohlo vést k protichůdným výsledkům. Při použití postupů spolupráce stanovených v uvedené směrnici je důležité, aby Komise mohla založit svá zjištění na spolehlivých skutečnostech. Skupina evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA) by proto měla být oprávněna poskytovat na žádost Komise stanoviska týkající se pravomoci. Jestliže se Komise při uplatňování těchto postupů spolupráce rozhodne konzultovat skupinu ERGA, měla by informovat kontaktní výbor, mimo jiné i o oznámeních, která obdržela v rámci uvedených postupů spolupráce od členských států, a o stanovisku skupiny ERGA.
- (9) Postupy a podmínky pro omezení svobody poskytovat a přijímat audiovizuální mediální služby by měly být stejné pro lineární i nelineární služby.
- (10) V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) lze svobodu poskytování služeb zaručenou Smlouvou z naléhavých důvodů obecného veřejného zájmu, například aby bylo dosaženo vysoké úrovně ochrany spotřebitele, omezit za předpokladu, že tato omezení jsou odůvodněná, přiměřená a nezbytná. Členský stát by tudíž měl být schopen přijmout určitá opatření k zajištění dodržování svých pravidel ochrany spotřebitele, která nespádají do oblasti koordinované směrnice 2010/13/EU. Judikatura Soudního dvora požaduje, aby opatření přijatá členským státem za účelem prosazování jeho vnitrostátního režimu ochrany spotřebitele, mimo jiné i pokud jde o reklamy na hazardní hry, byla odůvodněná, přiměřená sledovanému cíli a nezbytná. Přijímající členský stát v každém případě nesmí přijímat opatření, která by na jeho území bránila přenosu televizního vysílání z jiného členského státu.

- (11) Oznámí-li členský stát Komisi, že se poskytovatel mediálních služeb usadil v členském státě, který má pravomoc, aby obešel přísnější pravidla v oblastech upravených směrnicí 2010/13/EU, která by se na něj vztahovala, pokud by byl usazen v oznamujícím členském státě, měl by za tímto účelem uvést věrohodné a řádně podložené důkazy. Takové důkazy by měly podrobně uvádět soubor podpůrných skutečností, na jejichž základě bude možné toto obcházení náležitě doložit.
- (12) Ve svém sdělení Evropskému parlamentu a Radě o zlepšování právní úpravy k dosažení lepších výsledků – agenda EU Komise zdůraznila, že při zvažování politických řešení uváží jak regulační, tak neregulační prostředky v souladu s komunitou pro sdílení praktických postupů a se zásadami pro lepší samoregulaci a koregulaci. Řada kodexů chování zavedených v oblastech koordinovaných směrnicí 2010/13/EU se ukázala být dobře koncipována v souladu se zásadami pro lepší samoregulaci a koregulaci. Za důležitý faktor úspěšnosti při podpoře dodržování kodexu samoregulace nebo koregulace je považována existence legislativní pojistky. Stejně důležité je to, aby tyto kodexy chování stanovily konkrétní cíle umožňující pravidelnou, transparentní a nezávislou kontrolu vyhodnocování cílů, na které jsou zaměřeny. Tyto kodexy chování by měly rovněž stanovit účinné prosazování. Tyto zásady by měly být doplněny kodexy samoregulace a koregulace přijatými v oblastech koordinovaných směrnicí 2010/13/EU.
- (13) Zkušenosti ukazují, že nástroje samoregulace i koregulace, prováděné podle různých právních tradic členských států, mohou hrát důležitou úlohu při poskytování vysoké úrovně ochrany spotřebitele. Opatření zaměřená na dosahování cílů obecného veřejného zájmu v rozvíjejícím se odvětví audiovizuálních mediálních služeb jsou účinnější, jsou-li přijímána s aktivní podporou samotných poskytovatelů služeb.
- (14) Samoregulace je typem dobrovolné iniciativy umožňující hospodářským subjektům, sociálním partnerům a nevládním organizacím a sdružením přijímat společné pokyny pro sebe samotné. Odpovídají za vypracování monitorování a vymáhání dodržování těchto pokynů. Členské státy by měly v souladu se svými různými právními tradicemi uznat úlohu, kterou může hrát účinná samoregulace jako doplněk právních předpisů a zavedených legislativních, soudních a správních mechanismů, a její přínos k dosažení cílů směrnice 2010/13/EU. Ačkoli však samoregulace může být doplňkovou metodou provádění některých ustanovení směrnice 2010/13/EU, neměla by nahrazovat povinnosti vnitrostátního zákonodávce. Koregulace ve své minimální podobě poskytuje v souladu s právními tradicemi členských států právní vazbu mezi samoregulací a vnitrostátním zákonodárcem. V koregulaci sdílejí regulativní úlohu zúčastněné strany a vláda nebo vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty. Úloha příslušných veřejných orgánů zahrnuje uznání režimu koregulace, audit jeho procesů a financování tohoto režimu. Koregulace by měla ponechávat možnost, aby stát zasáhl v případě, že cíle nejsou plněny. Aniž jsou dotčeny formální povinnosti členského státu, pokud jde o provedení směrnice ve vnitrostátním právu, podporuje směrnice 2010/13/EU používání samoregulace a koregulace. To by ale nemělo členské státy zavazovat k zavedení režimů samoregulace nebo koregulace, případně obojího, a ani by se tím neměly rušit nebo ohrožovat stávající iniciativy týkající se koregulace, které již v členských státech existují a účinně fungují.
- (15) Transparentnost vlastnictví sdělovacích prostředků má přímou souvislost se svobodou projevu, jež je základním kamenem demokratických systémů. Informace o vlastnické struktuře poskytovatelů mediálních služeb, pokud toto vlastnictví vede ke kontrole nebo uplatňování významného vlivu nad obsahem poskytovaných služeb, uživatelům umožní tento obsah informovaně posoudit. Členské státy by měly mít možnost určit, zda a do jaké míry by informace o vlastnické struktuře poskytovatele mediálních služeb měly být přístupné uživatelům za předpokladu, že je respektována podstata příslušných základních práv a svobod a že jsou tato opatření nezbytná a přiměřená.
- (16) Vzhledem ke zvláštní povaze audiovizuálních mediálních služeb, zejména pokud jde o dopad těchto služeb na způsob, jakým si lidé utvářejí názory, je legitimní, aby uživatelé věděli, kdo za obsah těchto služeb odpovídá. S cílem posílit svobodu projevu, a tím i podpořit pluralitu sdělovacích prostředků a zabránit střetům zájmů, je důležité, aby členské státy zajistily, aby uživatelé měli kdykoliv snadný a přímý přístup k informacím o poskytovatelích mediálních služeb. Rozhodnutí o konkrétní úpravě je na každém členském státu, zejména pokud jde o informace, které mohou být poskytnuty o vlastnické struktuře a skutečných majitelích.
- (17) Za účelem zajištění soudržnosti a poskytnutí právní jistoty podnikům a orgánům členských států by měl být pojem „podněcování k násilí nebo nenávisti“ v přiměřeném rozsahu chápán ve smyslu rámcového rozhodnutí Rady 2008/913/SVV⁽¹⁾.

(¹) Rámcové rozhodnutí Rady č. 2008/913/SVV ze dne 28. listopadu 2008 o boji proti některým formám a projevům rasismu a xenofobie prostřednictvím trestního práva (Úř. věst. L 328, 6.12.2008, s. 55).

- (18) Vzhledem k vývoji prostředků, kterými je šířen obsah prostřednictvím sítí elektronických komunikací, je důležité chránit širokou veřejnost před podněcováním k terorismu. Směrnice 2010/13/EU by proto měla zajistit, aby audiovizuální mediální služby neobsahovaly veřejné podněcování ke spáchání teroristického trestného činu. S cílem zajistit soudržnost a právní jistotu pro podniky a orgány členských států by měl být pojem „veřejné podněcování ke spáchání teroristického trestného činu“ chápán ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541 ⁽¹⁾.
- (19) Aby bylo divákům včetně rodičů a nezletilých osob umožněno informovaně se rozhodovat o obsahu, který má být sledován, je nutné, aby poskytovatelé mediálních služeb uváděli dostatečné informace o obsahu, který může narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob. To by bylo možno provést například prostřednictvím systému deskriptorů obsahu, zvukovým upozorněním, obrazovými prostředky nebo jakýmkoliv jinými prostředky popisujícími povahu obsahu.
- (20) Vhodná opatření na ochranu nezletilých osob platná pro služby televizního vysílání by se měla vztahovat rovněž na audiovizuální mediální služby na vyžádání. To by mělo zvýšit úroveň ochrany. Přístup spočívající v minimální harmonizaci umožní členským státům vyvinout vyšší stupeň ochrany obsahu, který může narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob. Nejškodlivější obsah, který může narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob, ale není nutně trestným činem, by měl být předmětem nejprísnějších opatření, jako je šifrování a účinná rodičovská kontrola, aniž je dotčeno přijetí přísnějších opatření členskými státy.
- (21) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ⁽²⁾ uznává, že děti v souvislosti se zpracováním osobních údajů zasluhují zvláštní ochranu. Vypracování mechanismů na ochranu dětí poskytovateli mediálních služeb nevyhnutelně vede ke zpracování osobních údajů nezletilých. Vzhledem k tomu, že takové mechanismy jsou zaměřeny na ochranu dětí, neměly by být osobní údaje nezletilých, jež jsou zpracovávány v rámci technických opatření na ochranu dětí, využívány pro obchodní účely.
- (22) Zajištění přístupnosti audiovizuálního obsahu je nezbytným předpokladem v souvislosti se závazky přijatými podle Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením. V souvislosti se směrnicí 2010/13/EU by měl být pojem „osoby se zdravotním postižením“ vykládán s ohledem na povahu služeb zahrnutých uvedenou směrnicí, kterými jsou audiovizuální mediální služby. Právo osob se zdravotním postižením a starších osob podílet se na společenském a kulturním životě Unie a začlenit se do něj, je spjato s poskytováním dostupných audiovizuálních mediálních služeb. Členské státy by proto měly bez zbytečného odkladu zajistit, aby poskytovatelé mediálních služeb spadající do jejich pravomoci aktivně usilovali o zpřístupnění obsahu osobám se zdravotním postižením, zejména se zrakovým nebo sluchovým postižením. Požadavky na přístupnost by měly být splněny prostřednictvím postupného a plynulého procesu s přihlédnutím k praktickým a nevyhnutelným omezením, která by mohla zabránit plné přístupnosti, jako v případě pořadů nebo událostí vysílaných v reálném čase. Aby mohly členské státy měřit pokrok, jehož poskytovatelé mediálních služeb dosáhli v souvislosti s postupným zpřístupňováním svých služeb osobám se zrakovým nebo sluchovým postižením, měly by od poskytovatelů mediálních služeb usazených na svém území požadovat pravidelné zprávy.
- (23) Prostředky pro dosažení přístupnosti audiovizuálních mediálních služeb podle směrnice 2010/13/EU by měly zahrnovat mimo jiné znakový jazyk, titulkování pro neslyšící a nedoslýchavé osoby, mluvené titulky a zvukový popis. Uvedená směrnice by se nicméně neměla vztahovat na prvky či služby, které poskytují přístup k audiovizuálním službám, a prvky přístupnosti elektronických programových průvodců (EPG). Uvedená směrnice se tudíž nedotýká právních předpisů Unie zaměřených na harmonizaci dostupnosti služeb poskytujících přístup k audiovizuálním mediálním službám, jako jsou internetové stránky, on-line aplikace a elektronické programové průvodce nebo poskytování informací o přístupnosti a v dostupných formátech.
- (24) Poskytnutí informací o mimořádných událostech způsobem, jenž by byl přístupný osobám se zdravotním postižením, nemusí být v některých případech možné. Takové výjimečné případy by však neměly bránit zpřístupňování informací o mimořádných událostech veřejnosti pomocí audiovizuálních mediálních služeb.
- (25) Směrnicí 2010/13/EU není dotčena způsobilost členských států ukládat povinnosti, jež zajišťují náležité zdůraznění obsahu obecného zájmu podle definovaných cílů obecného zájmu, jako je pluralita sdělovacích

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541 ze dne 15. března 2017 o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV a mění rozhodnutí Rady 2005/671/SVV (Úř. věst. L 88, 31.3.2017, s. 6).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1).

prostředků, svoboda slova a kulturní rozmanitost. Tyto povinnosti by měly být ukládány pouze tehdy, jsou-li nezbytné ke splnění cílů obecného zájmu jasně definovaných členskými státy v souladu s právem Unie. Jestliže se členské státy rozhodnou zavést pravidla týkající se náležitého zdůraznění, měly by podnikům uložit pouze přiměřené povinnosti v zájmu legitimních cílů veřejné politiky.

- (26) Aby byla chráněna redakční odpovědnost poskytovatelů mediálních služeb a audiovizuální hodnotový řetězec, je nezbytné, aby bylo možno zaručit integritu pořadů a audiovizuálních mediálních služeb poskytovaných poskytovateli mediálních služeb. Pořady a audiovizuální mediální služby by měly být přenášeny, aniž by byly zkracovány, měněny či přerušovány nebo překrývány pro obchodní účely bez výslovného souhlasu daného poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb. Členské státy by měly zajistit, aby pro překrytí výhradně zapnutá nebo schválená příjemcem služby pro soukromé použití, jako jsou překrytí vyplývající ze služeb pro individuální komunikaci, nebyl vyžadován souhlas poskytovatele mediálních služeb. To by se nemělo vztahovat na kontrolní prvky jakýchkoli uživatelských rozhraní nezbytných pro fungování zařízení nebo orientaci v pořadech, jako jsou nastavení hlasitosti, vyhledávací funkce, orientační menu nebo seznamy kanálů. Nemělo by se vztahovat ani na oprávněná překrytí, jako jsou varovné informace, informace v obecném veřejném zájmu, titulky nebo překrytí obchodním sdělením poskytnutým poskytovatelem mediální služby. Aniž je dotčen čl. 3 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2120 ⁽¹⁾, nemělo by se vztahovat ani na techniky datové komprese, které zmenšují velikost datového souboru, a další techniky pro přizpůsobení služby distribučním prostředkům, jako je rozlišení a kódování, bez jakékoli změny obsahu.

Opatření na ochranu integrity pořadů a audiovizuálních mediálních služeb by měla být ukládána tehdy, jsou-li nezbytná ke splnění cílů obecného zájmu jasně definovaných členskými státy v souladu s právem Unie. Taková opatření by měla podnikům ukládat přiměřené povinnosti v zájmu legitimních cílů veřejné politiky.

- (27) Audiovizuální obchodní sdělení týkající se alkoholických nápojů v audiovizuálních mediálních službách na vyžádání, s výjimkou sponzorství a umístění produktu, by měla být v souladu s kritérii platnými pro televizní reklamu a teleshopping pro alkoholické nápoje, stanovenými ve směrnici 2010/13/EU. Podrobnější kritéria platná pro televizní reklamu a teleshopping pro alkoholické nápoje se omezují na reklamní šoty, které jsou svou povahou odděleny od programu, a vylučují tudíž jiná obchodní sdělení, která jsou spojena s programem nebo jsou nedílnou součástí programu, jako je sponzorství a umístění produktu. Uvedená kritéria by se tedy neměla vztahovat na sponzorství a umístění produktu v audiovizuálních mediálních službách na vyžádání.
- (28) Na vnitrostátní a mezinárodní úrovni existují určitá široce uznávaná výživová doporučení, jako je například model výživového profilu regionálního úřadu Světové zdravotnické organizace (WHO) pro Evropu, jejichž cílem je rozlišovat potraviny na základě jejich výživové skladby v souvislosti s televizní reklamou na potraviny zaměřenou na děti. Členské státy by měly být motivovány k zajištění toho, aby byly samoregulace a koregulace, mimo jiné prostřednictvím využívání kodexů chování, využívány k účinnému snížení expozice dětí audiovizuálním obchodním sdělením týkajícím se potravin a nápojů, které mají vysoký obsah soli, cukrů a tuků, nasycených tuků a transmastných kyselin nebo které jiným způsobem nevyhovují těmto vnitrostátním nebo mezinárodním výživovým doporučením.
- (29) Členské státy by rovněž měly být podporovány v tom, aby zajistily, že kodexy chování založené na samoregulaci a koregulaci jsou využívány k účinnému snížení expozice dětí a nezletilých osob audiovizuálním obchodním sdělením týkajícím se alkoholických nápojů. Na úrovni Unie i na vnitrostátní úrovni existují některé systémy samoregulace nebo koregulace, jejichž cílem je odpovědné uvádění alkoholických nápojů na trh včetně audiovizuálních obchodních sdělení. Tyto systémy by měly být dále podporovány, zejména ty, jejichž cílem je zajistit, aby audiovizuální obchodní sdělení týkající se alkoholických nápojů byla doprovázena informacemi o odpovědné konzumaci alkoholu.
- (30) Je důležité, aby nezletilé osoby byly účinně chráněny před expozicí audiovizuálním obchodním sdělením týkajícím se podpory hazardních her. V této souvislosti existuje na úrovni Unie i na vnitrostátní úrovni řada systémů samoregulace nebo koregulace upravujících propagaci odpovědného hraní hazardních her, a to i v audiovizuálních obchodních sděleních.
- (31) Pro odstranění překážek bránících volnému pohybu přeshraničních služeb v rámci Unie je nutné zajistit účinnost opatření založených na samoregulaci a koregulaci zaměřených zejména na ochranu spotřebitelů nebo veřejného zdraví.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2120 ze dne 25. listopadu 2015, kterým se stanoví opatření týkající se přístupu k otevřenému internetu a mění směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací a nařízení (EU) č. 531/2012 o roamingu ve veřejných mobilních komunikačních sítích v Unii (Úř. věst. L 310, 26.11.2015, s. 1).

- (32) Trh televizního vysílání se vyvíjí, a proto je třeba zvýšit flexibilitu ve vztahu k audiovizuálním obchodním sdělením, zejména pomocí kvantitativních pravidel pro lineární audiovizuální mediální služby a umístění produktu. Vznik nových služeb, včetně služeb bez reklamy, přinesl divákům větší možnost výběru, protože mohou snadno přejít k alternativním nabídkám.
- (33) Liberalizace umístění produktu s sebou nepřinesla očekávané zvýšení zájmu o tuto formu audiovizuálního obchodního sdělení. Zejména obecný zákaz umístění produktu, byť s určitými výjimkami, nevytvořil právní jistotu pro poskytovatele mediálních služeb. Umístění produktu by tedy mělo být až na výjimky povoleno ve všech audiovizuálních mediálních službách a službách platform pro sdílení videonahrávek.
- (34) Umístění produktu by nemělo být dovoleno ve zpravodajských a publicistických pořadech, ve spotřebitelských publicistických pořadech, v náboženských pořadech a v pořadech pro děti. Existují důkazy zejména o tom, že umístění produktu a vložené reklamy mohou mít vliv na chování dětí vzhledem k tomu, že děti často nejsou schopny rozpoznat jejich komerční obsah. Existuje tedy potřeba i nadále zakazovat umístění produktu v pořadech pro děti. Spotřebitelské publicistické pořady jsou pořady, které poskytují divákům poradenství nebo obsahují recenze týkající se nákupu produktů a služeb. Umožnit umístění produktu v takových pořadech by setřelo rozdíl mezi reklamou a redakčním obsahem pro diváky, kteří v těchto pořadech mohou očekávat skutečné a poctivé recenze výrobků nebo služeb.
- (35) Poskytovatelé audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání by měli podporovat výrobu a distribuci evropských děl tím, že zajistí, aby jejich katalogy obsahovaly minimální podíl evropských děl a aby tato díla byla dostatečně zdůrazněna. Mělo by se podporovat označování takového audiovizuálního obsahu, který splňuje podmínky pro zařazení mezi evropská díla, metadaty, aby byla tato metadata dostupná poskytovatelům mediálních služeb. Zdůraznění spočívá v podpoře evropských děl usnadněním přístupu k těmto dílům. Zdůraznění lze zajistit různými prostředky, například prostřednictvím zvláštního oddílu pro evropská díla, který je přístupný z domovské stránky služby, možností vyhledávat evropská díla ve vyhledávacím nástroji dostupném v rámci této služby, využitím evropských děl při propagaci této služby nebo minimálním procentním podílem evropských děl propagovaných z katalogu například pomocí bannerů nebo podobných nástrojů.
- (36) Aby zajistily odpovídající úroveň investic do evropských děl, měly by mít členské státy možnost ukládat poskytovatelům mediálních služeb usazeným na svém území finanční povinnosti. Tyto povinnosti mohou mít podobu přímých příspěvků na výrobu evropských děl a nabývání práv k těmto dílům. Členské státy by rovněž mohly zavést odvody do fondů na základě příjmů z audiovizuálních mediálních služeb, které jsou poskytovány na jejich území a zaměřeny na toto území. Tato směrnice objasňuje, že vzhledem k přímé vazbě mezi finančními povinnostmi a odlišnou kulturní politikou jednotlivých členských států je členskému státu rovněž povoleno ukládat takové finanční povinnosti poskytovatelům mediálních služeb usazeným v jiném členském státě, kteří se zaměřují na jeho území. V tomto případě by finanční povinnosti měly být účtovány pouze ve vztahu k příjmům získaným prostřednictvím diváků v členském státě, na něž jsou služby zaměřeny. Poskytovatelé mediálních služeb, kteří jsou povinni přispívat do systémů určených na financování filmů v členském státě, na něž jsou služby zaměřeny, by měli být schopni obdržet bez diskriminace podporu dostupnou poskytovatelům mediálních služeb z příslušných systémů určených na financování filmů, a to i v případě, že nejsou v tomto členském státě usazeni.
- (37) Subjekty televizního vysílání v současné době investují do evropských audiovizuálních děl více než poskytovatelé audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání. Proto, pokud si členský stát, na něž jsou služby zaměřeny, zvolí uložení finanční povinnosti subjektu televizního vysílání, který spadá do pravomoci jiného členského státu, měly by být přímé příspěvky na výrobu evropských děl a nabývání práv k těmto dílům, zejména koprodukcí, uhrazené danými subjekty televizního vysílání, vzaty v potaz, s náležitým zohledněním zásady proporcionality. Tím není dotčena pravomoc členských států stanovit, v souladu s jejich kulturní politikou a s výhradou souladu s pravidly pro státní podporu, úroveň finančních příspěvků, jež mají platit poskytovatelé mediálních služeb spadající do jejich pravomoci.
- (38) Pokud členský stát v jednotlivých případech posuzuje, zda jsou audiovizuální mediální služby na vyžádání usazené v jiném členském státě zaměřeny na diváky na jeho území, měl by vycházet z takových ukazatelů, jako je reklama či jiná propagace zaměřená konkrétně na zákazníky na jeho území, hlavní jazyk služby nebo samotná existence obsahu či obchodních sdělení zaměřených konkrétně na diváky v členském státě, ve kterém je služba přijímána.

- (39) Pokud členský stát ukládá poskytovatelům mediálních služeb povinnost hradit finanční příspěvky, měly by tyto příspěvky směřovat k přiměřené podpoře evropských děl a zároveň je třeba se vyhnout riziku, že budou poskytovatelům mediálních služeb uloženy dvakrát. Z tohoto důvodu by měl členský stát, v němž je poskytovatel mediálních služeb usazen, v případě, že ukládá povinnost takového finančního příspěvku, zohlednit finanční příspěvky, jež ukládají členské státy, na něž jsou služby zaměřeny.
- (40) Aby bylo zajištěno, že povinnosti týkající se podpory evropských děl nenaruší rozvoj trhu, a aby byl umožněn vstup nových účastníků na trh, neměly by se tyto požadavky vztahovat na poskytovatele, jejichž působení na daném trhu není významné. To se týká zejména poskytovatelů s nízkým obratem nebo s nízkou sledovaností. Nízkou sledovanost lze určit například na základě doby sledování nebo prodeje, podle povahy služby, a při stanovování nízkého obratu by se měla zohledňovat rozdílná velikost audiovizuálních trhů v členských státech. Vyžadovat splnění těchto požadavků by mohlo být nevhodné také v případech, kdy by to, vzhledem k povaze nebo tematickému zaměření audiovizuálních mediálních služeb, bylo neproveditelné nebo neodůvodněné.
- (41) Je důležité, aby subjekty televizního vysílání měly možnost pružně se rozhodovat, kdy zařadit reklamu s cílem maximalizovat poptávku zadavatelů reklamy a tok diváků. Je však také nezbytné zachovat v tomto ohledu dostatečnou úroveň ochrany spotřebitele, protože taková flexibilita by mohla vystavit diváky přílišnému množství reklamy během hlavního vysílacího času. V době od 6:00 do 18:00 a od 18:00 do 24:00 by se proto měla uplatňovat zvláštní omezení.
- (42) Neutrální předěly (označované jako technická černá) oddělují redakční obsah od televizní reklamy nebo šotů teleshoppingu, jakož i samostatné jednotlivé šoty. Umožňují divákovi jasně rozlišovat, kdy jeden typ audiovizuálního obsahu končí a jiný začíná. Je nezbytné jasně uvést, že neutrální předěly jsou z kvantitativního omezení stanoveného pro televizní reklamu vyloučeny. Účelem je zajistit, aby čas použitý v neutrálních předělech neměl dopad na čas použitý pro reklamu a aby nebyly nepříznivě ovlivněny příjmy z reklamy.
- (43) Vysílací čas přidělený pro oznámení subjektu televizního vysílání týkající se jeho vlastních pořadů a doprovodných produktů, které jsou od těchto pořadů přímo odvozeny, nebo oznámení ve veřejném zájmu a bezplatná – s výjimkou nákladů na přenos takových upozornění – upozornění na charitativní akce by neměly být zahrnuty do maximálního vysílacího času pro televizní reklamu a teleshopping. Navíc řada subjektů televizního vysílání je součástí větších mediálních skupin a provádějí oznámení nejen v souvislosti se svými vlastními pořady a doprovodnými produkty, které jsou od těchto pořadů přímo odvozeny, ale rovněž ve vztahu k pořadům a audiovizuálním mediálním službám jiných subjektů, které patří do stejné mediální skupiny. Vysílací čas přidělený pro taková oznámení by rovněž neměl být zahrnut do maximálního vysílacího času pro televizní reklamu a teleshopping.
- (44) Poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek, na které se vztahuje směrnice 2010/13/EU, poskytují služby informační společnosti ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES⁽¹⁾. Proto se na tyto poskytovatele, pokud jsou usazeni v některém členském státě, vztahují ustanovení uvedené směrnice týkající se vnitřního trhu. Aby bylo možno zajistit účinnost opatření na ochranu nezletilých osob a široké veřejnosti, která jsou uvedena ve směrnici 2010/13/EU, a co nejrovnější podmínky, je třeba zabezpečit, aby stejná pravidla platila i pro poskytovatele platform pro sdílení videonahrávek, kteří nejsou usazeni v žádném členském státě, pokud tito poskytovatelé mají mateřský nebo dceřiný podnik, který je usazen v některém členském státě, nebo pokud jsou součástí skupiny, jejíž jiný podnik je usazen v některém členském státě. Proto by měly být definice, jež jsou stanoveny ve směrnici 2010/13/EU, založeny na zásadách a měly by zajistit, že se podnik nebude moci sám vyloučit z oblasti působnosti uvedené směrnice tím, že vytvoří skupinovou strukturu s několika úrovněmi podniků usazených v Unii či mimo ni. Komise by měla být informována o poskytovatelích spadajících do pravomoci jednotlivých členských států podle pravidel upravujících usazování stanovených ve směrnici 2000/31/ES a 2010/13/EU.
- (45) Objevují se nové výzvy, zejména v souvislosti s platformami pro sdílení videonahrávek, na kterých uživatelé, zvláště nezletilé osoby, stále více konzumují audiovizuální obsah. V této souvislosti čím dál častěji vzbuzuje obavy škodlivý obsah a nenávistné projevy na platformách služeb pro sdílení videonahrávek. Pro ochranu nezletilých osob a široké veřejnosti před takovým obsahem je nezbytné stanovit přiměřená pravidla týkající se těchto záležitostí.

(¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) (Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1).

- (46) Obchodní sdělení v rámci služeb platformem pro sdílení videonahrávek již upravuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES⁽¹⁾, která zakazuje nekalé obchodní praktiky vůči spotřebitelům, včetně klamavých a agresivních praktik ve službách informační společnosti.

Pokud jde o obchodní sdělení týkající se tabákových a souvisejících výrobků na platformách pro sdílení videonahrávek, dostatečnou ochranu spotřebitelů před tabákovými a souvisejícími výrobky zajišťují stávající zákazy stanovené ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2003/33/ES⁽²⁾, jakož i zákazy použitelné pro obchodní sdělení týkající se elektronických cigaret a náhradních náplní elektronických cigaret podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/40/EU⁽³⁾. Protože uživatelé pro přístup k audiovizuálnímu obsahu stále více spoléhají na služby platformem pro sdílení videonahrávek, je nezbytné zajistit dostatečnou úroveň ochrany spotřebitele sladěním pravidel pro audiovizuální obchodní sdělení, ve vhodném rozsahu, pro všechny poskytovatele. Je proto důležité, aby audiovizuální obchodní sdělení na platformách pro sdílení videonahrávek byla jasně označena a dodržovala soubor minimálních kvalitativních pravidel.

- (47) Na významný podíl obsahu poskytovaného službami platformem pro sdílení videonahrávek se nevztahuje redakční odpovědnost poskytovatele platformy pro sdílení videonahrávek. Tito poskytovatelé však zpravidla určují uspořádání tohoto obsahu, konkrétně pořadí, videí vytvořených uživateli a audiovizuálních obchodních sdělení, mimo jiné za využití automatických prostředků nebo algoritmů. Proto by od těchto poskytovatelů mělo být požadováno přijetí vhodných opatření na ochranu nezletilých osob před obsahem, který může narušit jejich tělesný, duševní nebo mravní vývoj. Mělo by od nich být rovněž požadováno, aby přijali vhodná opatření na ochranu široké veřejnosti před obsahem, který obsahuje podněcování k násilí či nenávisti namířeným proti skupině nebo členu skupiny z některého z důvodů uvedených v článku 21 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), nebo jehož šíření je podle práva Unie trestným činem.
- (48) Vzhledem k povaze vztahu poskytovatelů k obsahu poskytovanému službami platformem pro sdílení videonahrávek by se vhodná opatření na ochranu nezletilých osob a široké veřejnosti měla vztahovat na organizaci obsahu, a nikoli na obsah jako takový. Požadavky, které jsou v tomto ohledu stanoveny ve směrnici 2010/13/EU, by tedy měly platit, aniž by byly dotčeny články 12 až 14 směrnice 2000/31/ES, jež stanoví výjimku z odpovědnosti za protiprávní informace předávané nebo automaticky, průběžně a dočasně ukládané, nebo ukládané některými poskytovateli služeb informační společnosti. Při poskytování služeb uvedených v článcích 12 až 14 směrnice 2000/31/ES by tyto požadavky rovněž měly platit, aniž by byl dotčen článek 15 uvedené směrnice bránící tomu, aby těmto poskytovatelům byla ukládána obecná povinnost dohlížet na tyto informace a povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost, aniž by se to však týkalo povinnosti dohledu ve zvláštních případech, a zejména aniž by se to dotklo rozhodnutí vnitrostátních orgánů přijímaných v souladu s vnitrostátním právem.
- (49) Při provádění vhodných opatření, která mají být přijata na základě směrnice 2010/13/EU, je vhodné co nejvíce zapojit poskytovatele platformem pro sdílení videonahrávek. Je tedy třeba podporovat koregulaci. Poskytovatelé platformem pro sdílení videonahrávek by rovněž měli mít i nadále možnost dobrovolně přijímat přísnější opatření v souladu s právem Unie, přičemž by měli dodržovat svobodu projevu a informací a pluralitu sdělovacích prostředků.
- (50) Právo na účinné prostředky nápravy a spravedlivý proces jsou základní práva stanovená v článku 47 Listiny. Ustanovení směrnice 2010/13/EU by tedy neměla být vykládána způsobem, který by stranám bránil ve výkonu jejich práva na přístup k soudnímu systému.
- (51) Při přijímání vhodných opatření na ochranu nezletilých osob před škodlivým obsahem a ochranu široké veřejnosti před obsahem obsahujícím podněcování k násilí, nenávisti a terorismu v souladu se směrnicí 2010/13/EU by měla být pečlivě vyvážena příslušná základní práva stanovená v Listině. To se týká podle okolností zejména práva na respektování soukromého a rodinného života a na ochranu osobních údajů, svobody projevu a informací, svobody podnikání, zákazu diskriminace a práv dítěte.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách) (Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/33/ES ze dne 26. května 2003 o sblížování právních a správních předpisů členských států týkajících se reklamy na tabákové výrobky a sponzorství souvisejícího s tabákovými výrobky (Úř. věst. L 152, 20.6.2003, s. 16).

⁽³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/40/EU ze dne 3. dubna 2014 o sblížování právních a správních předpisů členských států týkajících se výroby, obchodní úpravy a prodeje tabákových a souvisejících výrobků a o zrušení směrnice 2001/37/ES (Úř. věst. L 127, 29.4.2014, s. 1).

- (52) Cílem kontaktního výboru je usnadnit účinné provádění směrnice 2010/13/EU a kontaktní výbor by měl být pravidelně konzultován ohledně praktických problémů vyplývajících z jejího uplatňování. Práce kontaktního výboru by se neměla omezovat na stávající záležitosti audiovizuální politiky, ale měla by zahrnovat rovněž příslušný vývoj v tomto odvětví. Kontaktní výbor se skládá ze zástupců příslušných orgánů členských států. Členské státy se vyzývají, aby při jmenování svých zástupců podporovaly rovné zastoupení žen a mužů v kontaktním výboru.
- (53) Členské státy by měly zajistit, aby jakékoli jejich vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty byly právně oddělené od vlády. To by však nemělo bránit členským státům ve výkonu dohledu v souladu s jejich vnitrostátním ústavním právem. Měla by být stanovena domněnka, že vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty dosáhly požadovaného stupně nezávislosti, pokud jsou funkčně a fakticky nezávislé na svých vládách nebo na kterémkoliv jiném veřejném nebo soukromém subjektu, a to i pokud byly založeny jako veřejné orgány nebo subjekty. To je považováno za nezbytné k zajištění nestrannosti rozhodnutí přijatých vnitrostátními regulačními orgány nebo subjekty. Požadavkem na nezávislost by neměla být dotčena možnost členských států zřizovat regulační orgány, jež vykonávají dohled nad různými odvětvími, například audiovizuálními a telekomunikačními odvětvími. Vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty by měly mít donucovací pravomoci a prostředky nezbytné k výkonu své funkce v podobě lidských zdrojů, odborných znalostí a finančních prostředků. Činnost vnitrostátních regulačních orgánů nebo subjektů zřízených na základě směrnice 2010/13/EU by měla zajišťovat respektování cílů plurality sdělovacích prostředků, kulturní rozmanitosti, ochrany spotřebitele, řádného fungování vnitřního trhu a podpory korektní hospodářské soutěže.
- (54) Protože jedním z účelů audiovizuálních mediálních služeb je sloužit zájmům jednotlivců a zároveň formovat veřejné mínění, je vrcholně důležité, aby tyto služby byly schopny poskytovat jednotlivcům i společnosti co nejúplnější a nejrozmanitější informace. Uvedeného účelu lze dosáhnout pouze v případě, že redakční rozhodnutí budou i nadále chráněna před veškerým vměšováním se státu a vlivem vnitrostátních regulačních orgánů nebo subjektů, jež překračují pouhé uplatňování práva a jež neslouží ochraně zákonem chráněného práva, jež je třeba chránit bez ohledu na konkrétní mínění.
- (55) Na vnitrostátní úrovni by měly existovat účinné odvolací mechanismy. Příslušný odvolací orgán by měl být na zúčastněných stranách nezávislý. Tímto orgánem může být soud. Odvolacím řízením by nemělo být dotčeno rozdělení pravomocí v rámci vnitrostátního soudního systému.
- (56) S cílem zajistit jednotné uplatňování právního rámce Unie upravujícího audiovizuální služby ve všech členských státech zřídila Komise rozhodnutím ze dne 3. února 2014 skupinu ERGA⁽¹⁾. Úkolem skupiny ERGA je poskytovat Komisi technické poradenství a pomáhat jí v zajišťování jednotného provádění směrnice 2010/13/EU ve všech členských státech, jakož i usnadnit vzájemnou spolupráci vnitrostátních regulačních orgánů nebo subjektů a spolupráci mezi nimi a Komisí.
- (57) Skupina ERGA pozitivním způsobem přispěla k jednotné regulační praxi a poskytla Komisi vysoce kvalitní poradenství v otázkách provádění. To si žádá formální uznání a posílení její role ve směrnici 2010/13/EU. Skupina ERGA by proto měla být uvedenou směrnici ustavena.
- (58) Komise by měla mít možnost konzultovat se skupinou ERGA veškeré otázky týkající se audiovizuálních mediálních služeb a platform pro sdílení videonahrávek. Skupina ERGA by měla být Komisi nápomocná tím, že bude poskytovat technické odborné znalosti a poradenství, a usnadněním výměny osvědčených postupů, včetně kodexů chování založených na samoregulaci a koregulaci. Komise by měla se skupinou ERGA zejména konzultovat uplatňování směrnice 2010/13/EU s cílem usnadnit její harmonizované provádění. Tato skupina by měla na žádost Komise vydávat nezávazná stanoviska k pravomoci, k opatřením odchylojícím se od svobody příjmu a k opatřením, která jsou zaměřena na obcházení pravomocí. Skupina ERGA by měla mít rovněž možnost poskytovat technické poradenství ve všech záležitostech regulace týkajících se rámce pro audiovizuální mediální služby, a to i v oblasti nenávislných verbálních projevů a ochrany nezletilých osob, jakož i poradenství o obsahu audiovizuálních obchodních sdělení o potravinách s vysokým obsahem tuků, soli nebo sodíku a cukrů.
- (59) „Mediální gramotnost“ znamená dovednosti, znalosti a porozumění, které občanům umožňují efektivní a bezpečné využívání médií. Aby měli občané možnost přístupu k informacím a aby mohli využívat, kriticky posuzovat a vytvářet mediální obsah odpovědnou a bezpečnou formou, potřebují pokročilé dovednosti v oblasti mediální gramotnosti. Mediální gramotnost by se neměla omezovat na výuku o nástrojích a technologiích, nýbrž by se měla soustředit na to, aby občany vybavila schopností kritického myšlení potřebnou k vytvoření úsudku,

⁽¹⁾ Rozhodnutí Komise C(2014) 462 final ze dne 3. února 2014, kterým se ustavuje evropská regulační skupina pro audiovizuální sdělovací prostředky.

analýze komplexních skutečností a rozeznání rozdílů mezi názorem a skutečností. Je proto nezbytné, aby poskytovatelé mediálních služeb a poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek, ve spolupráci se všemi příslušnými aktéry, podporovali rozvoj mediální gramotnosti u všech vrstev společnosti, u občanů každého věku a pro všechna média a aby byl pokrok v této oblasti důkladně sledován.

- (60) Směrnicí 2010/31/EU není dotčena povinnost členských států ctít a chránit lidskou důstojnost. Ctí základní práva a dodržuje zásady uznané zejména Listinou. Směrnice 2010/31/EU si zejména klade za cíl ctít právo na svobodu projevu, svobodu podnikání a právo na soudní přezkum a právo prosazovat uplatňování práv dítěte zakotvených v Listině.
- (61) Jakékoli opatření přijaté členskými státy podle směrnice 2010/13/EU musí ctít svobodu projevu a informací a pluralitu sdělovacích prostředků, jakož i kulturní a jazykovou rozmanitost, v souladu s Úmluvou UNESCO o ochraně a podpoře rozmanitosti kulturních projevů.
- (62) Právo na přístup k programům s politickým zpravodajstvím má zásadní význam pro ochranu základní svobody přijímat informace a pro zajištění úplné a řádné ochrany zájmů diváků v Unii. Vzhledem ke stále rostoucímu významu audiovizuálních mediálních služeb pro společnost a demokracii by mělo být vysílání politického zpravodajství v co nejvyšší míře v Unii dostupné přeshraničně, aniž by byla dotčena autorská práva.
- (63) Směrnice 2010/13/EU se nedotýká pravidel mezinárodního práva soukromého, zejména pravidel, jimiž se řídí příslušnost soudů a rozhodné právo pro smluvní a mimosmluvní závazkové vztahy.
- (64) Členské státy se v souladu se společným politickým prohlášením členských států a Komise ze dne 28. září 2011 o informativních dokumentech ⁽¹⁾ zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů s informacemi o vztahu mezi jednotlivými složkami směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice považuje normotvůrce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.
- (65) Směrnice 2010/13/EU by proto měla být odpovídajícím způsobem změněna,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Směrnice 2010/13/EU se mění takto:

1) V článku 1 se odstavec 1 mění takto:

a) písmeno a) se nahrazuje tímto:

„a) „audiovizuální mediální službou“:

- i) služba ve smyslu článků 56 a 57 Smlouvy o fungování Evropské unie, jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její oddělitelné části je poskytování pořadů, za které nese redakční odpovědnost poskytovatel mediálních služeb, široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2002/21/ES; touto audiovizuální mediální službou je buď televizní vysílání definované v písmenu e) tohoto článku, nebo audiovizuální mediální služba na vyžádání definovaná v písmenu g) tohoto článku;

ii) audiovizuální obchodní sdělení;“;

b) vkládá se nové písmeno, které zní:

„aa) „službou platformy pro sdílení videonahrávek“ služba ve smyslu článků 56 a 57 Smlouvy o fungování Evropské unie, jejímž hlavním účelem nebo hlavním účelem její neoddelitelné části nebo její zásadní funkcí je poskytování pořadů, videonahrávek vytvářených uživateli nebo obojího, za které nese redakční odpovědnost poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek, široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2002/21/ES a jejichž organizaci určuje poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek, a to i prostřednictvím automatických prostředků nebo algoritmů, zejména na základě zobrazování, označování a určování pořadů;“;

⁽¹⁾ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

c) písmeno b) se nahrazuje tímto:

„b) „pořadem“ pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která bez ohledu na svou délku představuje jednotlivou položku v rámci programové skladby nebo katalogu sestavených poskytovatelem mediálních služeb, například celovečerní filmy, videoklipy, sportovní události, situační komedie, dokumentární pořady, pořady pro děti nebo původní tvorba;“;

d) vkládají se nová písmena, která znějí:

„ba) „videonahrávkou vytvořenou uživatelem“ pohyblivá obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která bez ohledu na svou délku představuje jednotlivou položku vytvořenou uživatelem a nahranou tímto nebo jiným uživatelem na platformu pro sdílení videonahrávek;“;

bb) „redakčním rozhodnutím“ rozhodnutí, které je pravidelně přijímáno za účelem výkonu redakční odpovědnosti a spojeno s každodenním provozem audiovizuální mediální služby;“;

e) vkládá se nové písmeno, které zní:

„da) „poskytovatelem platformy pro sdílení videonahrávek“ fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje službu platformy pro sdílení videonahrávek;“;

f) písmeno h) se nahrazuje tímto:

„h) „audiovizuálním obchodním sdělením“ obrazová sekvence se zvukem nebo bez něj, která je určena k přímé či nepřímé propagaci zboží, služeb či obrazu na veřejnosti fyzické či právnické osoby vykonávající hospodářskou činnost; tato obrazová sekvence doprovází pořad nebo videonahrávku vytvořenou uživatelem nebo je do nich zahrnuta za úplaty nebo obdobnou protihodnotu nebo pro účely vlastní propagace. Audiovizuální obchodní sdělení mají mimo jiné podobu televizní reklamy, sponzorství, teleshoppingu a umístění produktu;“;

g) písmeno k) se nahrazuje tímto:

„k) „sponzorstvím“ jakýkoli příspěvek poskytnutý veřejným nebo soukromým podnikem nebo fyzickou osobou, které se nezabývají poskytováním audiovizuálních mediálních služeb či služeb platform pro sdílení videonahrávek ani výrobou audiovizuálních děl, na financování audiovizuálních mediálních služeb, služeb platform pro sdílení videonahrávek, videonahrávek vytvořených uživatelem nebo pořadů s cílem propagovat svou firmu, ochrannou známku, obraz na veřejnosti, činnosti nebo produkty;“;

h) písmeno m) se nahrazuje tímto:

„m) „umístěním produktu“ audiovizuální obchodní sdělení v jakékoli formě, jež je tvořeno začleněním produktu, služby nebo odpovídající ochranné známky či zmínky o nich do pořadu nebo do videonahrávky vytvořené uživatelem za úplaty nebo obdobnou protihodnotu;“.

2) Název kapitoly II se nahrazuje tímto:

„OBEČNÁ USTANOVENÍ PRO AUDIOVIZUÁLNÍ MEDIÁLNÍ SLUŽBY“.

3) Článek 2 se mění takto:

a) v odstavci 3 se písmeno b) nahrazuje tímto:

„b) má-li poskytovatel mediálních služeb skutečné sídlo v jednom členském státě, avšak redakční rozhodnutí o audiovizuální mediální službě jsou přijímána v jiném členském státě, poskytovatel mediálních služeb se považuje za usazeného v tom členském státě, v němž působí podstatná část pracovníků zajišťujících činnost poskytování audiovizuální mediální služby související s pořadem. Působí-li podstatná část pracovníků zajišťujících činnost poskytování audiovizuální mediální služby související s pořadem v obou těchto členských státech, považuje se poskytovatel mediálních služeb za usazeného v členském státě, v němž má skutečné sídlo. Nepůsobí-li podstatná část pracovníků zajišťujících činnost poskytování audiovizuální mediální služby související s pořadem v žádném z těchto členských států, považuje se poskytovatel mediálních služeb za usazeného v členském státě, ve kterém jako v prvním zahájil činnost v souladu s právem tohoto členského státu, za podmínky, že s tímto členským státem udržuje stálé a skutečné hospodářské spojení;“;

b) vkládají se nové odstavce, které znějí:

„5a. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé mediálních služeb informovali příslušné vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty o jakýchkoli změnách, které mohou ovlivnit založení pravomoci v souladu s odstavci 2, 3 a 4.“

5b. Členské státy zavedou a pravidelně aktualizují seznam poskytovatelů mediálních služeb, kteří spadají do jejich pravomoci, a uvedou, na kterých z kritérií podle odstavců 2 až 5 je jejich pravomoc založena. Členské státy tento seznam a veškeré jeho aktualizace předloží Komisi.

Komise zajistí, aby tyto seznamy byly zpřístupněny v centralizované databázi. V případě nesrovnalostí v jednotlivých seznamech kontaktuje Komise dotčené členské státy s cílem nalézt řešení. Komise zajistí, aby k této databázi měly přístup vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty. Komise informace obsažené v databázi zveřejní.

5c. Pokud se při použití článku 3 nebo 4 dotčené členské státy neshodnou na tom, který z nich má pravomoc, předloží věc bez zbytečného odkladu Komisi. Komise může požádat skupinu evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA), aby k této věci vydala stanovisko podle čl. 30b odst. 3 písm. d). Skupina ERGA toto stanovisko vydá ve lhůtě patnácti pracovních dnů ode dne obdržení žádosti Komise. Komise průběžně a náležitě informuje kontaktní výbor zřízený článkem 29.

Komise při přijímání rozhodnutí podle čl. 3 odst. 2 nebo 3 nebo čl. 4 odst. 5 rovněž rozhodne o tom, který členský stát má pravomoc.“

4) Článek 3 se nahrazuje tímto:

„Článek 3

1. Členské státy zajistí svobodu příjmu a nebrání dalšímu přenosu audiovizuálních mediálních služeb z jiných členských států na svém území z důvodů, které spadají do oblastí upravených touto směrnicí.

2. Členský stát se může prozatímně odchýlit od odstavce 1 tohoto článku, pokud audiovizuální mediální služba poskytovaná poskytovatelem mediálních služeb spadajícím do pravomoci jiného členského státu zřejmým, závažným a hrubým způsobem porušuje čl. 6 odst. 1 písm. a) nebo čl. 6a odst. 1, anebo ohrožuje veřejné zdraví nebo představuje závažné a značné riziko jeho ohrožení.

Odchylka uvedená v prvním pododstavci musí splňovat tyto podmínky:

- a) poskytovatel mediálních služeb se v průběhu uplynulých dvanácti měsíců již při nejméně dvou předchozích příležitostech dopustil jednoho nebo více činů uvedených v prvním pododstavci;
- b) dotčený členský stát písemně oznámil poskytovateli mediálních služeb, členskému státu, který má nad tímto poskytovatelem pravomoc, a Komisi údajné porušení práva a přiměřená opatření, která zamýšlí přijmout v případě opětovného porušení;
- c) dotčený členský stát dodržel právo dotčeného poskytovatele mediálních služeb na obhajobu, a zejména mu umožnil vyjádřit své stanovisko k údajnému porušení práva, a
- d) konzultace s členským státem, do jehož pravomoci poskytovatel mediálních služeb spadá, a s Komisí nevedly ve lhůtě jednoho měsíce od obdržení oznámení Komisí podle písmene b) ke smírnému řešení.

Do tří měsíců po obdržení oznámení opatření přijatých dotčeným členským státem a poté, co požádala skupinu ERGA o poskytnutí stanoviska v souladu s čl. 30b odst. 3 písm. d), přijme Komise rozhodnutí o tom, zda jsou uvedená opatření slučitelná s právem Unie. Komise průběžně a náležitě informuje kontaktní výbor. Pokud Komise rozhodne, že tato opatření nejsou slučitelná s právem Unie, nařídí dotčenému členskému státu, aby je okamžitě ukončil.

3. Členský stát se může prozatímně odchýlit od odstavce 1 tohoto článku, pokud audiovizuální mediální služba poskytovaná poskytovatelem mediálních služeb spadajícím do pravomoci jiného členského státu zřejmým, závažným a hrubým způsobem porušuje čl. 6 odst. 1 písm. b), anebo ohrožuje veřejnou bezpečnost, včetně národní bezpečnosti a obrany, nebo představuje závažné a značné riziko jejího ohrožení.

Odchylka uvedená v prvním pododstavci musí splňovat tyto podmínky:

- a) k činu uvedenému v prvním pododstavci již došlo nejméně jednou v předcházejících dvanácti měsících

- b) dotčený členský stát písemně oznámil poskytovateli mediálních služeb, členskému státu, do jehož pravomoci tento poskytovatel spadá, a Komisi údajné porušení práva a přiměřená opatření, která zamýšlí přijmout v případě opětovného porušení.

Dotčený členský stát musí dodržet právo dotčeného poskytovatele mediální služby na obhajobu, a zejména mu umožnit vyjádřit své stanovisko k údajnému porušení práva.

Do tří měsíců po obdržení oznámení opatření přijatých dotčeným členským státem a poté, co požádala skupinu ERGA o poskytnutí stanoviska v souladu s čl. 30b odst. 3 písm. d), přijme Komise rozhodnutí o tom, zda jsou uvedená opatření slučitelná s právem Unie. Komise průběžně a náležitě informuje kontaktní výbor. Pokud Komise rozhodne, že tato opatření nejsou slučitelná s právem Unie, nařídí dotčenému členskému státu, aby je okamžitě ukončil.

4. Odstavce 2 a 3 nevylučují uplatnění jakéhokoli postupu, prostředku nápravy nebo sankce za dotčená porušení práva v členském státě, do jehož pravomoci dotčený poskytovatel mediálních služeb spadá.

5. Členské státy se mohou v naléhavých případech a nejpozději jeden měsíc po údajném porušení práva odchýlit od podmínek stanovených v odst. 3 písm. a) a b). V takovém případě musí být přijatá opatření co nejdříve oznámena Komisi a členskému státu, do jehož pravomoci spadá poskytovatel mediálních služeb, s uvedením důvodů, na základě kterých se členský stát domnívá, že se jedná o naléhavý případ. Komise přezkoumá slučitelnost oznámených opatření s právem Unie v co nejkratší době. Dospěje-li k závěru, že tato opatření nejsou s právem Unie slučitelná, nařídí dotčenému členskému státu, aby je okamžitě ukončil.

6. Pokud Komise nemá k dispozici informace nezbytné k přijetí rozhodnutí podle odstavce 2 nebo 3, požádá dotčený členský stát do jednoho měsíce od obdržení oznámení o všechny informace nezbytné k dosažení uvedeného rozhodnutí. Lhůta, v níž má Komise přijmout rozhodnutí, se pozastaví, dokud daný členský stát tyto informace neposkytne. Pozastavení lhůty nesmí trvat déle než jeden měsíc.

7. Členské státy a Komise si pravidelně vyměňují zkušenosti a osvědčené postupy týkající se postupu stanoveného v tomto článku v kontaktním výboru a ve skupině ERGA.“

5) Článek 4 se nahrazuje tímto:

„Článek 4

1. Členské státy mohou uplatňovat vůči poskytovatelům mediálních služeb, kteří spadají do jejich pravomoci, v oblastech koordinovaných touto směrnicí podrobnější nebo přísnější pravidla za předpokladu, že tato pravidla jsou v souladu s právem Unie.

2. Pokud některý členský stát:

- a) využil možnost přijetí podrobnějších nebo přísnějších pravidel obecného veřejného zájmu podle odstavce 1 a
- b) má za to, že poskytovatel mediálních služeb spadající do pravomoci jiného členského státu poskytuje audiovizuální mediální služby, které jsou zcela nebo převážně zaměřeny na jeho území,

může požádat členský stát, do jehož pravomoci poskytovatel mediálních služeb spadá, aby vyřešil jakékoli potíže zjištěné ve vztahu k tomuto odstavci. Oba členské státy loajálně a urychleně spolupracují s cílem dosáhnout oboustranně uspokojivého řešení.

Po obdržení odůvodněné žádosti podle prvního pododstavce požádá členský stát, který má pravomoc, poskytovatele mediálních služeb, aby dodržoval příslušná pravidla obecného veřejného zájmu. Členský stát, který má pravomoc, pravidelně informuje dožadující členský stát o krocích, které byly pro řešení uvedených zjištěných problémů přijaty. Členský stát, který má pravomoc, informuje dožadující členský stát a Komisi do dvou měsíců od obdržení žádosti o výsledcích, kterých bylo dosaženo, a vysvětlí důvody v případě, že nemohlo být nalezeno řešení.

Kterýkoli z těchto členských států může kdykoli vyzvat kontaktní výbor, aby daný případ posoudil.

3. Dotčený členský stát může přijmout vhodná opatření proti dotčenému poskytovateli mediálních služeb, pokud:

- a) má za to, že výsledky dosažené uplatněním odstavce 2 nejsou uspokojivé, a

- b) uvedl důkazy svědčící o tom, že dotyčný poskytovatel mediálních služeb se usadil v jiném členském státě, který má pravomoc, aby obešel přísnější pravidla v oblastech koordinovaných touto směrnicí, jež by se na něj vztahovala, pokud by byl usazen v dotčeném členském státě; uvedené důkazy umožní, aby toto obcházení bylo náležitě doloženo, aniž by bylo třeba dokládat úmysl poskytovatele mediálních služeb tato přísnější pravidla obcházet.

Tato opatření musí být objektivně nezbytná, uplatňovaná nediskriminačním způsobem a přiměřená ve vztahu k cílům, které sledují.

4. Členský stát může přijmout opatření podle odstavce 3, pouze pokud jsou splněny tyto podmínky:

- a) členský stát oznámil Komisi a členskému státu, v němž je usazen poskytovatel mediálních služeb, svůj úmysl přijmout taková opatření, přičemž uvedl důvody, na jejichž základě situaci posoudil;
- b) členský stát dodržel právo dotyčného poskytovatele mediálních služeb na obhajobu, a zejména mu umožnil vyjádřit své stanovisko k údajnému obcházení předpisů a k opatřením, které má oznamující členský stát v úmyslu přijmout, a
- c) Komise poté, co požádala skupinu ERGA, aby v souladu s čl. 30b odst. 3 písm. d) poskytla stanovisko, rozhodla, že opatření jsou slučitelná s právem Unie, a zejména že posouzení ze strany členského státu, jenž opatření podle odstavců 2 a 3 tohoto článku přijal, jsou řádně odůvodněna; Komise průběžně a náležitě informuje kontaktní výbor.

5. Komise rozhodne do tří měsíců po obdržení oznámení uvedeného v odst. 4 písm. a), zda jsou tato opatření slučitelná s právem Unie. Pokud Komise rozhodne, že tato opatření nejsou slučitelná s právem Unie, nařídí dotčenému členskému státu, aby se jejich přijetí zdržel.

Pokud Komise nemá k dispozici informace nezbytné k přijetí rozhodnutí podle prvního pododstavce, požádá dotčený členský stát do jednoho měsíce od obdržení oznámení o všechny informace nezbytné k dosažení uvedeného rozhodnutí. Lhůta, v níž Komise má přijmout rozhodnutí, se pozastaví, dokud daný členský stát tyto informace neposkytne. Pozastavení lhůty nesmí trvat déle než jeden měsíc.

6. Členské státy zajistí vhodnými prostředky v rámci svého vnitrostátního práva, aby poskytovatelé mediálních služeb, kteří spadají do jejich pravomoci, tuto směrnici účinně dodržovali.

7. Nestanoví-li tato směrnice jinak, použije se směrnice 2000/31/ES. V případě rozporu mezi směrnicí 2000/31/ES a touto směrnicí má přednost tato směrnice, nestanoví-li sama jinak.“

6) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 4a

1. Členské státy podporují využívání koregulace a napomáhají rozvoji samoregulace prostřednictvím kodexů chování přijatých na vnitrostátní úrovni v oblastech koordinovaných touto směrnicí v rozsahu, v jakém to dovolují jejich právní řády. Tyto kodexy musí:

- a) být takové, že je přijímají hlavní zúčastněné subjekty v dotčených členských státech;
- b) stanovit jasně a jednoznačně své cíle;
- c) zajišťovat pravidelné, transparentní a nezávislé sledování a vyhodnocování toho, jak je dosahováno vytyčených cílů, a
- d) zajišťovat účinné prosazování včetně účinných a přiměřených sankcí.

2. Členské státy a Komise mohou podpořit samoregulaci prostřednictvím kodexů chování Unie vypracovaných poskytovateli mediálních služeb, poskytovateli platform pro sdílení videonahrávek nebo organizacemi, které je zastupují, v případě potřeby ve spolupráci s dalšími odvětvími, například s výrobními, obchodními, profesními a spotřebitelskými sdruženími nebo organizacemi. Uvedené kodexy musí být takové, že je přijímají hlavní zúčastněné subjekty na úrovni Unie, a být v souladu s odst. 1 písm. b) až d). Těmito kodexy chování Unie nejsou dotčeny vnitrostátní kodexy chování.

Komise ve spolupráci s členskými státy usnadní vypracování unijních kodexů chování, je-li to vhodné, v souladu se zásadami subsidiarity a proporcionality.

Signatáři kodexů chování Unie předloží návrhy těchto kodexů a jejich změny Komisi. Komise k těmto návrhům kodexů nebo jejich změnám konzultuje kontaktní výbor.

Komise tyto kodexy chování Unie zpřístupní veřejnosti a může je vhodně propagovat.

3. Členské státy mohou nadále vyžadovat po poskytovatelích spadajících do jejich pravomoci, aby dodržovali podrobnější nebo přísnější pravidla v souladu s touto směrnicí a právem Unie, včetně případů, kdy jejich vnitrostátní nezávislé regulační orgány nebo subjekty shledají, že se určitý kodex chování nebo jeho části ukázaly jako nedostatečně účinné. Členské státy ohlásí tato pravidla bez zbytečného odkladu Komisi.“

7) Název kapitoly III se nahrazuje tímto:

„USTANOVENÍ, KTERÁ SE VZTAHUJÍ NA AUDIOVIZUÁLNÍ MEDIÁLNÍ SLUŽBY“.

8) Článek 5 se nahrazuje tímto:

„Článek 5

1. Každý členský stát zajistí, aby poskytovatel mediálních služeb spadající do jeho pravomoci umožnil příjemcům služby snadný, přímý a trvalý přístup alespoň k těmto informacím:

- a) název poskytovatele;
- b) zeměpisná adresa, na níž je usazen;
- c) údaje, které s ním umožňují rychlé, přímé a účinné navázání kontaktu, včetně adresy elektronické pošty nebo internetových stránek;
- d) členský stát, do jehož pravomoci spadá, a příslušné regulační orgány nebo subjekty nebo orgány dohledu.

2. Členské státy mohou přijmout legislativní opatření, která stanoví, že vedle informací uvedených v odstavci 1 zpřístupní poskytovatelé mediálních služeb spadající do jejich pravomoci informace o své vlastnické struktuře, včetně skutečných majitelů. Tato opatření musí dodržovat relevantní základní práva, jako je soukromý a rodinný život skutečných majitelů. Tato opatření musí být nezbytná a přiměřená a musí být zaměřena na sledování cíle obecného zájmu.“

9) Článek 6 se nahrazuje tímto:

„Článek 6

1. Aniž jsou dotčeny povinnosti členských států respektovat a chránit lidskou důstojnost, členské státy vhodnými prostředky zajistí, aby audiovizuální mediální služby poskytované poskytovateli mediálních služeb spadajícími do jejich pravomoci neobsahovaly žádné:

- a) podněcování k násilí či nenávisti namířené proti skupině osob nebo členovi skupiny na základě kteréhokoli z důvodů uvedených v článku 21 Listiny;
- b) veřejné podněcování ke spáchání teroristického trestného činu, jak je uvedeno v článku 5 směrnice (EU) 2017/541.

2. Opatření přijatá pro účely tohoto článku musí být nezbytná a přiměřená a musí ctít práva a dodržovat zásady stanovené v Listině.“

10) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 6a

1. Členské státy přijmou vhodná opatření, která zajistí, aby audiovizuální mediální služby poskytované poskytovateli mediálních služeb spadajícími do jejich pravomoci, které by mohly narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob, byly dostupné pouze tak, aby je nezletilé osoby neměly běžně možnost vidět nebo slyšet. Tato opatření mohou zahrnovat volbu doby vysílání, nástroje pro ověřování věku nebo jiná technická opatření. Musí být úměrná možné újmě vyplývající z daného pořadu.

Nejškodlivější obsah, jako je bezdůvodné násilí nebo pornografie, musí podléhat nejprísnejším opatřením.

2. Osobní údaje nezletilých shromážděné či jinak získané poskytovateli mediálních služeb podle odstavce 1 nesmějí být zpracovávány pro obchodní účely, jako je přímý marketing, profilování a reklamy zaměřené na základě chování.

3. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé mediálních služeb poskytovali divákům dostatečné informace o obsahu, který by mohl narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob. Za tímto účelem poskytovatelé mediálních služeb využívají systém popisující potenciálně škodlivou povahu obsahu audiovizuální mediální služby.

Při provádění tohoto odstavce členské státy podporují využívání koregulace, jak je stanovena v čl. 4a odst. 1.

4. Komise podporuje poskytovatele mediálních služeb při výměně osvědčených postupů týkajících se kodexů chování založených na koregulaci. Členské státy a Komise mohou podporovat samoregulaci pro účely tohoto článku prostřednictvím kodexů chování Unie uvedených v čl. 4a odst. 2.“

11) Článek 7 se nahrazuje tímto:

„Článek 7

1. Členské státy neprodleně zajistí, aby služby poskytované poskytovateli mediálních služeb spadajícími do jejich pravomoci byly pomocí přiměřených opatření trvale a postupně zpřístupňovány osobám se zdravotním postižením.

2. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé mediálních služeb pravidelně informovali vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty o provádění opatření uvedených v odstavci 1. Členské státy podají Komisi do 19. prosince 2022 a poté každé tři roky zprávu o provádění odstavce 1.

3. Členské státy podpoří poskytovatele mediálních služeb, aby vypracovali akční plány v oblasti přístupnosti s ohledem na trvalé a postupné zpřístupňování svých služeb osobám se zdravotním postižením. Každý takový akční plán je oznámen vnitrostátním regulačním orgánům nebo subjektům.

4. Každý členský stát určí jednotný veřejně přístupný on-line kontaktní bod pro poskytování informací a přijímání stížností ohledně potíží s přístupností uvedených v tomto článku, který je snadno dostupný, a to i pro osoby se zdravotním postižením.

5. Členské státy zajistí, aby informace o mimořádných událostech, včetně veřejných sdělení a oznámení v případě přírodních katastrof, které jsou zpřístupňovány veřejnosti pomocí audiovizuálních mediálních služeb, byly poskytovány tak, aby byly přístupné pro osoby se zdravotním postižením.“

12) Vkládají se nové články, které znějí:

„Článek 7a

Členské státy mohou přijmout opatření, aby zajistily náležité zdůraznění audiovizuálních mediálních služeb obecného zájmu.

Článek 7b

Členské státy přijmou vhodná a přiměřená opatření k zajištění toho, aby audiovizuální mediální služby poskytované poskytovateli mediálních služeb nebyly překryty pro obchodní účely nebo změněny bez výslovného souhlasu těchto poskytovatelů.

Pro účely tohoto článku členské státy upřesní podrobnosti o regulaci, včetně výjimek, zejména ve vztahu k zajištění legitimních zájmů uživatelů, přičemž zohlední legitimní zájmy poskytovatelů mediálních služeb, kteří dané audiovizuální mediální služby původně poskytli.“

13) Článek 9 se nahrazuje tímto:

„Článek 9

1. Členské státy zajistí, aby audiovizuální obchodní sdělení poskytovaná poskytovateli mediálních služeb, kteří spadají do jejich pravomoci, splňovala tyto požadavky:

- a) audiovizuální obchodní sdělení musí být snadno rozpoznatelná; skrytá audiovizuální obchodní sdělení se zakazují;
- b) audiovizuální obchodní sdělení nesmějí používat podprahové techniky;

- c) audiovizuální obchodní sdělení nesmějí:
- i) narušovat lidskou důstojnost;
 - ii) obsahovat nebo podporovat diskriminaci na základě pohlaví, rasy nebo etnického původu, státní příslušnosti, náboženského vyznání nebo přesvědčení, zdravotního postižení, věku nebo sexuální orientace;
 - iii) podporovat chování ohrožující zdraví nebo bezpečnost;
 - iv) podporovat chování hrubě ohrožující ochranu životního prostředí;
- d) všechny formy audiovizuálních obchodních sdělení týkajících se cigaret a dalších tabákových výrobků, jakož i elektronických cigaret a náhradních náplní, se zakazují;
- e) audiovizuální obchodní sdělení týkající se alkoholických nápojů nesmějí být výslovně zaměřena na nezletilé osoby a nesmějí podporovat nestřídmé požívání těchto nápojů;
- f) audiovizuální obchodní sdělení týkající se léčivých přípravků a léčebných postupů, které jsou v členském státě, do jehož pravomoci spadá poskytovatel mediálních služeb, dostupné pouze na lékařský předpis, se zakazují;
- g) audiovizuální obchodní sdělení nesmějí tělesně, psychicky nebo mravně ohrožovat nezletilé osoby; nesmějí proto přímo nabádat nezletilé osoby ke koupi nebo pronájmu produktu nebo služby a využívat k tomu jejich nekušenosti nebo důvěřivosti, přímo nabádat nezletilé osoby, aby přesvědčovaly své rodiče nebo třetí osoby ke koupi propagovaného zboží nebo služby, využívat zvláštní důvěru, kterou mají nezletilé osoby k rodičům, svým učitelům nebo jiným osobám, ani bezdůvodně zobrazovat nezletilé osoby v nebezpečných situacích.

2. Audiovizuální obchodní sdělení týkající se alkoholických nápojů v rámci audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, s výjimkou sponzorství a umístění produktu, musí splňovat kritéria stanovená v článku 22.

3. Členské státy podporují využívání koregulace a samoregulace prostřednictvím kodexů chování, jak je stanoveno v čl. 4a odst. 1, pokud jde o nevhodná audiovizuální obchodní sdělení týkající se alkoholických nápojů. Cílem těchto kodexů musí být účinně omezit vystavování nezletilých osob audiovizuálním obchodním sdělením týkajícím se alkoholických nápojů.

4. Členské státy podporují využívání koregulace a samoregulace prostřednictvím kodexů chování, jak je stanoveno v čl. 4a odst. 1, pokud jde o nevhodná audiovizuální obchodní sdělení, která provází pořady pro děti nebo jsou v těchto pořadech obsažena a která se týkají potravin a nápojů obsahujících živiny a látky s výživovým nebo fyziologickým účinkem, zejména tuk, nasycené tuky, transmastné kyseliny, sůl nebo sodík a cukry, jejichž nadměrný příjem v celkové stravě se nedoporučuje.

Cílem těchto kodexů musí být účinně omezit vystavování dětí audiovizuálním obchodním sdělením týkajícím se takovýchto potravin a nápojů. Jejich cílem musí být zajistit, aby audiovizuální obchodní sdělení nezdůrazňovala kladné vlastnosti nutričních aspektů takovýchto potravin a nápojů.

5. Členské státy a Komise mohou podporovat samoregulaci pro účely tohoto článku prostřednictvím kodexů chování Unie uvedených v čl. 4a odst. 2.“

14) Článek 10 se mění takto:

- a) odstavec 2 se nahrazuje tímto:

„2. Audiovizuální mediální služby nebo pořady nesmějí být sponzorovány podniky, jejichž hlavním předmětem činnosti je výroba nebo prodej cigaret a dalších tabákových výrobků, jakož i elektronických cigaret a náhradních náplní.“;

- b) odstavec 4 se nahrazuje tímto:

„4. Zpravodajské a publicistické pořady nesmějí být sponzorovány. Členské státy mohou zakázat sponzorství pořadů pro děti. Členské státy mohou zakázat, aby se sponzorské logo objevovalo během pořadů pro děti, dokumentárních pořadů a náboženských pořadů.“

15) Článek 11 se nahrazuje tímto:

„Článek 11

1. Tento článek se použije pouze na pořady vyrobené po 19. prosinci 2009.

2. Umístění produktu je dovoleno ve všech audiovizuálních mediálních službách s výjimkou zpravodajských a publicistických pořadů, spotřebitelských publicistických pořadů, náboženských pořadů a pořadů pro děti.

3. Pořady, které obsahují umístění produktu, musí splňovat tyto požadavky:
- a) jejich obsah a uspořádání v programové skladbě v případě televizního vysílání nebo v katalogu v případě audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání nejsou v žádném případě ovlivněny tak, aby tím byla dotčena odpovědnost a redakční nezávislost poskytovatele mediálních služeb;
 - b) nenabádají přímo k nákupu nebo pronájmu zboží nebo služeb, zejména zvláštním zmiňováním tohoto zboží nebo služeb za účelem jejich propagace;
 - c) nepatříčně nezdůrazňují dotyčný produkt;
 - d) diváci jsou jasně informováni o existenci umístění produktu za pomoci vhodného označení na začátku a na konci pořadu a při pokračování pořadu po reklamní přestávce, aby nemohli být žádným způsobem uvedeni v omyl.

Členské státy mohou upustit od požadavků uvedených v písmenu d), s výjimkou pořadů vyrobených nebo zadaných samotným poskytovatelem mediálních služeb nebo společností přidruženou k tomuto poskytovateli mediálních služeb.

4. Pořady nesmějí v žádném případě obsahovat umístění produktu, pokud jde o:
- a) cigarety a další tabákové výrobky, jakož i elektronické cigarety a náhradní náplně, nebo umístění produktů podniků, jejichž hlavním předmětem činnosti je výroba nebo prodej uvedených výrobků;
 - b) určité léčivé přípravky nebo léčebné postupy, které jsou v členském státě, do jehož pravomoci spadá poskytovatel mediálních služeb, dostupné pouze na lékařský předpis.“

16) Nadpis kapitoly IV se zrušuje.

17) Článek 12 se zrušuje.

18) Článek 13 se nahrazuje tímto:

„Článek 13

1. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé mediálních služeb poskytující audiovizuální mediální služby na vyžádání spadající do jejich pravomoci zajistili ve svých katalozích alespoň 30 % podíl evropských děl a zabezpečili jejich zdůraznění.

2. Vyžadují-li členské státy, aby poskytovatelé mediálních služeb v rámci své pravomoci finančně přispívali na výrobu evropských děl, mimo jiné prostřednictvím přímých investic do obsahu a příspěvků do vnitrostátních fondů, mohou takové finanční příspěvky, které musí být přiměřené a nediskriminační, rovněž požadovat po poskytovatelích mediálních služeb, kteří se zaměřují na diváky na jejich územích, ale jsou usazeni v jiných členských státech.

3. V případě uvedeném v odstavci 2 musí být finanční příspěvek založen pouze na příjmech získaných v členském státě, na něž jsou služby zaměřeny. Pokud členský stát, v němž je usazen poskytovatel mediálních služeb, ukládá takovou povinnost finančního příspěvku, zohlední veškeré finanční příspěvky, jež ukládají členské státy, na něž jsou služby zaměřeny. Jakýkoli finanční příspěvek musí být v souladu s právem Unie, zejména s pravidly pro poskytování státní podpory.

4. Do 19. prosince 2021 a poté každé dva roky podávají členské státy Komisi zprávu o provádění odstavců 1 a 2.

5. Komise na základě informací poskytnutých členskými státy a na základě nezávislé studie podává Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování odstavců 1 a 2, přičemž zohlední vývoj na trhu a technický rozvoj a cíl kulturní rozmanitosti.

6. Povinnost uložená podle odstavce 1 a požadavek pro poskytovatele mediálních služeb, kteří se zaměřují na publikum v jiných členských státech, stanovený v odstavci 2 se nepoužijí na poskytovatele mediálních služeb s nízkým obrátem nebo s nízkou sledovaností. Členské státy mohou od těchto povinností nebo požadavků rovněž upustit, pokud by vzhledem k povaze nebo tematickému zaměření audiovizuálních mediálních služeb byly neproveditelné nebo neodůvodněné.

7. Komise vydá po konzultaci s kontaktním výborem pokyny týkající se výpočtu podílu evropských děl uvedeného v odstavci 1 a definice nízké sledovanosti a nízkého obratu podle odstavce 6.“

19) V článku 19 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Izolované televizní reklamní šoty a izolované šoty teleshoppingu jsou přípustné ve sportovních událostech. Izolované televizní reklamní šoty a izolované šoty teleshoppingu, kromě šotů v přenosech sportovních událostí, se vysílají pouze výjimečně.“

20) V článku 20 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Vysílání filmů vytvořených pro televizi (s výjimkou seriálů, cyklů a dokumentů), kinematografických děl a zpravodajských pořadů může být přerušeno televizní reklamou, teleshoppingem nebo obojím jednou během každého plánovaného časového úseku o délce nejméně 30 minut. Vysílání pořadů pro děti může být přerušeno televizní reklamou jednou během každého plánovaného časového úseku o délce nejméně 30 minut, pokud plánovaná délka pořadu přesahuje 30 minut. Vysílání teleshoppingu během pořadů pro děti je zakázáno. Televizní reklama a teleshopping nesmějí být zařazovány během bohoslužeb.“

21) Článek 23 se nahrazuje tímto:

„Článek 23

1. Podíl televizních reklamních šotů a šotů teleshoppingu nesmí v době mezi 06:00 a 18:00 překročit 20 % této doby. Podíl televizních reklamních šotů a šotů teleshoppingu nesmí v době mezi 18:00 a 24:00 překročit 20 % této doby.

2. Odstavec 1 se nepoužije na:

- a) oznámení subjektu televizního vysílání týkající se jeho vlastních pořadů a doprovodných produktů, které jsou od těchto pořadů přímo odvozeny, nebo pořadů a audiovizuálních mediálních služeb jiných subjektů, které patří do téže vysílací skupiny;
- b) oznámení o sponzorování;
- c) oznámení o umístění produktu;
- d) neutrální předěly mezi redakčním obsahem a televizní reklamou nebo šoty teleshoppingu a mezi jednotlivými šoty.“

22) Kapitola VIII se zrušuje.

23) Vkládá se nová kapitola, která zní:

„KAPITOLA IXA

USTANOVENÍ, KTERÁ SE VZTAHUJÍ NA SLUŽBY PLATFORMEM PRO SDÍLENÍ VIDEONÁHRÁVEK

Článek 28a

1. Pro účely této směrnice spadá poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek usazený na území určitého členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2000/31/ES do pravomoci tohoto členského státu.

2. Poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek, který není usazen na území členského státu podle odstavce 1, se považuje pro účely této směrnice za usazeného na území určitého členského státu, pokud je na území tohoto členského státu usazen:

- a) jeho mateřský podnik nebo dceřiný podnik nebo
- b) jiný podnik skupiny, jíž je daný poskytovatel součástí.

Pro účely tohoto článku se rozumí:

- a) „mateřským podnikem“ podnik, který kontroluje jeden či více dceřiných podniků;
- b) „dceřiným podnikem“ podnik kontrolovaný mateřským podnikem, včetně jakéhokoli dceřiného podniku mateřského podniku, jenž stojí v čele těchto podniků;
- c) „skupinou“ mateřský podnik, všechny jeho dceřiné podniky a všechny další podniky, jež na ně mají organizační, hospodářské a právní vazby.

3. Pro účely uplatňování odstavce 2, pokud jsou mateřský podnik, dceřiný podnik nebo ostatní podniky skupiny usazený v různých členských státech, je poskytovatel platformy pro sdílení videozáznamů považován za usazeného v tom členském státě, kde je usazen jeho mateřský podnik, anebo pokud mateřský podnik není usazen v žádném členském státě, za usazeného v členském státě, kde je usazen jeho dceřiný podnik, anebo pokud dceřiný podnik není usazen v žádném členském státě, za usazeného v tom členském státě, kde je usazen jiný podnik skupiny.

4. Pro účely uplatňování odstavce 3, pokud existuje několik dceřiných podniků a každý z nich je usazen v jiném členském státě, je poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek považován za usazeného v tom členském státě, v němž některý z dceřiných podniků poprvé zahájil svou činnost, za předpokladu, že má nadále stabilní a skutečnou vazbu s hospodářstvím tohoto členského státu.

Pokud existuje několik dalších podniků, které jsou součástí skupiny, a každý z nich je usazen v jiném členském státě, je poskytovatel platformy pro sdílení videonahrávek považován za usazeného v tom členském státě, v němž některý z těchto podniků poprvé zahájil svou činnost, za předpokladu, že má nadále stabilní a skutečnou vazbu na hospodářství tohoto členského státu.

5. Pro účely této směrnice se článek 3 a články 12 až 15 směrnice 2000/31/ES použijí na poskytovatele platform pro sdílení videonahrávek považované za usazené v některém členském státě podle odstavce 2 tohoto článku.

6. Členské státy zavedou a pravidelně aktualizují seznam poskytovatelů platformy pro sdílení videonahrávek usazených nebo považovaných za usazené na jejich území a uvedou, na kterých z kritérií uvedených v odstavcích 1 až 4 je jejich pravomoc založena. Členské státy tento seznam a veškeré jeho aktualizace předloží Komisi.

Komise zajistí, aby tyto seznamy byly zpřístupněny v centralizované databázi. V případě nesrovnalostí v jednotlivých seznamech kontaktuje Komise dotčené členské státy s cílem nalézt řešení. Komise zajistí, aby k této databázi měly přístup vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty. Komise informace obsažené v databázi zveřejní.

7. Pokud se při použití tohoto článku dotčené členské státy neshodnou na tom, který z nich má pravomoc, předloží věc bez zbytečného odkladu Komisi. Komise může požádat skupinu ERGA, aby k této věci vydala stanovisko podle čl. 30b odst. 3 písm. d). Skupina ERGA toto stanovisko vydá ve lhůtě patnácti pracovních dnů ode dne obdržení žádosti Komise. Komise průběžně a náležitě informuje kontaktní výbor.

Článek 28b

1. Aniž jsou dotčeny články 12 až 15 směrnice 2000/31/ES, členské státy zajistí, aby poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek spadající do jejich pravomoci přijali vhodná opatření s cílem chránit:

- a) nezletilé osoby před pořady, videonahrávkami vytvořenými uživateli a audiovizuálními obchodními sděleními, které mohou narušit jejich tělesný, duševní či mravní vývoj v souladu s čl. 6a odst. 1;
- b) širokou veřejnost před pořady, videonahrávkami vytvořenými uživateli a audiovizuálními obchodními sděleními obsahujícími podněcování k násilí či nenávisti namířené proti skupině osob nebo členovi skupiny na základě kteréhokoli z důvodů uvedených v článku 21 Listiny;
- c) veřejnost před pořady, videonahrávkami vytvořenými uživateli a audiovizuálními obchodními sděleními obsahujícími takový obsah, jehož šíření je trestným činem podle práva Unie, zejména veřejné podněcování ke spáchání teroristického trestného činu podle článku 5 směrnice (EU) 2017/541, trestné činy týkající se dětské pornografie podle čl. 5 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/93/EU (*) a trestné činy související s rasismem a xenofobií podle článku 1 rámcového rozhodnutí 2008/913/SVV.

2. Členské státy zajistí, aby poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek spadající do jejich pravomoci splnili požadavky stanovené v čl. 9 odst. 1, pokud jde o audiovizuální obchodní sdělení, se kterými tito poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek obchodují, které prodávají a které sjednávají.

Členské státy zajistí, aby poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek spadající do jejich pravomoci přijali vhodná opatření pro splnění požadavků uvedených v čl. 9 odst. 1 s ohledem na audiovizuální obchodní sdělení, se kterými neobchodují, které neprodávají nebo které nesjednávají uvedení poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek, při zohlednění omezené kontroly, kterou nad uvedenými audiovizuálními obchodními sděleními dané platformy pro sdílení videonahrávek vykonávají.

Členské státy zajistí, aby poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek jasně informovali uživatele, pokud pořady a videonahrávky vytvořené uživateli obsahují audiovizuální obchodní sdělení, jsou-li tato sdělení oznámena podle odst. 3 třetího pododstavce písm. c), nebo se o této skutečnosti poskytovatel dozví.

Členské státy podporují využívání koregulace a samoregulace prostřednictvím kodexů chování, jak je stanoveno v čl. 4a odst. 1, zaměřených na účinné snížení vystavení dětí audiovizuálním obchodním sdělením týkajícím se potravin a nápojů obsahujících živiny a látky s výživovým nebo fyziologickým účinkem, zejména tuk, nasycené tuky, transmastné kyseliny, sůl nebo sodík a cukry, jejichž nadměrný příjem v celkové stravě se nedoporučuje. Cílem uvedených kodexů musí být zajistit, aby audiovizuální obchodní sdělení nezdůrazňovala kladné vlastnosti nutričních aspektů takovýchto potravin a nápojů.

3. Pro účely odstavců 1 a 2 se stanoví vhodná opatření s ohledem na povahu příslušného obsahu, na újmu, kterou může způsobit, na charakteristiku kategorie osob, které mají být chráněny, a rovněž na práva a legitimní zájmy, o něž se jedná, včetně zájmů poskytovatelů platform pro sdílení videonahrávek a uživatelů, kteří daný obsah vytvořili nebo nahráli, stejně jako veřejného zájmu.

Členské státy zajistí, aby uvedená opatření uplatňovali všichni poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek v jejich pravomoci. Tato opatření musí být proveditelná a přiměřená, s přihlédnutím k velikosti služby platformy pro sdílení videonahrávek a povahu služby, která je poskytována. Tato opatření nesmějí vést k žádným předběžným kontrolním opatřením ani k filtrování nahrávaného obsahu, jež není v souladu s článkem 15 směrnice 2000/31/ES. Pro účely ochrany nezletilých osob, stanovené v odst. 1 písm. a) tohoto článku, musí nejškodlivější obsah podléhat nejpřísnějším opatřením ke kontrole přístupu.

Tato opatření musí zahrnovat, je-li to vhodné:

- a) začlenění požadavků uvedených v odstavci 1 do podmínek služeb platformy pro sdílení videonahrávek a jejich uplatňování;
- b) začlenění požadavků stanovených v čl. 9 odst. 1 pro audiovizuální obchodní sdělení, která nejsou uváděna na trh, prodávána nebo zařizována poskytovateli platformy pro sdílení videonahrávek, do podmínek služby platformy pro sdílení videonahrávek a jejich uplatňování;
- c) existenci funkce pro uživatele, kteří nahrají videa vytvořená uživateli, oznámit, zda tyto videonahrávky obsahují audiovizuální obchodní sdělení, pokud o tom vědí nebo od nich lze rozumně očekávat, že o tom vědí;
- d) zřízení a provozování transparentních a uživatelsky vstřícných mechanismů umožňujících uživatelům platform pro sdílení videonahrávek nahlásit nebo označit dotyčnému poskytovateli platformy pro sdílení videonahrávek obsah uvedený v odstavci 1, který je poskytován na jeho platformě;
- e) zřízení a provozování systémů, jejichž prostřednictvím poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek vysvětlují uživatelům těchto platform, jaký účinek má oznamování a označování uvedené v písmenu d);
- f) zřízení a provozování systémů ověřování věku pro uživatele platform pro sdílení videonahrávek u obsahu, který může narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob;
- g) zřízení a provozování snadno použitelných systémů umožňujících uživatelům platform pro sdílení videonahrávek hodnotit obsah uvedený v odstavci 1;
- h) zajištění systémů rodičovské kontroly, jež jsou pod kontrolou koncových uživatelů, v souvislosti s obsahem, který může narušit tělesný, duševní nebo mravní vývoj nezletilých osob;
- i) zřízení a provozování transparentních, snadno použitelných a účinných postupů vyřizování a řešení stížností uživatelů podaných poskytovateli platform pro sdílení videonahrávek v souvislosti s prováděním opatření uvedených v písmenech d) až h);
- j) zajištění účinných opatření a nástrojů v oblasti mediální gramotnosti a zvyšování povědomí uživatelů o těchto opatřeních a nástrojích.

Osobní údaje nezletilých osob shromážděné či jinak získané poskytovateli platform pro sdílení videonahrávek podle třetího pododstavce písm. f) a h) nesmějí být zpracovávány pro obchodní účely, jako je přímý marketing, profilování a reklamy zaměřené na základě chování.

4. Pro účely provádění opatření uvedených v odstavcích 1 a 3 tohoto článku členské státy podporují využívání koregulace, jak je stanoveno v čl. 4a odst. 1.

5. Členské státy zavedou mechanismy potřebné k posouzení vhodnosti opatření uvedených v odstavci 3, která přijali poskytovatelé platform pro sdílení videonahrávek. Členské státy svěří posouzení těchto opatření vnitrostátním regulačním orgánům nebo subjektům.

6. Členské státy mohou poskytovatelům platform pro sdílení videonahrávek uložit opatření, která jsou podrobnější nebo přísnější než opatření uvedená v odstavci 3 tohoto článku. Při přijímání těchto opatření členské státy splní požadavky stanovené v platných právních předpisech Unie, například v člancích 12 až 15 směrnice 2000/31/ES nebo v článku 25 směrnice 2011/93/EU.

7. Členské státy zajistí, aby byly k dispozici mimosoudní mechanismy řešení sporů mezi uživateli a poskytovateli platform pro sdílení videonahrávek ohledně uplatňování odstavců 1 a 3. Tyto mechanismy umožní, aby spory byly řešeny nestranně, a nezabavují uživatele právní ochrany zajišťované vnitrostátním právem.

8. Členské státy zajistí, aby uživatelé mohli uplatnit svá práva u soudu vůči poskytovatelům platforem pro sdílení videonahrávek podle odstavců 1 a 3.

9. Komise vybízí poskytovatele platforem pro sdílení videonahrávek k výměně osvědčených postupů týkajících se kodexů chování založených na koregulaci uvedených v odstavci 4.

10. Členské státy a Komise mohou podporovat samoregulaci prostřednictvím kodexů chování Unie uvedených v čl. 4a odst. 2.

(*) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/93/EU ze dne 13. prosince 2011 o boji proti pohlavnímu zneužívání a pohlavnímu vykořisťování dětí a proti dětské pornografii, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2004/68/SVV (Úř. věst. L 335, 17.12.2011, s. 1).“

24) Název kapitoly XI se nahrazuje tímto:

„REGULAČNÍ ORGÁNY A SUBJEKTY ČLENSKÝCH STÁTŮ“.

25) Článek 30 se nahrazuje tímto:

„Článek 30

1. Každý členský stát určí jeden nebo více vnitrostátních regulačních orgánů nebo subjektů. Členské státy zajistí, aby tyto orgány nebo subjekty byly právně oddělené od vlády a aby byly funkčně nezávislé na příslušné vládě a jakémkoli jiném veřejném či soukromém subjektu. Tím není dotčena možnost, aby členské státy zřizovaly regulační orgány vykonávající dohled nad různými odvětvími.

2. Členské státy zajistí, aby vnitrostátní regulační orgány a subjekty vykonávaly své pravomoci nestranně a transparentně a v souladu s cíli této směrnice, zejména s pluralitou médií, kulturní a jazykovou rozmanitostí, ochranou spotřebitele, přístupností, nediskriminací, řádným fungováním vnitřního trhu a podporou korektní hospodářské soutěže.

Vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty nevyžadují ani nepřijímají pokyny od jakéhokoli jiného subjektu ve vztahu k výkonu úkolů, které jim byly přiděleny podle vnitrostátních právních předpisů, jimiž se provádí právo Unie. To nebrání dohledu v souladu s vnitrostátním ústavním právem.

3. Členské státy zajistí, aby kompetence a pravomoci vnitrostátních regulačních orgánů nebo subjektů, jakož i způsoby, jimiž je lze volat k odpovědnosti, byly jasně právně vymezeny.

4. Členské státy zajistí, aby vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty měly odpovídající finanční a lidské zdroje a pravomoci k prosazování předpisů, které jim umožní účinně plnit jejich funkci a přispět k práci skupiny ERGA. Členské státy zajistí, aby vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty měly své vlastní roční rozpočty, které se zveřejňují.

5. Členské státy ve svém vnitrostátním právu stanoví podmínky a postupy pro jmenování a odvolávání vedoucích vnitrostátních regulačních orgánů či subjektů nebo členů kolektivního orgánu plnícího jeho funkce, včetně doby trvání jejich mandátu. Tyto postupy musí být transparentní a nediskriminační a musí zaručovat požadovanou úroveň nezávislosti. Vedoucí vnitrostátního regulačního orgánu nebo subjektu nebo členy kolektivního orgánu plnícího jeho funkce v rámci vnitrostátního regulačního orgánu nebo subjektu lze odvolat v případě, že již nesplňují podmínky požadované pro výkon jejich povinností, které jsou předem stanoveny na vnitrostátní úrovni. Rozhodnutí o odvolání musí být řádně odůvodněno, předem oznámeno a zveřejněno.

6. Členské státy zajistí, aby na vnitrostátní úrovni existovaly účinné odvolací mechanismy. Odvolací orgán, jímž může být soud, musí být nezávislý na stranách odvolacího řízení.

Do rozhodnutí o odvolání zůstává v platnosti rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu nebo subjektu, pokud nejsou v souladu s vnitrostátním právem nařízena prozatímní opatření.“

26) Vkládají se nové články, které znějí:

„Článek 30a

1. Členské státy zajistí, aby vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty přijaly vhodná opatření k tomu, aby sobě navzájem i Komisi poskytovaly informace nezbytné k uplatňování této směrnice, zejména článků 2, 3 a 4.

2. V souvislosti s výměnou informací podle odstavce 1 v případě, že vnitrostátní regulační orgány nebo subjekty obdrží od poskytovatele mediálních služeb spadajícího do jejich pravomoci informace, že bude poskytovat služby zcela nebo převážně zaměřené na diváky v jiném členském státě, informuje vnitrostátní regulační orgán nebo subjekt členského státu, do jehož pravomoci spadá, vnitrostátní regulační orgán nebo subjekt členského státu, na něž jsou služby zaměřeny.

3. Pokud regulační orgán nebo subjekt členského státu, na jehož území zaměřuje svou službu poskytovatel mediálních služeb spadající do pravomoci jiného členského státu, pošle žádost týkající se činností uvedeného poskytovatele regulačnímu orgánu nebo subjektu členského státu, do jehož pravomoci tento poskytovatel spadá, učiní regulační orgán nebo subjekt druhého státu vše, co je v jeho silách, aby žádost do dvou měsíců vyřídil, aniž jsou dotčeny přísnější lhůty platné podle této směrnice. Regulační orgán nebo subjekt členského státu, na něž jsou služby zaměřeny, poskytne na žádost regulačnímu orgánu nebo subjektu členského státu, který má pravomoc, veškeré informace, jež mohou při řešení žádosti napomoci.

Článek 30b

1. Zřizuje se skupina evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA).

2. Skupina ERGA skládá ze zástupců vnitrostátních regulačních orgánů nebo subjektů v oblasti audiovizuálních mediálních služeb, které jsou primárně příslušné pro dohled nad audiovizuálními mediálními službami, případně pokud vnitrostátní regulační orgán nebo subjekt neexistuje, z jiných zástupců, které zvolí podle svých postupů. Zasedání skupiny ERGA se účastní zástupce Komise.

3. Úkoly skupiny ERGA jsou následující:

a) poskytovat technické poradenství Komisi:

- v jejím úkolu, jímž je zajistit soudržné provádění této směrnice ve všech členských státech,
- v záležitostech spojených s audiovizuálními mediálními službami spadajícími do její pravomoci;

b) provádět výměnu zkušeností a osvědčených postupů, pokud jde o uplatňování regulačního rámce pro audiovizuální mediální služby, včetně zkušeností a osvědčených postupů týkajících se přístupnosti a mediální gramotnosti;

c) spolupracovat a poskytovat svým členům informace nezbytné pro uplatňování této směrnice, zejména pokud jde o její články 3, 4 a 7;

d) na žádost Komise vydávat stanoviska o technických a věcných aspektech otázek podle čl. 2 odst. 5c, čl. 3 odst. 2 a 3, čl. 4 odst. 4 písm. c) a čl. 28a odst. 7.

4. Skupina ERGA přijme svůj jednací řád.“

27) Článek 33 se nahrazuje tímto:

„Článek 33

Komise monitoruje, jak členské státy tuto směrnici uplatňují.

Nejpozději 19. prosince 2022 a poté každé tři roky předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování této směrnice.

Nejpozději 19. prosince 2026 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě následné hodnocení dopadu a přínosu této směrnice, které bude případně doplněno návrhy na její přezkum.

Komise průběžně a náležitě informuje kontaktní výbor a skupinu ERGA o jejich úkolech a činnostech.

Komise zajistí, aby informace obdržené ze členských států o jakémkoli opatření, které přijaly v oblastech koordinovaných touto směrnicí, byly postoupeny kontaktnímu výboru a skupině ERGA.“

28) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 33a

1. Členské státy podporují rozvoj mediální gramotnosti a přijmou opatření za tímto účelem.

2. Členské státy podají Komisi do 19. prosince 2022 a poté každé tři roky zprávu o provádění odstavce 1.
3. Komise vydá po konzultaci kontaktního výboru pokyny o rozsahu těchto zpráv.“

Článek 2

1. Členské státy uvedou v platnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 19. září 2020. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnicí nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu a znění uvedeného prohlášení si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 3

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 4

Tato směrnice je určena členskými státy.

Ve Štrasburku dne 14. listopadu 2018.

Za Evropský parlament
předseda
A. TAJANI

Za Radu
předsedkyně
K. EDTSTADLER

ISSN 1977-0626 (elektronické vydání)
ISSN 1725-5074 (papírové vydání)

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUCEMBURSKO

CS